

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

ယုယတွယ်တာချင်လို့ပါ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်

ယုယတွယ်တာချင်လို့ပါ

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

ယုယတွယ်တာချင်လို့ပါ/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၂၇၂ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ယုယတွယ်တာချင်လို့ပါ

Men know life two early, women know
life two late.

(Oscarwild)

ယောက်ျားများသည် ဘဝ၏အကြောင်းကို
စောစောသိကြ၏။ မိန်းမတို့ကား နှောင်းမှသိကြလေသည်။

|အော်စကာဝိုင်းလ်ဒ်|

အခန်း (၁)

မနက်စောစောထ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး ခဏနားကာ ချွေးတိတ်မှသာ ရေချိုးဖြစ်ပါ၏။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာနေသည်မို့ ဆောင်းတွင်းဆို လမ်းမထက် မှာ ထပြေးသည့်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တတ်ပေမယ့် အချိန်သိပ်မရလျှင်ဖြင့် အခန်းတွင်းမှာသာ လုပ်ဖြစ်လေသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာစဉ် မာမိက မနက်စာ အဆင်သင့်ပြင်ပေးနေလေ၏။

“ဟိုဘက်ခန်းကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာပြီထင်တယ်”

“အသံကြားလို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေး... အောက်မှာ ကားရပ်ထားတာတွေ့လိုက်တယ် သားရဲ့”

ကော်ဖီနှပ်ထားတာကို ငဲ့ကာ နို့စိမ်းဘူးကရားလေးကို အနည်းငယ်ထည့်ပြီး သကြားနှစ်ခွန်းခန့် ရောဖျော်လိုက်ပါ၏။ ကြက်ဥ ခေါက်ကာ နှစ်ပြီး ကြော်ထားသည့် ပေါင်မုန့်ကြော်နှစ်ချပ်ကို သူ့ အတွက် မာမီထည့်ပေးလေ၏။ အိမ်မှာအကူခေါ်ထားသည့် ကောင်မ လေးက အမေနေမကောင်းဖြစ်၍ တော့ပြန်နေသဖြင့် ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း မာမီ ပင်ပန်းနေမှန်း မပြောပေမယ့် သူ သိနေပါသည်။

“မိုးနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား သား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“အလုပ်များတယ် ပြောတာပဲ”

လေသံက သိပ်အားမပါလှပါ။ အနုပညာလောကထဲ ရောက် နေပြီဖြစ်သည့် ချစ်သူက သူ့အပေါ် အသိအမှတ်မပြုချင်တော့သည့် နှယ် လေစိမ်းတွေ တိုက်နေလေပြီ။ ခါတိုင်းတော့ phone မှန်မှန် ဆက်ဖြစ်ပြီး အခုတော့ busy ချည်း ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတော့တာ မဟုတ်လား။ အသက်နှင့်ထပ်တူချစ်ရပါသည်ဟူသည့်စကားတို့က လေနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်လေပြီ။

ဪ... မိုးရယ်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သားသဘောကျတယ်ဆိုလို့သာ မာမီ ဘာမှမပြောဖြစ်တာ”

မာမီက သူနှင့်အတူ ထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောလေ ၏။ ခေတ်ဆန်သော၊ ဖျတ်လတ်သော၊ လန်းဆန်းတက်ကြွသည့် အလှတရားတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည့် ‘မိုးဆန်းပန်း’က သူဆိုသည့် ‘ခန့်ဝေပိုင်’၏နှလုံးသားအစုံကို သိမ်းပိုက်ယူငင်သွားခဲ့တာပါလေ။ ‘မိုး’ နှုတ်မှ ‘ကိုကို’ ဟု တစ်ခါခေါ်လိုက်တိုင်း သူ့နှလုံးသား အရည်ဖျော် ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“မာမီ သဘောမကျလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

“မိုးနဲ့တော့ ပုလဲနဲ့ပဲ သင့်နေပြီး”

“မာမီက လူကြီးလေ သားရယ်၊ မချေမငံမြောလို့ ဘယ် သင့်တော်ပါ့မလဲ”

“မိုးက သွက်လွန်းတာတစ်ခုပါပဲ မာမီ”

“သွက်တာနဲ့ ကလက်တာ မတူဘူး သားရဲ့”

“ဘယ်လို”

“အထူးသဖြင့် မျက်စိအကြည့် မငြိမ်တာကို သိသာလို့ပဲ”

အလို! ဒီသမင်မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူလို ပုရိသယောက်ျားတွေ အဘယ်မျှ သဘောကျမိကြပါသလဲ။ ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် မျက်ဝန်းလက်လက်လေးတွေကိုမှ မာမီအဖြစ်မြင်ရတယ်လို့။ သားဖြစ်သူကို တွန့်တိုမည်မှန်းသိသော်ငြား ယခုလို သူ့ချစ်သူအပေါ် အမြင်မကြည်လင်တာကိုတော့ မနှစ်ခြိုက်ချင်ပါလေ။

“မိုးက ကျွန်တော့်ကိုပဲ ချစ်တာပါ မာမီ”

မာမီ ပြုံးလေ၏။ အချစ်တွေနှင့် ပျော်ဝင်တတ်သည့်အရွယ်မဟုတ်တော့ပေမယ့် ချစ်သူကို ကာကွယ်ပေးမိတာ အပြစ်လား။ “ချစ်သူမရှိလျှင် မာမီရှာပေးစားမည်” ဟူသည့် စကားပြောခဲ့ပြီး (၆)လအကြာမှာ ‘မိုး’ လက်ကိုဆွဲပြီး သူ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ထိုစဉ်က ‘မိုး’သင်တန်းသူအဖြစ်သာ ရှိနေပါသေး၏။ ယခုတော့ Agency ဖြင့်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး ကုန်စည်ပြပွဲ၊ Promotion ပွဲတွေမှာ Catwalk လျှောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

နာမည်တစ်လုံးတည်း တစ်ယောက်လည်းနှင့် ဟုန်း!ခနဲ ထင်ပေါ်သွားတာ မဟုတ်သော်ငြား လူသိများလာတာတော့ အမှန်ပါ။ ထိုသို့ လူပိုသိလာလေလေ ‘မိုး’၏လွတ်လပ်ခွင့် ပိုကျဉ်းကျပ်လေလေ သူနှင့် ‘မိုး’ က ခပ်ခွာခွာနေရတော့လေလေ ဖြစ်လာသည်က ကံကြမ္မာများလား သူ့မသိပါ။

အချစ်ဆိုတာကို လူသိရှင်ကြား အသိမခံနိုင်သည့် ချစ်သူကိုမှ ရွေးချယ်မိခဲ့သည်ကိုး။

“ယောက်ျားတွေကသာ အချစ်ဆိုတာကို ဦးစားပေးတတ်ကြတာပါ သား။ မိန်းမတွေနဲ့ မတူတာ အမှန်ပဲ။ အတွေးအခေါ်အယူအဆကအစ ကွဲပြားတတ်ပါတယ်”

“မိန်းမတွေက ဘာကိုများ ဦးစားပေးတတ်လို့လဲ၊ မာမီ”

“ငွေရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်၊ ကျော်စောမှုရယ်ပေါ့။ မာမီက မိန်းမအားလုံးကို မဆိုလိုဘူးနော်။ ပျမ်းမျှသဘောနဲ့ ပြောတာပါ”

“မိုးမှာ အဲဒီအချက်တွေ ရှိပြီးသားပါ မာမီ”

“မှန်တယ်လေ။ သားမှာ အဲဒါတွေနဲ့ ညီမျှတာ ရှိသလား။ ချင့်ချိန်ကြည့်ဦးမှပေါ့”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိပါ၏။ ထိုအရာတွေတဲ့လား။ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာအလုပ်ကို ထိုက်သင့်သည့်ရာထူးနှင့် ရခဲ့တာ။ မာမီနှင့် နှစ်ယောက်နေနိုင်မည့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာ။ ရှိသင့်ရှိထိုက်သလောက် ငွေကြေးတော့ ရှိထားပါ၏။ ဒါဖြင့် ကျော်စောမှုကရော။

“မိုးကို မျက်နှာများလိမ့်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး မာမီ”

“အများကြီး စဉ်းစားဖို့လိုမယ် သား”

“ကျွန်တော်တို့က ခုချက်ချင်း လက်ထပ်ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“မာမီလိုချင်တဲ့ main point က အဲဒါပဲ ကိုနန့် သားအသက် (၃၀) ရှိနေပြီ၊ ဒီအရွယ်မှ မိသားစုနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိမနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မိုးက အခုမှ (၂၃) ပါ”

“အဲဒီလောက် အသက်ကွာတာကိုပဲ မာမီ သဘောမကျတာ”

“မာမီပဲ ကြီးရင်မှီ ငယ်ရင်ချီဆို”

“မှန်တယ်လေ၊ ကိုယ်က အမှီခံချင်ရင် အမှန်တကယ် မှီချင်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာပေါ့ ကိုခန့်ရယ်”

ဘုရားရေ! ... စောစောစီးစီး အဖျက်စကားတွေချည်း မာမီ ပြောနေသလိုပါပဲလား။ စကားထဲမှာ “မယူနဲ့” ဟူသည့် အမိန့်မျိုး မပါတာတော့ သူသိနေပါသည်။

အမှန်တကယ် မှီချင်သည့်သူတဲ့၊ မိုးက ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ့်ခြေပေါ်သာ ရပ်တည်ချင်တာလေ။ ကိုယ်တို့ ဆုံဖို့ကိစ္စတွေ ရှိလာပြီ ... ‘မိုး’။ အချိန်တော့ ဖွဲပေးသင့်နေပြီ။

“အခုမှ ခြေလှမ်းစတာမို့ သူ့ကို အလှည့်ပေးသင့်တယ်လို့ မာမီ မတွေးထားဘူးလား၊ နာမည်စပြီး ရကာစအချိန်လေးမှာ

ဒီစကားမျိုး ပြောလိုက်ရင် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာပေါ့”

“ဒါက သားအတွေးလေ၊ သူက အဲဒီလိုတွေးချင်မှ တွေးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် မိုးနဲ့ အပျော်တွဲခဲ့တာ မျိုးမဟုတ်မှန်း မာမီ သိပါတယ်”

မာမီ ‘ဒေါ်သက်သက်ဝေ’ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေတော့၏။ သားအတွက် ရင်မောလေပြီလား။ ခက်သည်က အခြေအနေမပေးတာကို သူက အတင်းအကျပ်ယူ၍မှ မရတာလေ။ ‘မိုး’ ၏ဘဝတက်လမ်းကို ပိတ်ပင်မယ့်လူက သူ မဖြစ်ချင်ပါ။

အညွန့်တလူလူ အဖူးလေး အာနေသည့်ကာလမို့ ‘မိုး’ အပေါ် အရိပ်သဖွယ်ရှိနေသည့် သစ်တစ်ပင်အဖြစ်သာ နေချင်တာလေ။

“လူတိုင်းရဲ့သဘာဝက အမြင့်ကိုရောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သားရဲ့ကောင်မလေးကရော အဲဒီနေရာလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်မယ်လို့ ထင်နေသလား ကိုခန့်၊ တင်းတိမ်ရောင်ရဲ့မူဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးက လူတိုင်းမှာ မရှိဘူး။ သူတို့လောကမှာ ချပေးထားတဲ့ လှေကားထစ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် sponsor ဆိုတာမျိုးရှိရင် စိတ်က အလိုလို ပြောင်းလဲနိုင်တာပဲ”

“မိုးက အဲဒီလောက် စိတ်မပျော့ပါဘူး မာမီ”

“စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့”

ချစ်သူအပေါ် စိတ်ချယုံကြည်မှုက ပို၍ခိုင်မာလာသည့်နယ်ပါ။

‘မိုး’ ‘ကိုကို’ လို့ခေါ်သည့် အသံချွဲချွဲလေးကို အမြဲကြားနေစေဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါနော်။ ကတိတွေ၊ သစ္စာတွေကို အဓိကမထားဘဲ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့သာ တည်ဆောက်ထား ပါသည့် ချစ်ကမ္ဘာလေးကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ မပျက်သုဉ်းစေ ချင်တာကို သိထားစေချင်ပါရဲ့။

“မာမီက ကျွန်တော်နဲ့မိုး မယူဖြစ်မှာကို စိတ်ပူတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မယူသေးတာကိုပဲ စိတ်ပူတာလား”

“သားအရွယ်က အိမ်ထောင်နဲ့ သားသမီးနဲ့ဖြစ်ရမယ့်အရွယ် လေ၊ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အိမ်မှာ ကလေးငိုသံ၊ ရယ်သံ ချော့ဖြူသံမျိုးသာရှိရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်မိရဲ့လား”

“ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာတာက လွယ်မှမလွယ်တာ၊ အဲဒီကလေးအတွက် ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေ ဆိုတာတွေအများကြီး တာဝန်ယူတတ်မှဖြစ်မှာ၊ ဒါတွေ မာမီက ကျွန်တော်ထက် ပိုသိပါတယ်”

“သားကောင်မလေးက သားသမီးယူဖို့ plan မရှိဘူးလား ကိုခန့်”

ထင်သည့်အတိုင်း မေးခွန်းက ဒီဘူတာကို ဆိုက်လာချေပြီ။ အသက်ငယ်သေးသည့် ချစ်သူက သားသမီးယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာကို အတင်းပူဆာလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မှုတတွေးမိတာ ပါလေ။ အောင်မြင်ချင်သည့် မိန်းကလေးက ဒီလိုကိစ္စကို ဘယ်စဉ်း စားပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

“ချက်ချင်းကြီးတော့”

“မာမီက ချွေးမ၊ လိုချင်ရုံသက်သက်နဲ့ သားကို အိမ်ထောင် ပြုစေချင်တာ မဟုတ်မှန်း သားသိပါ။ ကိုယ့်မျိုးဆက်အမွေကို လက် ဆင့်ကမ်းယူနိုင်မယ့် သားသမီးမျိုး မမွေးပေးနိုင်ရင် အခုကတည်းက နောက်ဆုတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သလောက်တော့ စောင့်ပေး ရမှာပေါ့ မာမီ”

“ဒါဖြင့် ဆေးဝါးတွေ သုံးမယ်ပေါ့။ မာမီတော့ အားမပေး ဘူး သား၊ (၃) လခံ၊ (၆) လခံလည်း မပြောနဲ့။ (၁) နှစ်အာမခံ၊ (၅) နှစ်အာမခံဆိုတာမျိုး မာမီစိတ်မချဘူး။ သုံးနေတာ ကြာသွားလို့ မရတော့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ရပြီပဲ ထားပါတော့။ အဲဒီဆေးဝါး

တွေကြောင့် သားရဲမျိုးဆက်လေး လူစဉ်မမိသလိုဖြစ်တာမျိုး ဖြစ်စေ
ချင်သလား။ အခန့်မသင့်ရင် မိခင်မှာ cancer ဖြစ်တာမျိုးသာ ရှိခဲ့ရင်၊
ရင်ကျိုးပြီပဲ”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်ထုတ်လိုက်မိလေ၏။ အိမ်ထောင်ရေးဆို
တာ သုခနှင့်ဒုက္ခ ယှဉ်တွဲပြီး ရှိသည့် လျှောင်အိမ်မှန်း သူ သိထားပါ
သည်။ အခက်အခဲဆိုတာတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားဖို့ အဆင်သင့်
မဖြစ်သေးပါဘဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာက ရူးရှူးမိုက်မိုက်
နယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေမှာပဲ ရှိတတ်တာမျိုးပါ။

အခုတော့ မာမိပြောနေတာလည်း မှန်နေတာ မဟုတ်ပါ
လား။ အိမ်ရှင်မဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စကို အပြီးအပြည့် တာဝန်ယူနိုင်ရမှာ
လေ။ သူ့၏မိုးက လက်ကို ရေစိုတောင်မခံဖူးတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေ
ပြန်လေ၏။ မီးဖိုချောင်တာဝန်မယူနိုင်လည်း မျိုးဆက်ယူဖို့တာဝန်ကို
ယူနိုင်ရမှာလေ။ အချစ်နှင့်တည်ဆောက်နိုင်မည့် ကမ္ဘာက မှန်ဝါးပါး
ဖြစ်နေပါရောလား မိုးရယ်။

“မိုးကို တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးခဲ့တာပါ မာမိ”

“သားအရွယ်က အချစ်ကို ကိုးကွယ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်
တော့ဘူး ခန့်ဝေပိုင်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အခုတောင်မှ သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံရလို့လား။
နောက်ဆို ဒီထက်ပိုဆိုးလာဦးမှာ၊ ညနေ အလုပ်က ပြန်လာတာနဲ့
ကိုယ့်ကို အပြုံးနဲ့ ကြိုဆိုတဲ့ဇနီး၊ ထမင်းပူပူ ဟင်းပူပူချက်ပြုတ်ပြီး
ထမင်းပွဲအဆင်သင့်နဲ့ စောင့်နေမယ့် ဇနီး။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ခြေ
ဆုပ်လက်နှယ်ပြုစုပေးမယ့် ဇနီးမျိုးထဲမှာ မိုးဆန်းပန်း မပါဝင်တာ
အမှန်ပဲ သား။

“...”

“ညနေပြန်လာရင် ကိုယ့်အိမ်သေ့ ကိုယ်ဖွင့်ပြီး ဝင်ရမှာ၊
ညနေစာကို အိမ်အကူချက်ပြုတ်ပေးထားတယ်ပဲ ထားပါတော့၊
တစ်ယောက်တည်း စားရင်း ပြီးသွားရမှာ၊ ညအိပ်ချိန်မှာ သူ ပြန်လာ
တာကို စောင့်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားရမယ့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုး သားကို
မရစေချင်ဘူး။ မယူရသေးခင် ကြိုတင်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြည့်ပါ။ မာမိ
ပြောချင်တာ ဒါပါပဲ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံနေ
သည့်မို့ လက်သင့်ခံရုံသာ ရှိတော့ပါသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ
...ရင်မောစရာဟု ထင်မထားသည့် သူ့အတွက် တွေ့ဝေစရာသာ
ဖြစ်နေတော့လေ၏။ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖို့လိုပြီတဲ့ မိုး။ ကိုယ်တို့ ဆုံကြပါ
ဦး

“ကျွန်တော် အလုပ်သွားတော့မယ် မာမီ”

မာမီကို နှုတ်ဆက်ပြီး Attachecase ကိုယူကာ ဖိနပ်စီး လိုက်ပါ၏။ မာမီက ထုံးစံအတိုင်း လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ချထား ကာ သူ့နောက်မှ လိုက်ပို့လေသည်။ အပြင်ထွက်သွားပါက တံခါးကို Lock ချဖို့ မှာထားတာလည်း ရှိတာမို့ သတိမမေ့ပါချေ။ မာမီကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးတာကို မဖြစ်စေချင်သဖြင့် သူပင် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ၏။

အခန်း (၂)

“ဟင်”

မာမီရော သူပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါသည်။ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေသည်က (၃) နှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ် ကလေးမလေး ပါ။ လက်ထဲမှာ ဘိုမရုပ်လေးကို ပိုက်ထားပါသည့် ကလေးမလေးက ထိုအရုပ်လေးနယ်ပင် ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ဆံပင်စင်းစင်းလေး ကို ဖဲကြိုးဖြင့် နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားလေ၏။ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေတာမို့ အံ့သြသွားရတာပင်။

ဘယ်က ကလေးလဲ၊ လူကြီးမပါဘဲ ဒီကလေးက ဘယ်လို

ဖြစ်ပြီး သူတို့အခန်းရှေ့မှာ လာရပ်နေတာပါလိမ့်။ ဘေးဘီမှာလည်း မည်သူမှ ရှိမနေသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်က ရုတ်ခြည်းဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒီအရွယ်မျိုးကို ဘယ်လို အမေကများ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်လွှတ်ထားတာ ပါလိမ့်။ ကလေးမလေးက လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်တာမို့ ပို၍ပင် ချစ်ဖို့ ကောင်းနေလေသည်။

“ဘွားဘွား”

“ရှင့်... မြေးက တစ်ယောက်တည်းလား။ မေမေ မပါဘူး လားကွယ်”

“ရင်ရင်”

“ဪ... မြေးနာမည် ရင်ရင်လား”

“ဟင့်အင်း... တာတာ”

“ဘယ်လို”

မာမိက ကလေးရူးသူပီပီ ချာတိတ်မလေးရှေ့မှာ ထိုင်ချ လိုက်လေ၏။ ဘွားဘွားဟု ခေါ်လိုက်သံက မာမိကို အဘယ်မျှ မနောစွေသွားစေမှာပါလိမ့်။ မာမိမေးတာကို စကားနှစ်လုံးသာ ပြော ရင်း ဖြေနေသဖြင့် နားမလည်နိုင်ပါ။ ကလေးလေးက မာမိကို နှုတ် ဆက်ရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်ပြန်လေ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟိုက်!”

မာမိက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လေပြီ။ ဘုရားရေ! ... ဖေဖေတဲ့။ သူတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း ကလေးအဖေဖြစ်နေလေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကလေးလေးက သူ့ကို ‘ဖေဖေ’ ဟု ခေါ်လိုက်တာ ပါလိမ့်။ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အထုပ်အဝိုး တွေ မနိုင်မနင်းသယ်လာသည့် အမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားပါသည့် ဆံနွယ်ရှည်၊ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်ထက်မှာ blouse အညိုဖျော့ဖျော့လေးက ချပ်ချပ် ရပ်ရပ်ရှိနေပြီး အတော်လေး ရင်အေးစေသည့် မျက်နှာနှင့်အမျိုးသမီး ပါပဲ။ သူတို့သားအမိရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ကလေးကြောင့် အားနာ သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

“သမီးတွယ်တာ... လူကြီးတွေကို မနှောင့်ယှက်ရဘူးလေ။ အားနာလိုက်တာရှင်”

“ဪ... သမီးလေးရဲ့အမေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ကလေးက အခန်းမှာပြီး လာရပ်တာ ထင်ပါတယ်ကွယ်၊ ချစ်စရာလေး”

“ရင်ရင်”

၂၂

မမသဒ္ဒါမောင်

“ခဏလေးသမီး... တံခါးဖွင့်ရဦးမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သိပ်ရင်းနှီးချင်ဟန်မရှိသည့်နှယ် တစ်ဖက်ခန်းသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ အမျိုးသမီးနောက်မှ ကလေးက တတောက်တောက်လိုက်သွားရင်း သူတို့သားအမိကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မာမိက ခုထိ တံခါးမပိတ်သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေခဲ့ပါလေ။

“ဘွားဘွား”

“အေးအေး... မြေးလေး... တာ့တာ”

“တာ့တာ... ဖေဖေ”

“အို! သမီးက ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေမဟုတ်ဘူးလေ။ ဦးဦးလို့ခေါ်ရမှာ။ ခေါ်ကြည့်နော် ဦးဦးလို့”

ကလေးက ဇေဝေဝေဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြန်လေ၏။ ကြည့်ရတာ အဖေဖြစ်သူက အဝေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်သည်ထင်ပီရဲ။ အဖေအရွယ် သူ့ကို လူမှားပြီး ခေါ်လိုက်ပုံပါလေ။ ခပ်တည်တည်ကြည့်နေသည့် သူ့ကို မခေါ်ရပါဘဲ အငေးသား ပြန်ကြည့်နေပြန်လေ၏။

“ဦး”

“ဗျာ”

“ခစ်!”

အလို! သဘောကျသည့်နှယ် ရယ်ပြန်လေ၏။ အမေဖြစ်သူက ပစ္စည်းတွေ အထဲမှာ ချလိုက်ပြီးမှ ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်လေသည်။ အရပ်ဝိုက်ထားတာမို့ လက်တစ်ဖက်အားနေသဖြင့် သူ့ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ... အဘယ်မျှ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည့် အပြုအမူမျိုးတွေ လုပ်ပြနေပါသလဲ။ ရင်တွင်းမှ စိမ့်ခနဲ အေးသွားပြီး အလိုလိုကြည့်နူးသွားရတာ အမှန်ပါ။

“ဘယလိုလဲ... အားကျနေပြီလား”

“မာမိကလည်း”

ဟိုကလေးသားအမိ မရှိတော့ပြီမို့ ဓာတ်လှေကားရှိရာဆီ သူ လျှောက်လိုက်ရပါသည်။ သုံးလွှာမှာပဲမို့ တစ်ခါတလေ ရိုးရိုးလှေကားကိုလည်း သုံးဖြစ်ပါ၏။ အလုပ်သွားရသည့်အခါမျိုးမှာတော့ Lift ကိုသာ အချိန်နည်းစေရန် သုံးတတ်ပါသည်။

“မောင်ခန့်... သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

သူတို့ကွန်ဒိုမှာ နေစောင့်ညစောင့် ဝန်ထမ်းအမြဲရှိတာမို့ တိုက်ခန်းလုံခြုံရေးကို စိတ်ချရပါသည်။ တိုက်ခန်းနေမိသားစုအားလုံးကို

သိထားပြီး သူစိမ်းဝင်ထွက်မှုရှိတာနှင့် ချက်ချင်း သိလေ၏။ ဒီလို ဆိတ်ငြိမ်တိုက်ခန်းတို့က တိတ်စာဆိတ် ခိုးဝင်တတ်တာမျိုး အနကြမ်း စီးတာမျိုး ဖြစ်တတ်လေ့ရှိလို သတိထားရတာပင်။

ကားရပ်ထားသည့်ပါကင်မှ ကားကိုထုတ်ကာ မောင်းထွက် ခဲ့ပါ၏။ အမှန်က သူတို့သားအမိမှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် ရှိတာပါ။ အိမ်ကြီး တစ်လုံးတည်းမှာ မာဇိုကို တစ်ယောက်တည်း ထားရမှာ စိတ်မချသဖြင့် ထိုအိမ်ကို နှစ်ချုပ်ဖြင့် ငှားကာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရအောင် လုပ်ခဲ့တာပင်။ ဤကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို အရစ်ကျငွေချေစနစ်ဖြင့် ဝယ်နေတာမို့ အခုဆို တစ်ဝက်ကျေနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“တိ! တိ!”

ဝင်းအဝင်အထွက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာတိုးသည့် ကား တစ်စီးကြောင့် သူ ကားကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။ ဘာလဲ ဝင်ပေါက်ထွက် ပေါက်စည်းကမ်းကို မသိဘဲလာသည့် ဧည့်သည်များလား။ ကားပြတမ်း မှ လက်ပြရင်း သူ့ကားကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းနေပြန်တာလေ။ ဘယ်လို စည်းကမ်းနားမလည်သည့်လူပါလိမ့်။

“ဟေ့လူ!”

“ကားဟွန်းကို စွတ်တီးမနေနဲ့ဗျ။ ဒါက ထွက်ပေါက်ပါး ဝင်ပေါက်လမ်းက ရှေ့မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဘာဗျ... ကျစ်! အတော်ရှုပ်တာပဲ”

လုံခြုံရေးဦးလေးက ရုံးခန်းလေးထဲမှာ အမြန်ပြေးထွက်လာ ပြီး ရှင်းပေးမှပင် ကိစ္စအဆင်ပြေလေတော့၏။ လူပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန် နှင့် အတော်ထောင့်မကျိုးသည့်ပုံမျိုးပါ။ ငွေရှိပြီး မိဘပိုက်ဆံကို လက် ဖြန့်သုံးနေသည့် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား ချာတိတ်မျိုးပါလေ။ ထိုလူငယ် က နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ကားကို back ပြန်ဆုတ်နေလေ၏။ မှားတဲ့လူကပဲ ရေရွတ်နေပြန်တယ်လို့။ လမ်းလွတ်သွားမှပင် လမ်းမ ကြီးထက်သို့ သူ့ကားကို ကွေ့တက်လိုက်ရလေသည်။

“ဦး”

“ရော်! ... သမီးက ဒီနာမည်ကို ခေါ်ရတာ သဘောတွေ့ နေတယ်ပေါ့လေ”

သမီးက သူမနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေလေ၏။ လက်ထဲမှာ အရုပ်တစ်ဖက်။ သူမပေးထားသည့်ကိတ်ခြောက်ကို တစ် ဖက်က ကိုင်ထားရင်း စားလိုက် တစ်ဖက်ခန်းမှ အန်တီကြီးနှင့် သား ဖြစ်သူကို မြင်ခဲ့တာမို့ အမှတ်ရပြီး ရွတ်နေသဖြင့် အတော်ချစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ အခုမှ နှစ်နှစ်ခွဲသာ ရှိသေးသဖြင့် မူကြိုထားရန် စိတ်မချသေးပါ။

“ရင်ရင်”

“ရှင်ရှင်... သမီးစားဖို့အတွက် ရင်ရင် ချက်ပြုတ်နေတယ်လေကွယ်”

“ချစ်တယ်! ... ချစ်တယ်!”

“အမယ်လေးလေ... ရင်ရင်ကလည်း သမီးတွယ်တာကို ချစ်ပါသတဲ့ရှင်”

ပေါင်းအိုး (ထမင်းအိုး) ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး အနားမှာ လာရပ်နေပါသည့် သမီး၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပါ၏။ သမီးက သဘောကျစွာဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်ပြန်လေသည်။ ထမင်းကို ပျော့ပျော့လေးချက်တာ၊ ကလေးအားရှိစေရန် ကြက်ပြုတ်ဟင်းချိုကို သာ ချက်တာ၊ အစပ်ရှောင်ဖြစ်တာ၊ အားလူး၊ ပဲ၊ ဟင်းနုနွယ်လို အရွက်အသီးတို့ကို ဂရုစိုက်ပြီး စားဖြစ်တာတို့က ဤသမီးလေးကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“တင်းတောင်! တင်းတောင်!”

“ဘယ်သူလဲ”

‘ဒေါ်သက်သက်ဝေ’ က တိုက်ခန်းတွင်းရှိ CCTV Camera မှ ကြည့်မိစဉ် ဝက်ဝံရုပ်ကြီး ပိုက်ထားပါသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ အိမ်မှားပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ မနက်စောစောကပဲ ဒီအရှေ့မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက် လာရပ်သေးခဲ့တာပါလေ။

တံခါးကို အသာဟရုံလေးသာ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ရင်ခက်... ဟင်! ရင်ခက်ပန်းတို့အိမ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

“ဒါဖြင့် (၂) နှစ်ခွဲ အသက်အရွယ်ရှိတဲ့ ကလေးလေးရဲ့ အခန်းက”

“ဪ... ဟုတ်မယ်... ဟိုဘက်ခန်းမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါ အန်တီ”

အန်တီကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်တိုက်ခန်းရှိ လူခေါ် bell ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာသဖြင့် ဆက်တိုက်နှိပ်လိုက်ပြန်ပါ၏။ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ တိုက်ခန်းကိုမှ အဘယ်ကြောင့် သူမ ပြောင်းလာခဲ့ပါလိမ့်။ အတော်ကြာမှ တံခါးက ချက်ခနဲ ဖွင့်လာလေသည်။ မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သည့် လှတစ်မျက်နှာက ဟိုတုန်းကနယ် ရင်ကို အေးစေတုန်းပါပဲ။

“ခက်”

“ဪ... ညှို့သည့်လာစရာမရှိလို့ ခေါ်နေမှန်း မသိတာပါ... sorry!”

“သမီးကော”

“ရှိတယ်... ဝင်လေ”

အေးစက်စက်အမှုအရာက သိသာနေပါ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး
ဝင်လိုက်စဉ် တံခါးကို ပြန်စေ့လိုက်လေသည်။ ပစ္စည်းတွေက နေရာ
ချနေတုန်းပါပဲ။ သို့သော် ပွယောင်းမနေပါဘဲ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်
စီမှာ စိစိရီရီဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေပါ၏။ စည်းစနစ်ကျစွာဖြင့်
မိန်းမပီသသည့် မိန်းကလေးပါပဲလား ‘ရင်ခက်ပန်း’။

“ရင်ရင်”

“သမီးလေး”

သူခေါ်လိုက်ပေမယ့် သမီးက သူမနောက်မှာ ဝင်ပုန်းလိုက်
လေ၏။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မမြင်မတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖခင်ကို ‘ဖေဖေ’
ဟု ခေါ်ဖို့ ရဲပါ့မလား။ တစ်ဖက်ခန်းမှ လူကိုဖြင့် ဘာစိတ်ကူးနှင့်များ
ထိုသို့ခေါ်ခဲ့ပါသလဲ။ သူက သမီးထံ လက်ကမ်းကြိုနေပေမယ့် ကလေး
က သူမလုံချည်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်နှာကို ကွယ်ထား
သည်သာ။

“ဖေဖေလေ သမီးရဲ့။ သမီးဖို့ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးတောင်မှ ဝယ်
လာသေးတယ်။ လာပါဦး သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... သိဘူး”

“သမီး”

“အတင်းအကျပ်မခေါ်ပါနဲ့၊ မာန်... ကလေးက မျက်နှာ

စိမ်းသေးတာ သိသားနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေနဲ့သမီးပါ၊ ခက်ရယ်”

“နင်ထွက်သွားတုန်းက သမီး အခါလည်အရွယ်လေးပါ၊
မာန်၊ ဘယ်သိဦးမှာလဲ။ အချိန်ကြာလာရင် သိလိမ့်မယ်”

‘နင်’ ဟု တရင်းတနှီး သုံးလိုက်သဖြင့် မျက်ရည်ပင် ဝဲသွား
ရပါ၏။ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပါပြီလဲ။ လေးနှစ်ခန့်ရှိနေပေမယ့် တစ်နေ့မှ
မေ့မရနိုင်ခဲ့သည့် အချစ်ဦးကို တမေ့တမောငေးကြည့်နေမိလေသည်။
အဖြစ်အပျက်တို့က လျှပ်ပြက်သည့်နှယ် မြန်ဆန်ခဲ့တာပါလေ။ သူ့ဘဝ
မှာ ဖျောက်ဖျက်လို့မရနိုင်ခဲ့သည့် အမည်းစက်ကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကျေးဇူးပါ၊ ခက်။ စိတ်နာပြီး သူမဟုတ်သည့် တခြားတစ်
ယောက်ကို လက်မထပ်ခဲ့လို့ပါ။ အခုဆို သမီးလေးကို ပြုစုစောင့်
ရှောက်နေရတာမို့ ‘ခက်’အတွက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့က ခက်ခဲနေပြီ
မဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် သူ့သမီးလေးကိုပါ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပါ
လေ။

“သမီးကို နာမည်ပေးပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ဘာတဲ့လဲ”

“တွယ်တာဦးတဲ့”

မျက်ရည်ဝဲနေသည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ‘တွယ်တာဦး’ တဲ့လား။ အဘယ်မျှ လှပလိုက်ပါသနည်း။ မိခင်အမည်ကို မသုံးဘဲ အနောက်ဆုံးမှာ ‘ဇွဲမာနီဦး’ ဟူသည့် သူ့နာမည်မှ တစ်လုံးယူပေးတာ လေ။ ဒါလည်း ‘ခက်’ ပင် ပေးထားတာ ဖြစ်ပေမည်။

“ဘာလို့ ဒီကို ပြောင်းလာတာလဲ”

“ဟိုမှာနေလို့ အဆင်မပြေဘူးလေ။ အစက မေမေရှိတော့ သမီးကို ကြည့်ထားပေးလို့ရသေးတယ်။ မေမေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွား တာက တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ငါ့အလုပ်နဲ့လည်း နီးလို့ ဒီကိုရွှေ့ဖြစ် ခဲ့တာ။ လောလောဆယ် သမီးကို အလုပ်ထဲခေါ်သွားရမှာ။ စိတ်ချရတဲ့ အိမ်အကူရှာလို့မရသေးဘူး”

“မာနီ ပြန်ရောက်လာပြီပဲ”

“ဘာလဲ... ကလေးကို ခေါ်သွားမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုဖက်အတိုးအဘွားတွေ တွေ့ချင်လို့ဆိုရင် ခဏတော့ ခေါ်ခွင့်ပြုမယ်၊ မာနီ၊ အပြီးတော့မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ အပြတ်ပြော ထားတာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နင့်အမျိုးတွေနဲ့သမီးကို ငါ မပတ်သက် စေချင်တာ အမှန်ပဲ”

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ အိမ်အကူလည်း လွှတ်ပေးမှာပေါ့။

ပြီးတော့ သမီးကို ကျောင်းထားဖို့”

“ငယ်သေးလို့ မထားသေးတာ။ (၃) နှစ်ကျော်မှ ထားဖြစ် မယ်”

“သမီးအတွက် စရိတ်ထောက်ပံ့ပေးပါရစေ ခက်”

“ဒါဆိုလည်း ကျောင်းစရိတ်ပေးချင်ပေးပေါ့၊ Private School ပဲ အပ်မှာ၊ တစ်နှစ်စာ သိန်း (၃၀)၊ နှစ်တစ်ဝက်စီ ခွဲပေးလို့ ရတယ်။ မပေးနိုင်ရင်လည်းနေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

အပြတ်ပြောတာပါလား။ ‘ငွေ’ ဟူသည့် စကားလုံးကို တစ် ကြိမ်တစ်ခါမှ ထည့်မပြောတတ်သည့် ‘ရင်ခက်ပန်း’ က အခုတော့ ငွေစကားပြောလေပြီ။ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးသော်မျှ မြင်တွေ့ခွင့်မရှိတော့ ပါလား။ အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ပါသည် ချစ်သူနှစ်ဦးကို မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရ အခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် လှည့်စားရတယ်လို့ ကံကြမ္မာရယ်။

အခန်း (၃)

ကားကို ကွန်ဒိုအနီးရှိ Mart ရွှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလျက် Mart ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီ Mart က လမ်းဆုံကားဂိတ်နေရာမျိုးမှာ မဟုတ်တာမို့ အနီးအနားမှာ နေကြသည့် လူတွေသာ ဝယ်တတ်သည့် Mart ပါ။ လူအရမ်းမရှုပ်ဘဲ အနည်းငယ်စည်ကာ ဝယ်ရငွေချေရ မပင်ပန်းဘဲ စိတ်သက်သာရသည့်နေရာပါ။

အောက်ထပ်မှာက ကလေးကစားစရာနှင့် စားသောက်ဖွယ် အဖျော်ဆိုင်တွေသာ ရှိလေ၏။ စက်လှေကားမှတက်စဉ် တစ်ဖက်မှာ စာအုပ်တန်း၊ CD, DVD အခွေရောင်းသည့်ဆိုင်၊ အဲဒီဘေးတစ်ဖက်

မှာ TV တွေ၊ ရေခဲသေတ္တာ စသည့် Electronic ဆိုင် ဖြစ်လေ၏။ အထည်နှင့်ရွှေဆိုင်က အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ရှိပါသည်။ တခြားအလှကုန်စွယ်တို့ပါ လိုချင်ပါက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရုံသာ။

စာအုပ်တန်းထဲဝင်ကာ ကြိုမှာထားသည့် စာအုပ်တို့ကို ပြောပြီး စောင့်နေမိပါ၏။ သူက ဤသို့သောဆိုင်တွေကို အချိန်ပေးပြီး ခလုတ်နိုင်ပါချေ။ စာအုပ်ယူငွေရှင်းပြီးရင် မာဒီအတွက် Cake တစ်ဗူး ဝယ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်ရုံသာ ရှိလေသည်။ List ကြိုပေးထားတာမို့ ကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက စာအုပ်တွေ သိမ်းထားသည့် နေရာမှာ သွားရှာပေးနေပါ၏။ ငွေရှင်းကောင်တာအနီးမှာ ရပ်နေစဉ် သူ့ဘောင်းဘီရှည်ကို လက်သေးသေးလေးက လာကိုင်လိုက်လေသည်။

အလို! ... ဟို ကလေးလေးပါပဲလား။

“ဦး”

“ဗျာ... သမီးတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း... ရင်ရင်ရှိ”

“ရင်ရင်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုးမှာ”

ကလေးက လက်ကလေး ညွတ်ပြလိုက်သော်ငြား CD

၃၄ မမသဒ္ဒါမောင်

မိမိတွေ ကွယ်နေသဖြင့် စာအုပ်တန်းကို မမြင်ရပါချေ။ ဂါဝန်အပြာလေး ဝတ်ထားပါသည့် သမီးလေးကို သူ ကောက်ချီလိုက်မိ၏။ ကလေးက မငြင်းဆန်ဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ ငြိမ်နေလေသည်။ ဒီလိုသာ လူတကာ ခေါ်လို့ရရင်ဖြင့် တစ်ရက်ရက် ပျောက်တော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်စိတ်က ဖြစ်တည်လေ၏။

“ဦး သမီးလေးလား... ချစ်စရာလေး”

Casher ကောင်မလေးက သူ့စာအုပ်တစ်ထပ်ကို ရေတွက်ကာ စာရင်းဖြတ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။ ပြောပြန်ပြီလား။ သူ့ကို ကလေးအဖေဟုချည်း အထင်မှားပြန်လေပြီ။ ခက်တာက သူ့ကိုယ်တိုင် မရည်ရွယ်ဘဲ ကလေးကို ကောက်ချီထားမိတာကိုး။ သေစမ်း... ခန့်ဝေပိုင်။

“ညီမလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲကွယ်”

“တာတာဦး”

“ဟယ်! ... လှလိုက်တာ။ ကြီးလာရင် မင်းသမီးလုပ်မှာလား။ Model လုပ်မှာလား”

“ချာဝန်”

“ဟောတော်! ... ဆရာဝန်လုပ်မှာလား။ ဒါဖြင့် ဒေါက်တာမကြီးပေါ့”

“အင်းအင်း”

ကောင်တာမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၏ရယ်မောသံကြောင့် ကလေးကပါ သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်မောနေလေ၏။ သူပင် ပြီးလိုက်မိတာလေ။ သူ့အမေ ခေါ်လိုက်တုန်းက တာတာလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“သမီးရေ... တွယ်တာ”

“ချင့်”

“ရှင့်က ဘယ်မှာတုန်း... ဟောတော်”

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ရင်ဘတ်လေးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြကာ အမေဖြစ်သူကို ခေါ်နေပြန်လေ၏။ စာအုပ်တစ်ထပ်ပွေ့ကာ ရောက်လာသည့် သူမက သမီးကို တခြားလူလက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ သမီးက ဒီလူကိုမှ သံယောဇဉ်တွယ်ရတယ်လို့။ တော်ရုံလူစိမ်းဆို ခေါ်ဖို့ပင်ဝေးစွဲ ကြည့်ရုံဖြင့် အော်ခိုတုတ်တာလေ။

“မမ သမီးလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ချောတယ်နော်။ ကလေးက မမနဲ့ရော မမရဲ့အမျိုးသားနဲ့ပါ တူတယ်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

သူမ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မဆီမဆိုင် ဤလူကို ကလေးအဖေဟု ထင်ပြန်ချေပြီ။ ဟိုနေ့ကလည်း ကလေးက 'ဖေဖေ' ဟု ခေါ်ခဲ့သေးတာလေ။ အားနာမျက်နှာပူစွာဖြင့် ချာတိတ်မလေးတွေ ကို အမြန်ရှင်းပြရတော့၏။

“သမီးတို့ အထင်မှားနေပြီ။ သူက သမီးရဲ့ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး။ မမတို့ဘေးခန်းက အသိပါ”

“ဟယ်! ... Sorry နော်၊ ဦး ... သမီးတို့က ဦးတို့ကို မိသားစုလို့ပဲ ထင်နေတာ”

“ရပါတယ်”

“သမီးက ဦးပေါ်က ဆင်းတော့လေ။ သမီးကိုယ်အလေးကြီးကို အကြာကြီး ဘယ်ချီထားနိုင်မှာလဲ၊ လိမ္မာတယ် ... ဆင်းနော်”

“မှန်”

“အေးပါ ... မုန့်လည်း ဝယ်ပါမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မုန့်ဆိုင်ဝင်ရဦးမှာ၊ တစ်လက်စတည်း ဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်လေ။ ဘာမှာဦးမလဲ”

“အားနာလိုက်တာ နေပါစေ”

“ရပါတယ် ... လမ်းကြိုလို့ပဲဟာ၊ ဆိုင်ထဲမှာ လူများနေရင် ကလေးအနေခက်မှာစိုးလို့”

“အဲဒါဆို Butter Cake(ဝဝ) ခု တစ်ပူးနဲ့ Cream မပါတဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ်ခု ဝယ်လာပေးပါ ကျေးဇူးပြု၍ ...”

“သမီး ဒီမှာခဏစောင့်နော် ... ဦး၊ မုန့်သွားဝယ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... လိုက်လိုက်”

“တွယ်တာနော် ... ဆိုးတဲ့ကလေးဆို မချစ်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ကလေးက အမေဖြစ်သူ တစ်ချက်ငေါက်လိုက်ရုံဖြင့် မျက်ရည်လေးဝဲကာ မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားပါ၏။ ငိုတော့ မငိုပါလေ။ အမေစကားကိုတော့ နာခံသားပါပဲ။ မျက်နှာငယ်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သဖြင့် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ဒီကလေးနဲ့ သူနဲ့တော့ တွေ့လေပြီ။

“ကလေးကို မဆူပါနဲ့ဗျာ”

“ကျွန်မက အလိုလိုက်သင့်တဲ့ နေရာမျိုးမှ အလိုလိုက်ပါတယ်၊ နို့မို့ မလိမ္မာမှာစိုးလို့”

“ဦးနဲ့ လိုက်ချင်လို့လား”

“အင်း”

“ကဲကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း လာ”

အောက်ကို ချထားပြီးမှ သူ စွေခနဲ ပြန်ပွေ့ချီလိုက်လေ၏။

သူမက ပြောမနိုင်ပုံဖြင့် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါလေ။ စောစောက မျက်ရည်ဝဲနေရင်းမှ အခုတော့ ချက်ချင်းပင် ပြုံးလာတော့တာပါ။ ဖြစ်ချင်တာက ဆရာဝန်တဲ့။ သူမြင်နေတာတော့ ‘မိုး’ လို Model သရုပ်ဆောင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသာ။

Coffee ဆိုင်ထဲမှာ တခြားကလေးတွေလည်း ရှိပေမယ့် သူ ချီထားပါသည့် ကလေးကိုသာ အာရုံစိုက်မှု များလေ၏။ နှုတ်မှ လည်း လူကြီးတွေ မေးသမျှ တတ်သလောက်လေး ပြန်ဖြေတတ်ပုံ ကြောင့် ချစ်စနိုးဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ကလေးအဖေဟု ထင်ချင် လည်း အထင်ခံရုံသာ ရှိတော့တာပါလေ။

“ဟော ... လုပ်လာပြီ ညနေစာ ထမင်းစားခင် မုန့်မစား ရဘူးလေ”

“ဦးဦး”

“အေးပါ ... သမီးဆိုးသမျှ ဦးဦးကပဲ မေမေဆူတာ ခံလိုက် ပါမယ်”

လက်ထဲမှာ Cake တစ်ချပ်ကိုင်လာသည့် သမီးက မုန့်စား ရသလို အပြင်ထွက်လည်တာကို သဘောကျသည့်နယ်ပါ။ မာမိပြော ထားတာမို့ ကလေးဆိုတာ အိမ်တိုင်း၏ဆည်းလည်းဆိုတာ အမှန်ပါပဲ လား။ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းသည့်ကလေးက သူ့သမီးသာ

ဖြစ်စေချင်တာလေ။ “လိုချင်စိတ်ဆိုတာ လောဘ” တဲ့ ခန့်ဝေပိုင်။ စိတ်ကို ထိန်းထားရတော့မှာပါလား။

“အိမ်ကိုပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

“နေပါစေ”

“တစ်နေရာတည်း အတူပြန်ရမှာပဲ ရင်ရင်ရယ်၊ အားနာစရာ မှမလိုတာ၊ ကားကားစီးမလား သမီး”

“အင်း ... ကားကား”

ကဲ! ... ဘယ်နှယ်ရှိစ။ ဒီလောက်စည်းကမ်းရှိစွာ ပြုစုပေး နေသည့် ကလေးကို အလိုလိုက်ချင်သည့် လူတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နီးရတာပါလိမ့်။ ဒီတိုင်းသာ ဝိုင်းအလိုလိုက်ကြရင်ဖြင့် သမီးက မလိမ္မာ ဘဲ ဆိုးတဲ့ကလေးဖြစ်တော့မှာပါ။ အဖေဖြစ်သူနဲ့အတူ ထားဖြစ်ရင် ဤသို့ ဖြစ်လာမှာစိုး၍ သူမကိုယ်တိုင်ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာလေ။

“သွားကြစို့လေ ... သမီးကို ကျွန်တော်ပဲ ချီလိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီလေးတဲ့စာအုပ်ထုပ်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ”

“နေပါစေ ... ကျွန်မ သယ်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ ရင်ရင်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ”

ပိုသန်ပါတယ်၊ ဒီကိုပေး”

“ကြင်နာတာ... ကြင်နာတာ”

နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသည့် လူငယ်အုပ်စု၏ ပြုံးစရာဖြင့် မကြား
တကြား စသံတို့ကြောင့် သူ့ကို သူမ စာအုပ်ထုပ်လှမ်းပေးလိုက်လေ
၏။ ဒီချာတိတ်တွေကလည်း ဘာမသိ၊ ညာမသိဖြင့် နောက်လေပြီ၊
ဒီ Mart က ဒီနားတစ်ဝိုက်နေကြသည့် လူတွေ အမြဲလာဝယ်လေ့ရှိပြီး
အမျိုးအစားလည်း အစုံရှိလေ၏။

“မေမေနဲ့အတူတူ နောက်မှာထိုင်နော်”

ကားနောက်ခန်းကို ဖွင့်ပေးကာ သမီးကို အရင်ထိုင်စေလေ
၏။ ‘ရင်ရင်’ တဲ့။ ဒီလောက်ကြီး မရင်းနှီးသေးပါဘဲ သမီးခေါ်သည့်
အတိုင်း ‘ရင်ရင်’ ဟု ခေါ်လိုက်တာပါ။ မကြိုက်သည့်အရိပ်ရောင်
မပြတာမို့ သူလည်း မသိသလို ဆက်ခေါ်လိုက်တာပါ။ ကားကို ကွန်ဒို
အောက်ရှိ ကားပါကင်နေရာမှာ နေရာယူဝိတ်ထိုးလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ! ... ဆင်းရဲအောင်”

“ကားကား”

“သမီးကြိုက်လို့လား”

“အင်း”

သမီးက အမေဖြစ်သူလက်ကိုကိုင်၍ လျှောက်နေရာမှ သူ့

လက်ကိုပါ လှမ်းဆွဲကာ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလေး လျှောက်နေလေသည်။
ဘယ်လိုများ မြင်ကြမည်နည်း။ အပြင်ကို မိသားစု အတူလည်ပတ်
ပြီး ပျော်လာကြသည်ဟု မြင်ကြမည်သာ။ ဒီကလေးလေးကို မြင်မြင်
ချင်း နှလုံးသားထဲမှ အလိုလို ချစ်စနိုးဖြစ်လာရတာ အမှန်ပါလေ။

Lift ထဲဝင်စဉ် တခြားအခန်းမှ လူတွေလည်း ဝင်လာသဖြင့်
သမီး အသက်ရှူရခက်မည်စိုးသဖြင့် သူ ကောက်ချီလိုက်ရပါသည်။
ကျူရှင်က ပြန်လာသည့် (၁၆) နှစ်အရွယ် ကျောင်သူလေးက သူတို့
အနီးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်လေ၏။

“ဟယ်! ... ဦးခန့် ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ
လဲ”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပြောတော့မယ် ချို့သာရီ... အသိကလေး
ပါ”

“အသိ”

“အေး”

“မမ”

“ရှင်! ... ဟာ အသွက်လေးပါလား။ ချောကလက် စား
မလား ညီမလေး”

“မပေးနဲ့နော် သမီး... တွယ်တာစားတာ ဒီနေ့ အတော်

များနေပြီ”

သူညာဘက်မှာ ရပ်နေပါသည့် သူမက လှမ်းတားလိုက်သဖြင့် သူတို့အထပ်မှ ကျောင်းသူလေးက သူမကို မြင်သွားလေ၏။ ‘ချိုသာရီ’၏အဖေက သူနှင့် တစ်ကုမ္ပဏီတည်း အလုပ်လုပ်ကြတာမို့ အတော်ရင်းနှီးကြပါသည်။ သူ့လက်မောင်းကို အသာကုပ်လျက် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ချောတယ် ဦးခန့်ရဲ့”

“ကျစ်!”

“တကယ်ပြောတာ”

“နင်တော့လေ”

သူတို့ အရင်ထွက်ရမှာမို့ လူအုပ်ကြားထဲ တိုး၍ ထွက်လိုက်ရလေ၏။ ညနေ (၅) နာရီနှင့် (၆) နာရီကြား အချိန်က အလုပ်ပြန် ကျူရှင်ပြန်သူတွေနှင့် ယခုလို လူကျပ်တတ်လေသည်။ ‘ချိုသာရီ’က ထောင့်ဆုံးခန်းမို့ ဆက်လျှောက်သွားကြပေမယ့် သူတို့က Lift နှင့် နီးသည့်အခန်းတွေမှာ နေကြတာပါ။ သူမတို့အခန်းထိ လိုက်ပို့ကာ တံခါးဖွင့်တာကို စောင့်ပေးပါ၏။

ပြီးမှ ကူသယ်လာသည့်အထုပ်တို့ကို သူ့ပစ္စည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းခွဲယူလိုက်ရပါသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပါသည့် ဧည့်ခန်းကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သမီးက အထဲကိုဝင်လိုက်ပြီး သူ့ကို တာတာဟဟပင် နှုတ်ဆက်နေလေပြီ။ အခန်းဆီပြန်ခဲ့စဉ် မာမိက တံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်စောင့်နေလေ၏။

“သိလာပြီလား”

“ဘာကိုလဲ မာမိ”

“ရင်ခက်ပန်းတဲ့လေ။ ကလေးအမေရဲ့နာမည်”

“ရင်ခက်ပန်း”

“မနက်ကပဲ ကလေးအဖေ လာသွားတယ်။ ကြည့်ရတာ Divorce လုပ်ထားသလား မသိဘူး။ ကလေး သနားပါတယ်။ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မိတစ်ကွဲ ဖတစ်ကွဲဖြစ်ပြီး နေနေရတယ်လို့”

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မာမိစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဆိုသွားရသည့်နယ်ပါ။ ‘ရင်ခက်ပန်း’ တဲ့လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဤသို့ရင်ကို ထိရစေသည့် အမည်မျိုး ပေးထားရပါသလဲ။ ရင်မောရပါ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်။

အခန်း (၄)

ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး တိုက်ရှေ့မှာရပ်ကာ ချက်ချင်း မဆင်းဖြစ်သေးပါချေ။ အဘယ်မျှ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလိုက်သည့် သမီးလေးပါလဲ။ တီတီတာတာ ပြောတတ်သော်ငြား သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ကြောက်ရွံ့သည့်နှယ် ဖြစ်သွားတာလေ။ အဖေနှင့် သမီးကြားမှာ ဤမျှအထိ စိမ်းသက်နေရတယ်လို့။

“သားရယ် ... ပြန်ရောက်ရင်လည်း အထဲကို ဝင်မှပေါ့”

ကားတံခါးကို လာဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် မေမေကြောင့် သူ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဆင်းလိုက်ရတော့၏။ ချစ်သူဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်

ဇက် အပြန်အလှန်ချစ်တာနဲ့ မပြည့်စုံဘူးလား။ ဂုဏ်တွေ၊ ငွေတွေ၊ ဗကာသနတွေ၊ ဆွေတွေ၊ မျိုးတွေဆိုတာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ပြူးကြီးနဲ့ ကပ်ပါရတာပါလိမ့်။

မေမေက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲကို ခေါ်ခဲ့ပါ၏။ ညဉ့်ခန်းဆက်တိထက်မှာ ကြိုးပြတ်သည့် ရုပ်သေးရုပ်လို ပစ်လိုက်ချ မိလိုက်ပါသည်။ လူကြီးဖြစ်နေတာတောင်မှ ခုချိန်အထိ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေရတုန်းပါပဲလား။ လွတ်လပ်စွာနေဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် အပြစ်တွေအများဆုံးလုပ်မိခဲ့သည်က ‘စွဲမာန်ဦး’ ပါလေ။

“တွေ့ခဲ့ရဲ့လား၊ အရင်အိမ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“အိမ်ပြောင်းပြီး ကွန်ဒိုမှာ ဝယ်နေတာပါ မေမေ”

“ဘယ်လို”

“သမီးက ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်စိမ်းနေပြီ”

“မေမေ ပြောသားပဲ၊ ကလေးကို ရအောင်ခေါ်ပါဆိုနေမှ တရားစွဲပြီး ယူလို့ရတာပဲ သားရယ်၊ ဘာများခက်လို့လဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ၊ နောက်တစ်ကြိမ်သာ ‘ခက်’ မုန်းရင် ကျွန်တော် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“အဲဒီလို သားစိတ်ပျော့မှန်းသိလို့ အဲဒီကောင်မလေး ရောင်တက်နေတာပေါ့၊ တကယ်ဆို သားမှာ ရပိုင်ခွင့်တွေ အများကြီး

ရှိတယ်”

“ဘာများရှိလို့လဲ မေမေ သမီး ရှိနေတာတောင်မှ ကျွန်တော်က ဘာတာဝန်များ ယူခဲ့လို့လဲ၊ ဖိဝေးဖဝေးမှာ ကျောင်းလာတက်ရင်း မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တဲ့ လွန်ကျူးမှုကို လက်ရှောင်ခဲ့တဲ့လူပါ”

“ပြီးတာတွေ ... ပြန်ပြောနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ မေမေလည်း မိခင်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော့်ထက် မေတ္တာတရားကို ပိုသိနားလည်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားက သွေးသားရင်း ဖခင်လေကွယ်သူကမှ”

“တော်ပါတော့ မေမေ ... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

မေမေက သူ့ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။
“တာဝန်”ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိကြတာပါ။ ကိုယ်ယူရမည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ဖို့က ကိုယ့်ဝတ္တရားပါပဲ။ သို့သော် သူက ဖြင့် ထိုတာဝန်ကို မယူဘဲ ခေါင်းရှောင်ခဲ့တာလေ။

‘နောင်တ’ဆိုတာ နောက်ကျမှရတဲ့ ရလဒ်တဲ့လား။ အဲဒီအရာကို လက်ခံလိုက်ရသည့်ခဏ အနောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆုတ်လို့မရနိုင်အောင် ခြေကွဲခဲ့ပြီးနေပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရပါမလဲ။

ပညာရေးက ဆုံးခန်းမတိုင်သေးပါတဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် အသက်ရှူကျပ်သည်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အတ္တကို ဦးဆောင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ... နောက်ဆုံးမှာတော့ ... ‘ဇွဲမာန်ဦး’တစ်ယောက် အမှိုက်တစ်စလို့ လေယူရာ လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်တော့တာလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောမတူပါဟု ဆိုခဲ့သည့် မေမေက အခုမှ မြေးဖြစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ရတယ်လို့ အစကတည်းကသာ သဘောတူခဲ့ရင် သမီးနဲ့သူ အခုလို ရှင်ကွဲခဲ့နေစရာမှ မလိုတာလေ။

“မေမေ့မြေးကို မေမေလည်း တွေ့ချင်တာပေါ့ သားရယ်”

သူ ဟက်ခနဲ ရယ်မိလေ၏။ မိဘကို လျှောင်တာတော့ မဟုတ်ရပါ။ သူ့မိဘတွေက သားသမီးအပေါ် မျက်စိစုံလုံးကန်းနေသည့် မျက်မမြင်တွေလို ပုံချစ်ခဲ့တာက တကယ်ချစ်စရာမရောက်ဘဲ ‘နှစ်’ရာ ရောက်ခဲ့သည့် အမှန်တရားပါလေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဥမှဆိုပြီး အတ္တစွဲနဲ့ ပုထုဇဉ်တွေချည်း မဟုတ်ပါလား။

“ခက်ကု ပေးတွေ့ပါတယ် မေမေ ခဏတော့ရမယ်၊ အပိုင်တော့ မပေးနိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောလိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း! ... သူက ဘာမှိုလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

ဆက်ပြောရမည့်စကားတို့ကိုတော့ မပြောဖြစ်ဘဲ မျိုချလိုက်

ရတာပါ။ “နင့်အမျိုးတွေနဲ့ သမီးကို မပတ်သက်စေချင်ဘူး” တဲ့လား။
ဒီအမျိုးရဲ့သွေးသားက နင့်လက်ထဲမှာ ရှိနေရတာကို ‘ခက်’ မသိဘူးတဲ့
လားကွယ်။ အင်းပေါ့လေ ... နှစ်နာတဲ့သူက ပိုပြီးတော့ နာကျင်ရ
တာ သဘာဝပါပဲ။ သို့သော် ... သူ့ရင်ထဲကိုဖြင့် ‘ခက်’ မမြင်နိုင်တာ
လေ။

“ပြောရဲတာပေါ့ မေမေ၊ သမီးက ‘ခက်’ နဲ့လည်း သက်ဆိုင်
တာပဲဟာ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်
ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာလဲ မေမေ ... မရှိတော့တဲ့သူကို နှိုးပြီး အပြစ်တင်ဦး
မလို့လား”

“သားကလည်းလေ ... သူ့သာ မေမေတို့ဆီ လာပြောရင်
အခုလိုတွေ ဖြစ်လာမလား”

“လာရဲမှ လာမှာပေါ့ မေမေ၊ phone ထဲကနေ ကျီးအုပ်လို
ပိုင်းအော်ခဲ့တဲ့အမျိုးတွေထဲ ဘယ်မိန်းကလေးက ဝင်လာဝံ့မှာလဲ”

“အဲဒါက သားအန်တီတွေ ဝင်ပါခဲ့တာပါ”

“ဘာထူးလို့လဲ မေမေ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်တည်ဖို့က
ကာယကံရှင်နှစ်ဦးသာ အဓိကကျတာပါ။ နောက်ကွယ်က အဆွေ

အမျိုးတွေ ပါလာတာနဲ့ ပြဿနာရှုပ်ကုန်တာ မဟုတ်လား”

“လူမှာအမျိုးလေကွယ်”

“အဲဒီအမျိုးတွေက အခု ဘဝယှက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်
ဘာများလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ဇွဲ”

“တော်ပါပြီ မေမေ၊ ကျွန်တော့်အသက် (၂၈) နှစ် ရှိနေပါ
ပြီ ကိုယ့်တတ်ကိုယ်ရွေးပြီး လျှောက်ပါရစေတော့၊ ဒီလိုမျိုး အပေါ်ကနေ
အုပ်စိုးကာကွယ်တာတွေ စောင့်ရှောက်တာတွေ ရပ်ပေးပါ၊ ဖယ်ပေး
ပါတော့”

“သားက ... သားက ... မေမေတို့နဲ့ ခွဲနေချင်ပြီလား”

“အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တာ မေမေရယ်၊ အိမ်နဲ့ခွဲပြီး နိုင်ငံ
ခြားမှာ ကျောင်းနေခဲ့တာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပဲ ကြာလှပြီ”

“အခုက တူမှမတူတာ”

“ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပါလား မေမေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရင်ခက်ပန်းနဲ့ သဘောမတူဘူးလို့”

မေမေ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ရင်ဘတ်ထဲမှ စူးအောင့်သွား
မှုက အနာတရပါ။ မပြည့်စုံလို့ မဆိုးမသမီးမို့ အညာတရကောင်မလေး

၅၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကို ချွေးမမတော်နိုင်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာဝင့်ကာ ပြောခဲ့သည့်နေ့ကို သူတောင် မမေ့နိုင်သေးတာ။ ကာယကံရှင် ‘ခက်’ က မည်သို့မေ့နိုင်ပါမည်နည်း။

“ဇွဲ... သားက... အခုထိ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ဆိုတာ ဟိုအရင်ကရော၊ အခုရော၊ နောက်ဘဝမျှားစွာအထိ ချစ်သွားမယ့် မိန်းကလေးပါ။ တစ်သက်မှာ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့တာပါ မေမေ”

“ဒါပေမဲ့...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောဦးမလို့လား။ ကျွန်တော် သိပါတယ် မေမေ၊ သိလို့လည်း ‘ခက်’ ကို ရင်ဖွင့်ပြီး မပြောခဲ့တာပါ။ ညီမဖြစ်သူ နဲ့ကလေးတောင် ရခဲ့ပြီးမှ အဆက်ဟောင်းကို မဖြတ်နိုင်ပါဘူးလို့ အော်နေရင် ကျွန်တော် ရူးနေလို့ပဲ၊ ခက်ကရော လက်ခံမယ်ထင်လား ဝေးပါသေးတယ် မေမေရယ်”

ကံကြမ္မာက ‘ဇွဲမာန်ဦး’ ကို လျှောင်ပြောင်ကစားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းနှင့် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သော်ငြား ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားပေမယ့် မိဘတွေဖျက်ခဲ့သဖြင့် ပြတ်တောက်ခဲ့ရတာလေ။ စိတ်လေမှာစိုးပြီး စင်ကာပူမှ ကျောင်းသွား

နေမှ နောက်ထပ်တွေ့သည့် ကောင်မလေးနှင့် သူငယ်ချင်းမကျ ဆည်စားမကျ တွဲမိရာမှ လက်လွန်ခြေလွန်တွေဖြစ်ခဲ့တာပါ။

တကယ်ချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အထိန်းအကွပ်မဲ့ပါတီတက် ပျော်မြူးရင်း နယ်ကျွံခဲ့မိသည့်အရပ်က သူ့အတွက် အဘယ်မျှကြီးမားခဲ့ပါသလဲ။ အခြေအတင်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ခဲ့တာ၊ ငြင်းဆန်ခေါင်းခါခဲ့တာတို့ရဲ့အဆုံးသတ်က ‘ဇလပ်’တစ်ယောက် ကျောင်းမပြီးသေးပါဘဲ သူ့အနီးမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာလေ။ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းမှတစ်ဆင့် သိခွင့်ရခဲ့သည့်ကိစ္စက သူ့အဖို့ အသက်ရှင်လျက် ခြေမြှုပ်ခံလိုက်ရသလိုပါ။

‘ဇလပ်ပွင့်’ ဆိုတာ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ချီညီမအရင်းတဲလေ။ တံကြမ္မာ၏ကနီစယ်မှုက သူ့အပေါ် မျှတမှုမရှိဘဲ ရက်စက်ခြင်းအတိ နှင့်ပါပဲ။ သူ လိုက်သွားချိန်မှာ အံ့သြမှုမရှိဘဲ အေးစက်စက်အကြည့် ဆင်မာမာအပြောတို့ဖြင့် ပြောဆိုခဲ့သည်က ‘ရင်ခက်ပန်း’ ပါပဲ။

“နင့်ကို တမ်းတရင်း ငါ့ညီမ အသက်ထွက်သွားရတာ”

“နင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ငါ တစ်ယောက်နှုတ် လုံလောက်ပါတယ် မာန်း၊ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့ ငါ့ညီမလေးက နင့်ကြောင့် နင့်အတွက်နဲ့ စတေးခံလိုက်ရတာပါ”

“ယုတ်မာတာ၊ ပက်စက်တာ၊ အဆင့်အတန်းမရှိတာက

ဘယ်သူလဲ၊ နင့်ကို ခါးခါးသီးသီး စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာတယ်လို့ ပြောရမှာ တောင် မတန်သလိုပဲ မာန်။ နင့်လို အကျင့်ဆိုးတွေ၊ အယုတ်တမာ သွေးတွေ သမီးအပေါ် ကူးစက်မှာကို မလိုလားရင် အခုကတည်းက အကြည့်သွားပါ။ နင်က ဟိုမှာပဲ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖြစ်မှာ၊ နောက် ထပ် အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှာ၊ ဒီတော့ ကလေးကို အမှိုက်တစ်ခုလို့ပဲ နင့်အမျိုးတွေ မြင်ကြမယ် မာန်၊ တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ နင့်စကား ကို နင့်အသက်နဲ့ထပ်တူ တန်ဖိုးထားပြီး သေတဲ့အထိ ယူသွားပေတော့ သမီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ချင်နဲ့၊ သတိရလို့ လာတွေ့ချင်လာ ပါ။ စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲမပါဘဲနဲ့တော့ အချိန်တောင် လာမပြမိစေနဲ့ ... ဒါပဲ”

အနီးထုပ်လေးနှင့်ကလေးနီတာရဲလေးကိုသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရ တာပါ။ “လေပွင့်” ၏အသက်မရှိတော့သည့် ရှုပ်အလောင်းကိုတောင် မြင်တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါလေ။ “မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်” ဆိုသည့်စကားပုံက သူ့အဖို့ တမင်တကာများ ထားခဲ့လေသလား။ တကယ့်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ရုံ ဖြင့် အသက်တစ်ချောင်းဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါလေ။

“မေမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ သား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှ သား ရင်ထဲက ဒဏ်ရာသက်သာမှာလဲ”

သူ မျက်နှာကို မှလိုက်မိပါ၏။ အပြောက လွယ်တာပေါ့လေ။

ကာယကံရှင်ကဖြင့် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး ရစရာ မရှိအောင် ကြေမွခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ငွေတွေဘုန်းဘောလအော ရှာနိုင်တော့ရော ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ အပျော်တွေ ရှာသော်ငြား ခဏ သာ ပျော်ခွင့်ရတာလေ။ အတွေးတွေ ငြိမ်သွားတာနှင့် သတိတရရှိ တာက သမီး၏သီတာရေစင်မျက်နှာလေးကိုသာ။

“မုဆိုးမသမီး” ဟု မေမေတို့တွေ ပြောခဲ့သလိုမျိုး သူ့ သမီးလေးက အရွယ်ငယ်ငယ်လေးနှင့် “မုဆိုးဖိုသမီး” ဘဝကို ရောက် ချေပြီ။ ဝဋ်ဆိုသည်က ကိုယ့်နောက်မှာ အမြဲလိုက်နေသည်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။ ရင်နှင့်ခြင်းတွေအောက်မှာ သမီးကို တွေးပွေ့ခွင့်က ဒီဘဝမှ ရနိုင်ပါတော့မလား။ ဪ... သမီးရယ်။

“ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ပြန်ပြင်လို့ မရတော့ဘူး မေမေ၊ ဇွဲမာန်ဦး ဘဝက ပြီးသွားပါပြီ”

“မေမေတို့ သူနဲ့ သွားညှိရင်ကော”

“ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့ မေမေ၊ သမီးကို သနားပါ”

“သနားလို့ ပြောနေတာပေါ့ ဇွဲရယ်၊ မေမေတို့နဲ့သာ အတူ နေရရင် ကလေးဘဝ ဘာမဆိုပြည့်စုံမှာ၊ မတောင့်မတ မကြောင့် မကျနဲ့ ဘယ်လောက်ပျော်မလဲ”

သူ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိပါ၏။ မူကြိုထားဖို့ကိစ္စ

ကိုတောင်မှ သိန်းဆယ်ချီပြီး ပြောတာတောင် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ
ခပ်အေးအေးပြောခဲ့သည်က 'ရင်ခက်ပန်း' ပါ။ မေမေ ပြောနေသလို
ဂုဏ်တွေ၊ ငွေတွေဆိုတာ မှန်သမျှ သူမ အမှုမထားသည့်နှယ်လေး
'မပေးနိုင်ရင်လည်းနေ' တဲ့။ အဘယ်မျှ ရင်အောင့်စရာလေသံပါလဲ။

“မေတ္တာကို ငွေနှံဝယ်လို့ မရဘူးဗျ”

“ဘာရယ်”

“မေမေ အခုပြောနေတဲ့ အဲဒီငွေတွေက သမီးရဲ့အချစ်၊
သမီးရဲ့မေတ္တာကို လွယ်လင့်တကူ မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလေ။ သူ
အဒေါ်ဆီမှာ အမေနဲ့သမီးလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေနေတာ ဘယ်လောက်
ပျော်နေတယ်လို့ မေမေထင်သလဲ။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ သမီးရဲ့
ရယ်သံလေးက ဆီးကြိုနေတာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ရင်အေးခဲ့
ရသလဲ။ အဲဒီအသိုက်အမြှိုလေးကို မီးနဲ့ရှို့ဖို့တော့ မစဉ်းစားလိုက်ပါနဲ့
ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ”

တကယ်ပါ 'တွယ်တာဦး' လို့ အမည်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းတို့
တကယ်ကျေးဇူးတင်ရတာပါ 'ခက်'။ သမီးအပေါ် အေးမြတဲ့မေတ္တာ
ရိပ်လေး ငိုးကာပေးနေတဲ့ မင်းကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့ ကေး
ဇူးတင်တာပါလေ။

အခန်း (၅)

သမီးကို ရေချိုးသနပ်ခါးလူး၊ အဝတ်အစားလဲပေးလိုက်ရပါ
၏။ သမီး အိပ်ရာမနီးခင် စောစောထပြီး ချက်ထားပါသည့် ထမင်း
ဟင်းတို့ကို ချိုင့်ဖြင့် သေချာထည့်ကာ ရေကျက်အေးကို သမီး၏ရေဗူး
ထဲ အေးမှ ထည့်လိုက်ရပါသည်။ ကလေး နေ့လယ်စာစားပြီးလျှင်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကစားပြီး ချွေးထွက်လာလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လဲဝတ်လို့ရရန် အဝတ်
အစား သုံးလေးစုံကိုပါ အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပါသည်။

“အဲပဲ... အဲပဲ”

“ပါပါရှင်... ပါပါ။ သမီးကြိုက်တဲ့ Apple ရော Grapes

ရော အစုံထည့်ပြီးပါပြီ အစားတော့ တယ်မှတ်မိ”

“ချစ်တယ် ... ချစ်တယ်”

“အေးပါ ... အဲဒါလေးကိုပဲ ရင်ရင်က ချစ်နေရတာ အမောကို ပြေလို့”

သမီး၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ငုံ့နှမ်းစဉ် သမီးက တခပ် ခပ်ရယ်လေ၏။ ဂီဝန်အနီရဲရဲလေး ဆင်ပေးထားတာကိုလည်း သဘော ကျနေလို့ပါ။ အနီရောင်ကြိုက်သည့် ညီမလေးနှင့် အကြိုက်တူနေတာ မဟုတ်လား။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် မလိုအပ်သည့် မီးတွေကို အကုန်လိုက်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားတွေရှိနေ သေး၍ အဲဒီတစ်ခုကိုပဲ မီးဖွင့်ထားခဲ့ပါ၏။

“သွားကြစို့ သမီးရေ”

သမီးလက်ကို ဆွဲ၍ တိုက်ခန်းကို Lock ချလိုက်စဉ် တစ် ဖက်အခန်းမှလည်း ဟိုလူထွက်လာလေ၏။ သမီးက အတော်ရင်းနှီး ဟန်ဖြင့် သူတို့သားအမိထံ အပြေးလေး လျှောက်သွားလေသည်။ သူက အဝတ်အစားတွေ ကြေကုန်မှာကို မစိုးရိမ်ဘဲ ကလေးကို စွေ ခနဲ ကောက်ချီလိုက်လေ၏။

“ခါးခါးတွေနဲ့ မွှေးလိုက်တာကွာ”

“အဲပဲ ... အဲပဲ”

“ဘာအဲပဲလဲကွ”

“ပန်းသီးပါလာတာကို ကြွားနေတာလေ”

“ဟောဗျာ ... သမီးက အလည်လေးပဲ”

“သွားသွား”

“ရှင်ရှင်! ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ရင်ရင်”

“ဪ ... အလုပ်ပါ အန်တီ”

“အလုပ်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာအလုပ်များလဲကွယ်”

“မာမီ”

သူမ ပြေးလိုက်ပါ၏။ စပ်စုသည်ဟု မထင်ပါ။ ကလေးတစ် ဖက်နှင့် အပြင်အလုပ်ထွက်လုပ်တာကို လူတိုင်း အံ့သြကြတာ မဟုတ် လား။ သူက အမေဖြစ်သူကို လှမ်းတားတော့ အန်တီက သားကို မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ သူတို့တိုက်ခန်းက အေးဆေးတိတ်ဆိတ် နေပေမယ့် သူမတို့အခန်းကဖြင့် ကလေးရယ်သံ၊ ဆော့သံတို့ဖြင့် ဆူနေတတ်တာလေ။

“ဒီနားက ကုန်တိုက်မှာပါ”

“ကုန်တိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ဟိုဘက်ကို ကားလမ်းကူးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ကလေးနဲ့ အန္တရာယ်ရှိလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ကလေးကို

အန်တီနဲ့ ထားခဲ့ပါလား”

“မာမီ”

“သမီးနေမှာမဟုတ်ဘူး အန်တီရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း သားကားနဲ့ ကုန်တိုက်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်

ပါ”

“နေပါစေ အန်တီ၊ မနက်စောစော ကျန်းမာရေးအရ လမ်း

လျှောက်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ဦးဦး”

“အေးပါ... အတူတူသွားပါမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားဦး

မာမီ”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလူနှင့်သာ နေတိုင်း အလုပ်သွားချိန်တူနေလွှတ်

မဖြစ်တော့ပါလေ။ အခန်းချင်းနီးတာက ပြဿနာမရှိပါ။ အမြဲတမ်း

တွဲ သွားလာနေတာကမှ သူ့အတွက် စိတ်ရှုပ်ရမှာလေ။ အခုတောင်

Mart ထဲမှာရော ဒီကွန်ဒိုမှာပါ သူနှင့်သူမကို မိသားစုဟု အထင်မှား

နေကြတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို ကလေးအမေဟု မြင်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ လူလွတ်ဖြစ်သည့် သူ့ကို ကလေးအဖေဟု အထင်မှားတာကမှ နစ်နာစရာပါလေ။

“ဟိုလေ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ခန့်ဝေပိုင်ပါ ရင်ရင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောပါ”

“ကိုခန့်ဝေပိုင်... ကျွန်မတို့ကို လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ ရပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရင်ရင်၊ တကူးတကကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရင်ရင်တို့ ကုန်တိုက်လမ်းကို ကွေ့ပြီး ဟိုဘက် ပြန်ထွက်တဲ့လမ်းအတိုင်းသွားရင် ပိုအဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာလဲ... အားနာလို့လား”

“အားနာတာထက် မသင့်တော်လို့ပါ”

“ဗျာ!”

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ကူညီနေသည့်သူ့ကိုမှ မသင့်တော်ဘူးလို့ ပြောရသလား။ နားမလည်သလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သူမကို ငေးကြည့်မိစဉ် သမီးကိုချီရင်း ကွန်ဒိုဝင်းထဲမှ သူမ ထွက်သွားလေ၏။ ကားသေ့ဖွင့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းရင်းထွက်လာစဉ် သူမက platform မှ လမ်းလျှောက်နေတုန်းပါပဲ။

လမ်းမမှာ မောင်းနေသည့် ကားတွေကို စောင့်ပြီးမှ ကားရှင်းစဉ် ကွေ့ကာ ထွက်လာရပါ၏။ မျက်လုံးတွေကို ရွှေ့ရင်း သူလိုက်ကြည့်စဉ် မီးပွိုင့်မိသွားပါသည်။ မျဉ်းကျားအဝါမှာ လမ်းကူးဖို့ လူတွေသွားတာကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမနှင့်သမီးလေးက သူ့ကားရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလေ၏။

မမြင်သလိုပါပဲလား။ မီးပွိုင့်စိမ်းသည်နှင့် မီးပြရင်း ကားကို ပြန်ကွေ့ချိုးကာ ကုန်တိုက်လမ်းထဲသို့ ဖြတ်စဉ်မှာ သူမ လက်ပေါ်မှာ ချီထားသည့် သမီးလေးက ဘာကိုသဘောကျမှန်းပင် မသိပါဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်နေလေတော့သည်။ သူမတို့အနီးမှ သူ့ကား မောင်းထွက်သွားတာကိုတောင် သတိမထားသည့်နယ်ပါ။

ကိုယ့်ကို အလေးအနက်မထားတာမျိုး ဥပေက္ခာပြုထားတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဘူးပါလေ။ ‘မိုး’ နှင့်ကတော့ ထားပါတော့မအားကြတာ အလုပ်များတာမျိုးရှိတာမို့ မဆက်သွယ်ဖြစ်တာလေး အခုတော့ ဒီကလေးနှင့် ဒီအမေဖြစ်သူက သူ့ကို “မသင့်တော်ပါ” ဟူသည့် စကားဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်တာက ရင်ထဲမှာ အထိနာသလိုပါပဲ။

ဖြစ်ရလေ ‘ခန့်ဝေပိုင်’။

“Morning ! မမ ...”

“Morning ဝါ၊ ချို”

“သမီးပါ ခေါ်လာတယ်”

“အိမ်မှာ လူစောင့်မရသေးလို့ ခေါ်လာရတာ”

“သမီးကို ပေးလေ၊ မမ ... ချိုချိုခဲမယ်”

“လိုက်ဘူး”

“ထမင်းချိုင့်ပဲ ယူပါ၊ ချို ... သမီးက မျက်နှာစိမ်းရင် ခေါ်လို့မရဘူး”

လက်ထဲသယ်လာပါသည့် အဝတ်အိတ်အသေးလေးနှင့် ထမင်းချိုင့်နှင့်ရေဗူးထည့်လာပါသည့်ခြင်းကို ‘မေချို’ က ကူသယ်ပေးလေ၏။ ကုန်တိုက်အောက်ဆုံးထပ်ရှိ Showroom တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ လက်ရှိလုပ်နေသည့်လုပ်ငန်းက ဒီနှစ်ခန်းစာဆိုင်နှင့် ဆိပ်အဆင်မပြေလှပါ။ ပစ္စည်းတွေများပြီး နေရာကျဉ်းနေသဖြင့် သီးသန့်ဆိုင်နေရာရှာရန် စီစဉ်ရမှာလေ။

“မလာဖြစ်တာနဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်နေပြီလဲ”

“Lady's wear တွေ လာမေးကြတယ်၊ မမ ... အဲဒါတွေသာ တင်နိုင်ရင် ပိုရောင်းအားကောင်းမှာ။ အခုတောင် brand အကောင်းစားတွေဆို ပြိုက်ခနဲကုန်တာပဲ”

“မမက မနိုင်မှာစိုးလို့ပါ။ Man's wear တွေတောင်

ဒီလောက် size အစုံတင်ရုံနဲ့ ဆိုင်က ကျပ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီမှာလည်း ဆိုင်ခန်းက ထပ်ယူလို့မရဘူး
ချို့လည်း ရှာပေးပါ့မယ်”

“ဟိုဘက်လမ်းမှာတော့ ပိတ်ထားတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ
တယ်။ ချောင်တော့ နည်းနည်းကျသား”

“ဟိုဘက်လမ်း... ဪ... အရင်က စားသောက်ဆိုင်
ထင်တယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်... တစ်ထပ်ပဲဆိုတော့ ကျယ်လည်း
ကျယ်တယ်လေ။ အဲဒီလို သီးသန့်ဖြစ်ရင်တော့ လုပ်ငန်းပိုချဲ့ဖြစ်မယ်”

“Ready made ထက် မမကိုယ်တိုင် ချုပ်တာက လူပို
ကြိုက်တယ် မမရဲ့”

“မချုပ်အားဘူး ချို့ရေ... ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ
အချိန်မရှိဘူး”

မေမေဆုံးတာရော အိမ်ရောင်းထွက်အောင်ပါ စောင့်ခဲ့ရတာ
မို့ တစ်လနီးပါး ဆိုင်မရောက်ဖြစ်ပါ။ ‘မေချို့’က သူမ ဒီဆိုင်မဖွင့်ခင်
ကတည်းက ရင်းနှီးထားသည့် လက်ထောက်မို့ စိတ်ချစွာ ထားခဲ့တာပါ။
သမီး မသိတတ်ခင်က မေမေနဲ့ ထားခဲ့တာက ပြဿနာမရှိပါ။ နှစ်
နှစ်ပြည့်သည်နှင့် သူမကို အမေအရင်းဟုထင်ပြီး ခွာလို့မရအောင်

တပ်တော့တာမို့ စီးပွားရေးထက် သမီးကိုသာ အချိန်ပိုပေးရတော့တာ
ဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းပြီးကတည်းက တစ်နိုင်စီးပွားဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို
ကျောင်းဆက်ထားပေးခဲ့တာပါ။ ရည်မှန်းချက်ကြီးသည့် ညီမလေးကို
ရည်ရွယ်ချက်လွှဲအောင် လုပ်ခဲ့သည့်လူက ‘သူ’ ဖြစ်နေရတာလဲလို့။
အနေဝေးတဲ့နေရာမှာ အပျော်မက်ခဲ့ကြသည့် ရလဒ်ဆိုးကြောင့်
ဘဝကိုပါ စတေးခဲ့ရတယ်လို့ ‘ဇလပ်ပွင့်’ ရယ်။

“ရေရေ”

“ဟင်... ဘာလဲ သမီး၊ ရေဆာလို့လား”

“အင်း”

အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ ထရပ်ကာ သမီး၏ (ရေကျက်အေးထည့်
လာသည့်) ရေဗူးကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါသည်။ သမီးကို ဂရုတစိုက်ဖြင့်
ရေတိုက်နေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ ကောင်
တာထောင့်နေရာမှ သမီးနှုတ်ဆွဲနေသဖြင့် အနီးသို့ရောက်လာသည့် လူကို
သတိမထားမိပါချေ။

“ခက်”

အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းခိုးရှိုက်
လိုက်မိ၏။ သွေးဆိုတာ ညာလို့မှမရတာလေ။ ကလေးနှင့်ပိုရင်းနီးချင်

၍ မကြာခဏလာတာက ကိစ္စမရှိပါ။ ခက်သည်က အလုပ်မှာ အချိန်
မအားလပ်နိုင်တာမို့ စိတ်ရှုပ်စရာမဟုတ်ပါလား။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်လူလာသို့ပေးမယ်”

အကြောင်းက ရှာရလွယ်သားပါပဲလား။ သူက သမီးကို
လှမ်းပြီးပြကာ အနောက်မှာ ဝှက်ယူလာသည့် ပန်းစည်းကြီးကို ရှေ့
သို့ ယူပြလေ၏။ ဘယ်လိုပါလဲ။ လူတွေသတိထားမိအောင်ကို ကလေး
ကလား လုပ်ပြနေတာလေ။ အများအမြင်မှာဖြင့် ကလေးအမေ စိတ်
ကောက်နေတာကို ကလေးအဖေက လာပြန်ချော့မြူနေသည့်နှယ်ပါ။
စိတ်ရှုပ်အောင် လုပ်ပြန်ပြီလား ‘မာန်’။

“ခက်အတွက်”

“ကျစ်! ... ဘာတွေလုပ်တာလဲ”

“ဆိုင်ပြန်ဖွင့်တဲ့ အမှတ်တရပါ”

“ဆိုင်က အစောကြီးကတည်းက ဖွင့်ထားတာပဲ ကြာနေပြီ
လူက မအားလို့ မလာဖြစ်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့
ယူပါ ခက်ရဲ့”

“ဒီတစ်ကြိမ်ပဲနော်၊ နောက်ကို ဒါမျိုးလုပ်မလားနဲ့၊ နင်ပေးတဲ့
ပစ္စည်းကို ထားစရာနေရာမရှိဘူး”

“ပန်းပန်း”

“ဟာ! ... သမီးက ဒါလည်း ပြောတတ်နေပြီလား၊ လာပါဦး
ဖေဖေဆီကို”

“ဟင့်အင်း”

ကလေးက သူမအနီးသို့ ပိုကပ်လိုက်လေ၏။ တွေ့ဖန်များ
လျှင် ဒီအဖေကို သံယောဇဉ်ပုံရိပ်ဖြစ်သော်ငြား သမီးက ထိုသို့မဟုတ်
လေပြီ။ ဘာမှသွေးသားမတော်သည့် ဘေးခန်းမှ သားအမိကိုဖြင့်
သံယောဇဉ်ရှိပြီး စကားတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သည့်နှယ် ရယ်ရယ်
မောမော ပြောလေ့ရှိတာပါ။ သွေးသားတော်စပ်သည့် အဖေဖြစ်သူကို
ဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းပြုမူရတယ်လို့။

“Off ... ဘယ်နေ့ယူတတ်လဲ ခက်”

“ပုံမှန်မရှိဘူး”

“ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာလိုပြီ”

“ဘာကိုတိုင်ပင်မှာလဲ ... ငါ့ဘက်ကတော့ ပြောစရာဘာမှ
မရှိဘူး မာန်”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ခက်၊ သမီးရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ်”

“အနာဂတ်အရေးကိစ္စတွေကို ဘယ်တုန်းက စဉ်းစားတတ်
သွားတာလဲ၊ ငါသိထားတဲ့မာန်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မခနဲပါနဲ့ ခက်ရယ်၊ ကိုယ် အခု တည်ငြိမ်နေပါပြီ၊ ယုံပါ”

“မယုံရဲတော့တာကြာပြီ ဇွဲမာန်ဦးရဲ့၊ နင်က ငါထက် ပိုသိနေမှာပါ။ ယုံကြည်ခြင်းရဲ့အနောက်မှာ ပုံအပ်တာတွေ ပျက်သုဉ်းခြင်းတွေက နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာတတ်လို့လေ”

“ခက်”

“လျှောင်အိမ်နဲ့ မနေချင်တဲ့ငှက်မို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းပါ၊ ဇွဲမာန်ဦး၊ သမီးကို ကြိုးတစ်ချောင်းအဖြစ် မရှိစေချင်လို့ပါ။ နင် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ခက်ရယ်”

လွမ်းမောဖွယ်ရာ မျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါ၏။ ညှို့ယူနိုင်သည့် မျက်ဝန်းနက်တွေကို ရင်မခုန်တော့ပါဘူး ‘ဇွဲမာန်ဦး’ ရယ်။ ဘဝတစ်သက်စာအတွက် လုံလောက်ခဲ့ပါပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ နှစ်နာခဲ့တာတောင်မှမဟုတ်ပါဘဲ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ နှစ်နာခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်တော့မှ မကျွက်နိုင်တဲ့ အစိမ်းသက်သက် နာကျင်ခြင်းတွေက ရင်နဲ့မမျှတအောင် ဒဏ်ရာအဖြစ် ရှိခဲ့တာပါလေ။

အခန်း (၆)

Sunday မို့ နားရက်ဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းလို စောစောမထဖြစ်ပါဘဲ အိပ်ရာထဲ နှပ်နေမိပါသည်။ မာမီ၏ဘုရားရှိခိုးနေသံကို ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရပါ၏။ ‘မိမိ’ ပြန်ရောက်နေပြီမို့ မာမီ အလုပ်လုပ်ရတာ အတော်သက်သာသွားတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

“သားရေ ... မထသေးဘူးလား။ (၈) နာရီထိုးနေပြီလေ၊ နေပြင့်အောင်အိပ်ရင် ခေါင်းကိုက်နေဦးမယ်နော်”

ဖက်လုံးကို ပိုက်ထားလျက်မှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အိမ်ထောင်မပြု

သေးလျှင် 'ကလေး' ဟု ပြောကြတာ အမှန်ပဲကိုး။ 'ကလေး' ဆို၍ ဟိုဘက်ဘေးခန်းမှ သမီးလေးကို သတိရသွားမိပါသည်။ အဲဒီက လေးလေးက နာရီ Alum ထက်တောင်မှ ပိုမှန်နေသေးတာပါလေ။ မနက်ဆို (၆) နာရီထိုးတာနှင့် နီးစရာမလိုအောင် နီးတတ်သတဲ့ အဘယ်မျှကောင်းလိုက်သည့် အကျင့်လေးပါနည်း။

“မာမိတို့ ဈေးသွားမလို့ သား ဘာစားချင်လဲ”

“နေပြင်နေပြီကို”

“ဟင်းစားဝယ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခြောက်အခြမ်းနဲ့ ဆပ်ပြာတို့၊ ဘာတို့ပဲ သွားဝယ်မှာ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်သုံးနေကျ shampoo တစ်ဗူးလောက် ဝယ်ခဲ့ပေးပါ မာမီ၊ သွားတိုက်ဆေးလည်း ကုန်ခါနီးပြီ”

“အေးအေး”

“ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ယူသွားဦးနော်”

“အေးပါ ... မာမိကို ကလေးများ မှတ်နေသလား၊ ကလေးဆိုလို့ တွယ်တာတို့သားအမိတောင် မနက်စောစော ဈေးသွား ကြလေရဲ့”

သူ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ အပျင်းထူနေ၍ မပြစ် ပါလေ။ ခွပ်ကျယ်လက်တို့နှင့် Quater ဘောင်းဘီအပွကိုသာ

ထတ်အိပ်တာမို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အိပ်ပျော်ပါ၏။ လက်အစုံကို ခေါင်းထက်မြှောက်ကာ အကြောဆန့်လိုက်မိလေသည်။ ရေချိုးဖို့ ငြင်ရဲတော့မှာပါ။

“ကျွီ! ကျွီ!”

“ခပ် ခပ်”

သမီးက ဝယ်လာသည့် ဘဲရုပ်လေးကို ညှစ်ကာ ဆော့လာ လေ၏။ တစ်လမ်းလုံး အရုပ်သံဖြင့် ဆူညံပေမယ့် သမီး၏ချစ်စရာ ချက်နာလေးကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်မဆိုးကြပါချေ။ Life ရှိရာဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာစဉ် အနောက်ဘက်မှ တဘုတ်ဘုတ်ပြေး ထာသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟာ! ... အသည်းတုံးပါလား”

“မမ”

“ကျူရှင်က ပြန်လာတာလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ... ရုပ်ရုပ်လေး မမကိုပေးပါလား၊ တာတာ”

“ပေးဘူး ... ပေးဘူး”

“ချောကလက်နဲ့ လဲမယ်လေ”

“စားဘူး”

“အရမ်းတတ်တာပဲ ... အသည်းယားလိုက်တာနော်”

၇၀

မမသဒ္ဒါမောင်

နေတာ (၄) လကျော် ရှိနေပြီ။ ဒီမှာနေသည့်လူတွေနှင့် ရင်းနှီးသလောက် ရှိနေပါ၏။ အထူးသဖြင့် ကလေးချင်းက ပိုရင်းနှီး တတ်တာမို့ 'ချိုသက်ရီ' က သမီးကို အမြဲစနောက်လေ့ ရှိလေသည်။ စာမေးပွဲနီးနေပြီမို့ ဤချာတိတ်မ ကျူရှင်နှင့်အိမ်ကို အပြေးအလွှားဖြင့် သွားလာနေရတာပါ။

“ခဏလေး”

Lift တံခါးပိတ်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ် နေကာမျက်မှန်တပ်ထား ပါသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လှမ်းတားလိုက်လေ၏။ သုံးလွှား ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှမပြောတာမို့ တစ်ထပ်တည်း စီးသည့် ဧည့်သည်ဖြစ်မှာပါ။ ‘ချိုသက်ရီ’ က သမီး၏ စည်းထားသည့် ဆံပင် လေးကို မနာအောင်ဆွဲ၍ စနေလေသည်။

“လုပ်နဲ့”

“ချစ်လို့ပါ အသည်းတုံးရဲ့”

“ချစ်နဲ့”

“အဲဒီလိုပြောရင် မမက တအားနမ်းပစ်လိုက်မှာနော်”

“နမ်းနဲ့ ... ရင်ရင်နဲ့ တိုင်တိုင်”

“ဟား ဟား ဟား ... ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော် မမကို

မချစ်ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ချစ်ဘူး”

“ချစ်ပါကွာ”

“ချစ်ဘူး ... ချစ်ဘူး။ ရင်ရင်ကိုပဲ ချစ်တယ်”

“အလည်လေးပဲ”

“မမကို အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ သမီးရဲ့”

Lift က သုံးလွှားမှာ ရပ်ပြီမို့ သူမတို့ရှေ့မှ မိန်းကလေးက အရင်ဆုံးထွက်လိုက်လေ၏။ ‘ချိုသက်ရီ’ က ကလေးပီပီ အခန်းရှိရာ အပြေးသွားလေပြီ။ သမီး၏လက်ကလေးကို ကိုင်၍ ခပ်မှန်မှန်လျှောက် နေစဉ် စောစောက မိန်းကလေးက ဒီဘက်အခန်းဝမှာ ခြေစုံရပ်သွား လေသည်။ ဒီအိမ်ကိုလာသည့် ဧည့်သည်ပေကိုး။

“တင်းတောင်!”

Bell သံကြောင့် ရေချိုးပြီးစ ရေလဲပုဆိုးခပ်တိုတို ဝတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တဘက်ဖြင့် သုတ်နေရင်း ဧည့်ခန်းကို ထွက်လိုက်ပါ၏။ မာမိတို့ ဈေးသွားတာ ဒီလောက်ပြန်ရသလား။ မမေးမစမ်းဖြင့် တံခါး ဖွင့်လိုက်စဉ် သူ ရုတ်တရက်အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားသလို ဖြစ်သွား လေသည်။

“ဟယ်လို!”

“ဟာ! မိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကိုပုံစံက ဘာDesign ကြီးလဲကွာ”

“Sorry! Sorry! မာမိတို့ ပြန်လာပြီထင်ပြီး ဒီအတိုင်း ထွက်လာမိတာ”

“ဦးဦး”

“ဟော! ... သမီးတို့ ပြန်လာပြီလား”

လူကို အထဲဝင်ဖို့ အရင်မခေါ်ပါဘဲ အပြင်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်နေသဖြင့် စိတ်တိုသွားရပါ၏။ စောစောက နားပူအောင် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည့် ကလေးလေးကိုများ အရေးတယူပြောနေရပါသလား။ ပုံခပ်တုံးတုံးကလေးအမေက သမီးဖြစ်သူကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးဦးမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်လေ။ နောက်မှပြောနော်၊ သမီး”

ကလေးက မျက်နှာလေး တည်သွားလေ၏။ ခါတိုင်းဆို အလိုလိုက်ပေးသည့်သူက ဒီတစ်ခါဖြင့် ချစ်သူကို ဦးစားပေးရတော့မှာလေ။ တံခါးကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးဖွင့်ကာ ‘မိုးဆန်းပန်း’ ကို ကြိုလိုက်ရပါ၏။ မပြောမဆိုဖြင့် ရောက်လာတာ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနင်ပါလဲ။

“ဝင်လေ မိုးရဲ့ ... ခဏလေးနော်၊ ကိုယ် အဝတ်အစား သွားဝတ်ဦးမယ်”

“မိုး အကြာကြီးနေမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အချိန်သိပ်မရဘူး”

“အင်းပါ ... ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

တံခါးကို အသာပြန်စေ့ထားကာ အိပ်ခန်းဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ အပြင်ထွက်ချင်လည်း ထွက်ဖြစ်မည်မို့ သင့်တော်မည့် ဝတ်စုံကို ရွေးဝတ်လိုက်ပါသည်။ ရင်ခုန်သံက အတော်လေး ဖြန်နေတုန်းပါပဲ။ မမြင်ရတာ မဆက်သွယ်ရတာက အတော်ကြာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“မိုး တစ်ခုခုသောက်မလား”

“ဟင့်အင်း ... မသောက်တော့ဘူး ကိုကို၊ စကားပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“Phone card အသစ်လဲလိုက်တာလား။ ကိုယ်ဆက်သွယ်တာ ဘယ်လိုမှ မရလို့”

“မလဲပါဘူး ... မိုးရဲ့မန်နေဂျာကပဲ ယူထားလို့ပါ။ မိုးကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင်လို့ ကြိုကာကွယ်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဪ”

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သတဲ့လား။ သူက ‘မိုး’အတွက် တကယ့်ကို အဟန့်အတားဖြစ်နေပြီလား။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို ‘I miss you’ ဆိုတဲ့ စာတိုလေးပြန်ပို့တာ ဘာများခက်ခဲလို့ပါလဲ။

ဒီလောက် Face book တွေ On line တွေမှာ အမည်ပွက်သုံးပြီး အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်လည်း ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါလေ။ သူက 'မိုး' အတွက် ဒီလောက်တောင် အရေးမပါတော့ဘူးလား။

“Message (၁၀) စောင် ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“အင်း”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မပို့ဖြစ်တာလား”

စစ်ဆေးစုံစမ်းမိတာများလား။ တကောင်းကျောင်းဆက်သွယ် နေစဉ်ကဖြင့် စာမလာသတင်းမကြား အဆက်အသွယ်ဖြစ်တောက် ထားခဲ့ပြီး အခုမှ ပြုန်းစားကြီး ပေါ်လာတာ ဘာသဘောနှင့်ပါလဲ။ ရည်ရွယ်ချက်ခြင်း မတူတာမို့ လမ်းကြောင်းလွဲတတ်တာက ထားစေ တော့။ သို့သော် နားလည်မှုဖြင့် ညှိရမည်ဟူသည့် သဘောထားက ဘယ်များရောက်သွားပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးဆီကမှ respond မရှိတာ”

“အဲဒါနဲ့ ဆက်မပို့ဘူးပေါ့လေ။ ထားပါတော့ .. ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုလို့ ဒီကိုပဲ တမင်သက်သက် လာလိုက်တာ။ Phone နဲ့ ပြောရင်လည်း အဆင်မပြေဘူး။ အပြင်မှာတွေ့ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး”

မဟုတ်လား။ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဒါပဲလား။ ချစ်သူနှစ်ဦးက နွေးထွေးခြင်း မရှိပါဘဲ အေးစက် စက် အခြေအနေမျိုးနဲ့ ဆုံရမယ်လို့ သူ ထင်မထားပါလေ။ ‘လွမ်း လိုက်တာ ကိုကိုရယ်’ ... ‘မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ’ ... ‘ကိုကို နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့’ ဆိုသည့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ် ရှားစေမည့် စကားတို့က ဘယ်ထွက်ပြေးကုန်ပါသလဲ။

“ကိုကို”

သူ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ မာမီကြုံပြောထား သည့်အတိုင်း တကယ်ပဲ ဖြစ်လာပြီလား။ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် ယုံကြည် စိတ်ချခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ချစ်ခဲ့သည့် နှလုံးသားက ယခုအချိန်အထိ လက်ဆတ်စွာ ခုန်နေတုန်းပါလေ။ သက်ဝင်သောချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှင်သန်နေဆဲဆိုတာကို ‘မိုး’ မှတ်မိပါလေစ။

“ကိုကိုလို့ ခေါ်နေတယ်လေ”

“မာမီက ... မာမီက မေးနေလို့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ဖြစ်မှာလဲတဲ့”

“ဟင်း ... ခက်တာပဲ၊ မိုးအခြေအနေကို ကိုကိုလည်း သိ တယ်လေ။ ဒီလောက်ထဲမှာ အခုမှ ခြေချကာစပဲ ရှိသေးတာ။ သူများ

တွေဆို အသက် (၁၇) (၁၈) လောက်နဲ့ ရောက်တတ်ကြပေမယ့်
မိုးက မျက်နှာဖုံးတတ်ပုံကတစ်ဆင့် အသက် (၂၀) ကျော်မှ ရောက်
ခဲ့ရတာ။ နောက်ကျမှရောက်တာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ်ရပ်နေတဲ့နေရာမှာ
ခြေမြဲဖို့မနည်းကြီး မတ်မတ်နေရတာပါ ကိုကို။ မိုးဘဝ ဘာမှမရေရာ
သေးပါဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရမှာလား၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“မှန်ပါတယ်... မိုးအသက်က အခုမှ (၂၃) ပြည့်မှာ ဒါပေမဲ့
... ကိုယ်က (၃၀) ပြည့်နေပြီလေ။ အဲဒါကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့”

‘မိုး’က သူ့ကို တအံ့တကြွင်း ကြည့်နေလေ၏။ မိန်းကလေး
နှင့်ယောက်ျားလေး၏တွေးခေါ်ပုံ စဉ်းစားပုံက ကွာခြားတတ်မှန်း သူ
နားလည်ထားပါသည်။ သို့သော် ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့က ကြိုတင်
စီစဉ်မှုတို့ဖြင့် အခြေခံအုတ်မြစ်ချရမှာလေ။ ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ထုံမွန်းထား
ပါသည့် ‘ချစ်စံအိမ်’ လေးကို ‘မိုး’က မတည်ဆောက်ချင်ဘူးလား
ကွယ်။

“အသက် (၃၀) ဆိုတာ ဘာများကြီးသေးလို့လဲ ကိုကို”

“မိုး”

“ကိုကိုက ယောက်ျားလေးမို့ အသက်ကြီးသွားလည်း မရင့်
သွားပါဘူး။ အရွယ်တင်တဲ့သူပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာကိုမဟုတ်သေးတာလဲ။ မိုးလည်း အနုပညာအလုပ်လုပ်
နေတာ မှန်ပေမယ့် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ကိုကို၊ ရှေ့က
Senior တွေ အားလုံးလည်း ဒီလိုပဲ အိမ်ထောင်ပြုသွားကြတာပါ။
သာမန်ဘဝ၊ သာမန်အိမ်ထောင်မျိုး မိုးလည်း ပြုဖို့ စိတ်ကူးထားပါ
တယ်၊ တစ်ခုပဲ ရှိတာပါ။ အဲဒီတစ်ခုက မိုးလက်ထဲရောက်လာတဲ့
အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မိမိရရ ဆုတ်ကိုင်ထားရုံလေးပါ၊ ကိုကို၊ ဘဝတံခါး
တို တစ်ခါသာ လာခေါက်တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာကို မိုးထက်ပိုပြီး ရင့်
ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့ ကိုကိုက သဘောပေါက်မှာပါ”

သူ ငြိမ်းသွားရပါ၏။ ဘယ်သူမဆို သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်
မျှတစွာ တွေးပေးပြီး ဆုံးဖြတ်တတ်ရမှာတဲ့လေ။ ‘မိုး’ ပြောနေတာ
လည်း မှန်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ငယ်တုန်းရလာသည့် အခွင့်အရေး
တို့ လက်ထဲဆုတ်ကိုင်ထားချင်တာ ဖြစ်သင့်တာပါလေ။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့
စိတ်က ‘အတ္တ’ဟု ဆိုပါက သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းမတ်ရတော့မှာပါ။

ဪ... မိုးရယ်။

“မာမိက”

“မာမိက အတင်းလက်ထပ်စေချင်ပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကိုကိုက နားလည်အောင် ပြောမှပေါ့”

“ပြောတာပဲ”

“ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကိုကိုသာ ပြောတတ်ရင် မာမီလည်း နားလည်ပေးမှာပေါ့”

“ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး မိုးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစကတည်းက တဂျီဂျီပြောနေတာ ဟိုဘက်ခန်းကို ကလေးလေးရောက်လာတော့ ပိုဆိုးရောပဲ”

“ဘာလဲ ... မြေးထိန်းချင်တယ်ပေါ့လေ”

“အင်း ... မိုးက ဘယ်လိုသိလဲ”

သူထင်ထားသလို ရှက်သွေးဖြာသွားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ‘မိုး’က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။ ဘာကိုများ သဘော ကျလို့ပါလိမ့်။ ကလေးချစ်တတ်ပုံလည်း မပြတာမို့ မိုးရိုက်တကြီးရှိသည့် စိတ်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားတာလေ။ ‘ကလေးမယူခင် သေးဘူး’ ... ‘အချိန်မပေးနိုင်ဘူး’ ... ‘ကိုကိုလိုချင်ရင် နောက်မှယူ’ ဟုသာ ပြောချလိုက်လျှင်ဖြင့် ...

“သူများ အဘွားတွေဆို ကလေးဆို စိတ်ရှုပ်လို့ဆိုပြီး ပြော နေတာ၊ ကိုကိုမာမီက အံ့ရော”

“မိုးကလည်း”

“အဟုတ်ပြောတာ၊ မိုးတို့ဘွားဘွားလည်း အဲဒီလိုပဲ၊ မိုးတို့ ငယ်ငယ်ကဆို မျက်စိရှုပ်လွန်းလို့ဆိုပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တာပါဆိုနေမှ”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! ‘ဘမျိုးဘိုးတူ’ တဲ့။ အဲဒီအဘွားအတိုင်း ‘မိုး’ သာ ဗီတူနေလျှင် မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။ မာမီပြောသလို ‘လူမှာ အမျိုး’ ဟုဆိုပြီး ပြောလိုက်ရင်ဖြင့် သေတော့မှာပဲ ‘ခန့်ဝေပိုင်’။ ဘိုးယုံထက်ငယ်သည့် ချစ်သူ၏စိတ်ကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့များ ကြည့်တတ်ရမှာပါလဲ။

“ဒါဖြင့် မိုးက”

“မိုးအလှည့်မှာ အနည်းဆုံး သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ် ယောက်တော့ ယူမှာပေါ့”

“ဘယ်လို”

“ဒါပေမဲ့ ... အခုမဟုတ်ဘူးနော်၊ နောက် (၂) နှစ်ပဲ စောင့် နေပါ။ အဲဒီအခါ လက်ရှိ မိုးအလုပ်ကို အပြီးနားပြီး ကိုကိုနဲ့ ဘဝ ဘစ်ခု အတူတည်ဆောက်မယ်၊ သာမန်ဘဝ၊ သာမန်အိမ်ရှင်မအဖြစ် ဆစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားမှာ”

“ဟာ! ... မိုး”

သူ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခုံမှ ထရပ်ကာ ‘မိုး’ ကို ကျုံးရွှေ့

လိုက်မိပါ၏။ ထင်မထားမိပါ။ သူ့ချစ်သောချစ်သူ၏အိပ်မက်ကို ဘာကြောင့် သိမထားပါလိမ့်။ (၂) နှစ်တဲ့ အဲဒီ (၂) နှစ်ကို အမြန်ဆုံးသာ ရောက်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

“စောင့်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ မာမိက ကိုယ့်ကို ဒီနှစ်ထဲပဲ လက်ထပ်စေချင်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ရတယ်လေ... မိုးကို စိတ်မချရင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေါ့။ လူသိရှင်ကြား အသိပေးလို့မရဘူး။ အတူတူနေခွင့် မရှိဘူး။ စာချုပ်အရပဲ အကြိုးဝင်မယ်”

“တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ စောင့်ဆိုလည်း အောင့်အည်ပြီး စောင့်ပါ့မယ်။ နှစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာများကြာလို့လဲ”

“တွေ့လား... အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို၊ မိုး ချစ်ရတာ”

“အား... အသည်းယားလာပြီကွာ”

“ဟောတော်!... သမီးမိုး ရောက်နေတာလား”

ရုတ်တရက် တံခါးဖွင့်ဝင်လာသည့် မာမိနှင့် ‘မိခင်’ ကြောင့် ‘မိုး’ ကို သူ လွှတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ လူကြီးရှေ့မှာ ဖြစ်နေတာတွေ အသက် (၁၈) နှစ်သာရှိသည့် ‘မိခင်’ ရှေ့မှာ ရှိနေပြီမို့ ကုန်ဆုံးမပျက်အောင် ဆင်ခြင်လိုက်ရတာပါ။ ရင်တွင်းမှာ အပျော်တို့က အထော

သတ်နိုင်အောင် ပြည့်နေတာလေ။

‘မိုး’ ရယ် တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပြန်ချစ်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ‘မိုး’ ကို အရမ်းပိုပြီးလည်း ချစ်တာ အမှန်ပါ။ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ မောဖို့ မဖြစ်အောင် တတိပေးတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။

အခန်း (၇)

February (14) ရက်

ချစ်သူများနေ့ Off ရက်ဖြစ်သလို 'မိုး' နှင့်အတူတူ တစ်နေ့ ကုန်လည်ပတ်ဖြစ်ပါ၏။ မာဒိုကိုပါ တိုင်ပင်ပြီးပြီမို့ စိတ်ရောကိုယ်လဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး ပျော်နေတာ အမှန်ပါ။ ကံကြမ္မာက ဒီတစ်ခါဖြင့် သူ့အပေါ် မျက်နှာသာပေးပြီး မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို”

“အင်း... ပြော”

“မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ”

3D ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည်ဆို၍ မနက်စောစောပွဲကြည့်ဖြစ်တာ Coffee ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ပါ၏။ ‘မိုး’ က ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန် တောက်စေရန် ဂရုတစိုက်ဖြင့် အစားအသောက်စားတတ်လေသည်။ Cream မပါသည့် Black Coffee နှစ်ခွက်မှာ ပြီး ပေါင်မုန့်နှင့်ပေါက်စီ တစ်ပွဲစီ မှာလိုက်ပါ၏။ ပေါက်စီက သူ့စားမှာဖြစ်ပြီး ပေါင်မုန့်ကိုတော့ အဆာခံစေရန် ‘မိုး’ မှာလိုက်တာပါ။

“ဟိုကလေးလေးနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးလားလို့ပါ”

“ကလေးလေး”

“ဟုတ်တယ်။ မိုးလာတုန်းက ကိုကို နှုတ်ဆက်လိုက်တာလေ”

“ဪ... သမီးကို ပြောတာလား”

“ကိုကိုနော်... ဘာသမီးလဲ”

“ခေါ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ မိုးရဲ့”

“ဘယ်လို”

“ကလေးနာမည်က တွယ်တာတဲ့။ အသက်က (၂) နှစ်ကျော် ကျော်ပဲ ရှိဦးမယ်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

တကယ့်ကို စိတ်လိုလက်ရပြောနေပါသည့် သူ့ကို အကဲခတ်နေမိပါ၏။ မျက်နှာထက် နှုတ်ခမ်းတွေပါ ပြုံးနေရုံမက မျက်ဝန်းတွေပါ တလက်လက်တောက်ပလာသည့်နည်းပါ။ ကိုယ်နှင့် ဘာမှလည်း ဆွေးသားမတော်စပ်ပါဘဲ ဤကလေးအပေါ် ဒီလောက်အထိ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီလား။

အထူးသဖြင့် ကလေးအမေဖော်ယဉ်သကို အလှတရားတို့က 'မိုး'အတွက် အတော်စိတ်ပူစရာဖြစ်နေတာပါ။ အိမ်ထောင်သည်ဆိုပြီး ပုံစံခပ်နှမ်းနှမ်းဖြင့် ဖိုသီဖတ်သီမျိုး မဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ကလေးတစ်ဖက်နှင့် မိခင်ဆိုတာ ကလေးအတွက်သာ ဦးစားပေး အချိန်ယူရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေချိန်မရှိသလောက် အချိန်ရှားပါးကြတာလေ။

အိမ်အကူတွေ နာနီကလေးထိန်းတွေ ရှိလျှင် ထားပါတော့။ အခုတော့ သူမပုံစံက ကလေးအတွက်ပင်မက သူမကိုယ်သူမ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ဖြင့် သပ်ရပ်လှပနေတာပါ။ မိန်းမချင်းမို့ တစ်ချက်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သူမအနေအထားကို ခန့်မှန်းမိလိုက်တာလေ။ အသက်တော့ (၃၀) မပြည့်လောက်သေးပါ။

ကိုယ်ခန္ဓာက Body Beauty ဆော့ဖို့ မလိုအောင် အဆီအပိုမရှိပါဘဲ ကျစ်လျစ်တောင့်တောင့်လွန်းတာက မနာလိုစရာပါ။ 'မိုး'

မှာဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ Weight မတက်အောင် မနည်းကြိုးကြိုးစားနေရတာလေ။ စားကောင်းလို့ ပါးစပ်အလိုလိုက်မိတာနှင့် ခါးဆိုဒ်က နှစ်စိတ်သုံးစိတ်တက်ရုံဖြင့် မျက်လုံးပြူးရချေပြီ။ စိတ်တိုင်းကျမစားရဲဘဲ ဆလှကျင့်ခန်းပြန်လုပ်ရတာက တပင်တပန်းပါပဲ။

ကိုယ်ရေစစ်အောင်၊ ပေါင်တံလှပနေအောင် လက်မောင်းခလေး သွယ်နေအောင်၊ ဗိုက်ခေါက်မထွက်စေရအောင် မျက်နှာလေးချောင်မကျအောင် အမျိုးမျိုးသောက်ရိယာတို့ဖြင့် ချွေးထွက်အောင် ဆလှကျင့်နိုင်မှသာ ဒီလို ငါးရုံကိုယ်လုံးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်သေး။

မျက်နှာမှာ တင်းတိတ်၊ ဆားဝက်ခြံမဖြစ်အောင် Day, Night Cream ရော၊ ဗီတာမင်ရော၊ အားဆေးရော သောက်ရတာလိမ်းရတာတွေ လုပ်ရသလို Face နှင့် Body Lotion တွေကအစ အသားအရေနှင့်တည့်အောင် ရွေးသုံးရတာပါလေ။

မိတ်ကပ်အမြဲတစေလိမ်းရပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်တိုင်း မီးဆလိုက်တွဲရဲ့အလင်းနှင့် အပူကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အသားအရေလောင်တတ်ပါ၏။ အရေပြားသက်သာအောင် ရေအေး ရေခွေးအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆေးကြောရသလို Spa မှာ အနှိပ်ခံရသဖြင့် ငွေက သောက်သောက်လဲတုန်ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေသည့်ကြားမှ အစား

မှားသွားရုံ မိတ်ကပ်မှားသုံးရုံဖြင့် မျက်နှာနှင့်အရေပြားမှာ Allergy ဖြစ်ပြီး ရှိက်ကွင်းနားရတာမျိုး ဖြစ်လေ့ရှိလေ၏။

ဒီအမျိုးသမီး၏အသားအရေက တမင်တကက မွေးမြူထား သလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ နဂိုဝင်းဝါဝါလေးဖြစ်နေတာလေ။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာထက် ဘာမိတ်ကပ် ဘာအကူပစ္စည်းမျိုးဖြင့် ပြင်ဆင်ခြယ်သ ထားတာမျိုးမရှိပါဘဲ သနပ်ခါးရေကျလေးပါးပါးလူးရုံဖြင့် ပြည့်စုံနေ တာပါ။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ လည်တိုင်၊ လက်တံ၊ ရင်၊ ခါး၊ တင်တို့ အစအဆုံး အပြစ်ရှာလို့မရအောင် ပြည့်စုံနေတာ က မိန်းမချင်း မနာလိုဖွယ်ရာလေ။

တမင်တကက လုပ်ယူထားတာမျိုး မဟုတ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရှိုက်အဖို အစွင့်အကားပေါ်လွင်အောင် ခပ်ကြပ်ကြပ် အဝတ်အစား မျိုး မဟုတ်ဘဲ သက်သောင့်သက်သာရှိစေမည့် blouse နှင့် လုံချည် ပျော့ပျော့ကို ဝတ်ထားတာတောင်မှ အတော့်ကို စွဲမက်စရာကြည့် ကောင်းနေတာပါ။ ဖျတ်ခနဲကြည့်မိရုံဖြင့် တင်းရင်းတောင့်မြေ့တဲ့ မြင့်မားသည့် လှယဉ်ကျေးမယ်ဟန်တို့က ... အသိအမှတ်ပြုချင်စရာ ပင်။

ဤအမျိုးသမီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည့် အမျိုးသားကပြီ အတော့်ကို ကံကောင်းသည့်လူပါလေ။ တစ်တိုက်တည်း တစ်ထပ်

တည်း အတူနေကြသည့် ပုရိသတွေ မျက်စိမကျကြဘူး ပြောနိုင်မလား။ အထူးသဖြင့် သူမနှင့် တရင်းတနှီးပြောဆိုတတ်သည့် သူ့ကို စိတ်ထဲမှ နှိုးနှိုးမိတာ အမှန်ပါ။

ရင်မောတယ် 'ကိုကို'။

“ကိုကိုတို့ အတော်ခင်နေပြီပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့။ မာမိနဲ့က ပိုအဖွဲ့ကျတယ်။ သမီးက သိပ် သွက်လွန်းတာကိုး”

“မိုး မကြာခဏလာတုန်းက မရှိသေးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ပြောင်းလာတာ လေးငါးလလောက်ပဲ ရှိဦး မှာ”

“ကလေးအမေက စွဲမက်ဖွယ်လှတာပဲ မနာလိုစရာတောင် ကောင်းတယ်”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

ကော်ဖီသီးလိုက်သဖြင့် သူ အသက်ရှူမှားသွားရပါ၏။ ဘယ် လိုဖြစ်ပြီး ‘မိုး’က သူမကို ဒီလောက်အထိ မြင်ရပါသလဲ။ ကျက်သရေ ရှိသည့်အလှ၊ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့်အမျိုးသမီးလေ။ မျက်စိမှတစ် ဆင့် ရင်တွင်းထိ အေးငြိမ်းသည့် ဆောင်းရာသီလေးလို အလှမျိုးက ‘ရင်ခက်ပန်း’ထဲမှာ ရှိနေမှန်း သူ သိနေပါ၏။ ဒါကို မိန်းကလေး

ဖြစ်သည့် 'မိုး'က မြင်တတ်ရပါသနည်း။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုကို၊ ဒါလေး ပြောရုံနဲ့”

“အံ့ဩသွားလို့ပါ မိုးရဲ့”

“သတိမထားမိဘူးလို့တော့ မညာနဲ့နော်”

“ရော်... ကိုယ် ဘာပြောသေးလို့လဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ မြင်သမျှ ပုရိသတိုင်းကတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးရဲ့သက်ဆိုင်သူကို အတော် ၂ ဝင်ကြံမှာ အမှန်ပဲ”

ဘယ်လိုပါလဲ။ ‘ရင်ခက်ပန်း’ က အမျိုးသားနဲ့ ကွာရှင်းပြီး ဒီတိုက်ခန်းမှာ လာနေတာကို မပြောရဲတော့ပါ။ ယောက်ျားနဲ့ကွာရှင်း ထားတဲ့ တစ်ခုလပ်မိန်းကလေးဆိုတာ သိသွားရင် ‘မိုး’ က သူ့အပေါ် တစ်မျိုးထင်တော့မှာလေ။ ခက်ပါလားနော်။ မိန်းမဆိုတာ သဝန်တို့ ပြီး စိတ်ကောက်တတ်သည့် အကျင့်ရှိကြတာ အမှန်ပါပဲ။

“ပြန်ကြမယ်လေ မိုး”

ကြည့်စမ်း! တကယ်ဆို ဒီစကားကို ‘မိုး’ ကသာ ပြောရမှာ ပါ။ ညနေစောင်း နေရောင်နွေးနွေးနဲ့ အင်လျားကန်ဘောင်လမ်းမှာ လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်ချင်တာ ကိုကို မသိဘူးလား။ ချစ်သူနဲ့အတူ ညနေဆည်းဆာအောက်မှာ ပျော်ရွှင်ဖို့ စိတ်က မဖြစ်ပါလား။ အသက် ကွာခြားမှန်းသိပါလျက် ရွယ်တူဆိုတာက စိတ်ပြန်ကြပြီး လမ်းခွဲတတ်

ကြတာမို့ သူ့ကိုသာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာပါ။

သည်းခံပေးသလို ‘မိုး’ ကို အလှူလိုက်ပေးသည့်သူမို့ ရင်ထဲ မှာရော ခေါင်းထဲမှာပါ ဘယ်လောက်များ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါသလဲ။ နှစ်နှစ်နီးပါး တွဲဖြစ်ခဲ့တာမို့ သူနဲ့သာ လက်ထပ်ဖြစ်မည်မှန်း ‘မိုး’ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ သိနေကြတာပါလေ။

အပြင်မှာ ဘာဘာညာညာမဟုတ်တဲ့ သတင်းမျိုး မထွက် ခုအောင် ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်နှင့် နေတတ် တာက ‘မိုးဆန်းပန်း’ ပါပဲ။

“ကိုကိုက မိုးနဲ့ တစ်နေ့ကုန် အတူမရှိချင်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးလည်း အလုပ်ရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်လည်း မအားလပ်ကြတာ အတူတူပဲဟာ”

“ထားပါတော့လေ။ ပြန်ချင်လည်း ပြန်ကြတာပေါ့”

“ဒါက စိတ်ကောက်တာလား”

“မကောက်ပါဘူးနော်။ မိုးက ဒီလောက်သဘောထားမန ဘူး”

သူက ‘မိုး’၏လက်ဖမိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ငုံ့နမ်း လိုက်မိလေ၏။ တွေ့လား။ စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားချင်ပေမယ့် ဒီလို ချစ်စရာကောင်းသည့် အပြုအမူမျိုးက သူ့ထံမှာ ရှိနေတာလေ။

ဝန်းကျင်မှာ မြင်ရဆုံရသမျှ အမျိုးသားတိုင်း လူကို တပ်မက်စွဲညှို့ သည့်အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်တတ်တာ။ မထိတထိစကားမျိုး ပြော တတ်တာ အသားထိခွင့်ရလျှင် ခြေမြန်လက်မြန်ဖြင့် ပခုံးဖက်၊ လက် ကိုင်တာမျိုး အသားယူတတ်ကြတာလေ။

‘မိုး’၏သူကဖြင့် ထိုသို့အရိုင်းဆန်သည့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့ အလျဉ်းရှိမနေပါသည့် လူအေးလေးပါပဲ။ ဒီတော့ ‘မိုး’လောက် ကံ ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိပါတော့မလား။ ကိုယ့်ကို ဖူးဖူးမှတ်ပြီး အလိုလိုက်သည့် ရင်ခုန်ဖက်မျိုးနှင့် ဖူးစာဆုံခွင့်ရခဲ့တာ ပါလေ။

“ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ ... ကိုယ် Taxi နဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်”

‘မိုး’၏ကားပေါ် သူတက်ခါ မောင်းလိုက်ပါ၏။ လမ်းကြော ခွဲတစ်နေရာရောက်မှသာ ကားကိုရပ်ခါ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ‘မိုး’ကို အပြီးဖြင့် လက်ပြနုတ်ဆက်စဉ် ကားနီလေးက သူ့မျက်စိရှေ့မှ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ထွက်သွားလေတော့၏။ ခဏနေမောင်းလာသည့် Taxi ကို ထားပြီး တက်စီးလိုက်ပါသည်။ ကွန်ဒိုဝင်းထဲဝင်ကာ ရပ်လိုက်ပြီးမှ Taxi ခပေးကာ ဆင်းလိုက်ပါ၏။

“မီးပျက်သွားလို့တဲ့ ... မီးစက်နှိုးနေလို့ စောင့်နေတာ”

Lift ရှေ့မှာ လူအုပ်စုရပ်နေပြီမို့ သူ ရိုးရိုးလှေကားရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သိပ်အထပ်မမြင့်တဲ့နေရာမှာ နေကြသည့် လူတွေက ဒီလှေကားကို သုံးတတ်ကြလေ၏။ ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် အသက်ရှူရင်း တက်လိုက်ပါသည်။

“ဟော!”

လှေကားတစ်ဆစ်မျိုးကို ကွေ့တက်သွားပါသည့် မိန်းကလေး ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ပါလား။ ကလေးပါလျှင် ပင်ပန်း မည်စိုး၍ ခြေလှမ်းကို အရှိန်ဖြင့်လိုက်ပါသည်။ သုံးလွှာလှေကားတစ် ဆစ်မျိုးနေရာရောက်မှသာ ရပ်နေပါသည့် သူမကို မီလေ၏။

“ရင်ရင်”

“ရှင်!”

အလို! မျက်ရည်တွေနှင့်ပါလား။ သူ တအံ့တကြဲဖြစ်သွားစဉ် သူမက မျက်နှာမှ မျက်ရည်တို့ကို အမြန်သုတ်လိုက်လေသည်။ ပြဿနာပါပဲလား။ ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ချင်လို့ ဒီလှေကားမှတက်လာ သည့် သူမနှင့်မှ သူ လာဆုံရတယ်လို့။

“အမေ!”

ခြေချော်ကာ ယိုင်လဲကျလာပါသည့် သူမကိုယ်လုံးလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာလေ၏။ ရင်တွင်းမှ ဒိန်းခနဲမြည်သံ

၉၂ မမသဒ္ဒါမောင်

တို့နှင့်အတူ shampoo ရနံ့သင်းသင်းကို လှိုင်ခနဲ ရှုရှိုက်မိလိုက်ရလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အားမရှိတော့သည့်နယ် ပျော့ခွေနေပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်သွယ်သွယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ပိုက်ထားလိုက်တာပါ။

“ရင်ရင် ... ရင်ရင်”

“အင်း”

“သတိရရဲ့လား။ အိမ်သော့ချော”

“အိတ်ထဲ ... အိတ်ထဲမှာ”

“ကျွန်တော် တွဲခေါ်မယ်နော်။ ကျစ်! ... မဖြစ်သေးပါဘူး”

စိတ်မြန်စွာဖြင့် သူမကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်မိတော့၏။ တကယ်ပါ ... အထိအတွေ့ မရှိပေ။ သူမကို ယခုလို ပွေ့ချီတာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ချစ်သူမထားဖူးပါဘဲ သူမ၏ကိုယ်သင်းရနံ့နှင့် လျှော်ထားပါသည့် ခေါင်းထက်မှ shampoo နံ့ကို ရှုမိတာမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါလေ။

သို့သော် ဒီအထိအတွေ့၊ ဒီလိုအပွေ့အပိုက်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်သွယ်သွယ်၊ ဒီရနံ့သင်းသင်းတို့က သူ့ရင်ကို အခုန်မြန်စေခဲ့ပါသလဲ။ နှလုံးသားဆီမှ ထိန်းမရအောင် ခုန်ပေါက်လာမှုကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိခဲ့ရပါ၏။

ယုယတွယ်တာချင်လို့ပါ ၉၃

အထူးသဖြင့် ခပ်ရဲရဲလေးဖြစ် သွားပါသည့် သူမုက်နှာထက်မှ နှုတ်သွေးဖြာမှုက သူ့ရင်ကို ပို၍ လှိုက်ဖိုစေခဲ့ရတာပါ။
အလို! ... ရင်ထိတ်ရပါ ‘ခန့်ဝေပိုင်’။

As long as you live, keep learning
how to live.

(Seneca)

သင်အသက်ရှင်နေသရွေ့ မည်သို့နေထိုင်ရမည်
ကို အမြဲလေ့လာဆည်းပူးနေပါ။

[ဆီနီကာ]

အခန်း (၈)

နှစ်ယောက်အိပ်ရာတင်ထက် တင်လိုက်ပါ၏။ မစိုတစိုဖြစ်နေ
သည့် ဆံနွယ်တွေကြောင့်ပဲလား။ ခေါင်းမူးတာလား။ ခေါင်းကိုက်တာ
အား သေချာမသိသေးပါဘဲ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက်ကျကာ ကျိတ်
နှိုက်ငိုနေသည့် သူမကြောင့် ဘာလုပ်ပေးရမုန်းပင် မသိတော့သလို
နယ်။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ရတယ်”

“ဆံပင်တွေ မခြောက်သေးဘူး ရင်ရင်။ Dryer မှတ်လား”

ရမလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ Dryer မသုံးဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း သုတ်ပေးမယ်လေ။ ခေါင်းမူးလို့လား။ ခေါင်းကိုက်တာလား”

“နေပါစေ”

“ဒီအတိုင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ရောဂါပိုဆိုးလာမှာမို့လို့ပါ။ ဒါနဲ့ သမီးရော”

မေးလိုက်မှပင် မျက်ရည်က ပိုကျလာသဖြင့် သူ လန့်သွားရပါ၏။ ဘာလဲ... ကလေးအဖေက ကလေးကို ရင်ခွင်လျှောက်ပြီး တရားဆိုင်နေပြီလား။ တိုက်ခန်းကို လာသည်ဟု သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားတာမှ မကြာသေး။ ပြဿနာက စလေပြီ။ သနားလိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုပြောပေးမှ သူမရင်ထဲ သက်သာမှာပါလိမ့်။

“ရင်ရင်”

“သူ့အဖေအိမ်ကို ပါသွားတယ်”

“အပြီး... အပြီးခေါ်သွားတာလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ ဟုတ်ဖို့အလားအလာရှိတယ်လို့လေ။ ဖြစ်ရလေ... စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွာရှင်း

ပြီးတာက ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အခု သမီး (၃) နှစ်နီးပါးအရွယ်မှာမှ ကလေးကို လုရတယ်လို့။ သမီးဆိုတာ အမေနဲ့သာ ရှိသင့်တာမိလေ။

သူမ တားနေပေမယ့် စေတနာ၏တွန်းအားကြောင့် တန်းပေါ်သွားထားပါသည့် တဘက်ကို လှမ်းယူလိုက်မိ၏။ အိပ်ရာထက် ပုံကျနေပါသည့် ဆံနွယ်တို့ကို ခပ်ဖွဖွသုတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။ သူမ တစ်မျိုးမထင်ပါစေနှင့်။

“အို!... မဟုတ်လား”

“လဲ့နေပါ ရင်ရင်၊ နေမှမကောင်းတဲ့ဟာ”

“မသင့်တော်လို့ပါရှင်၊ အခုလို ကူညီတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ အားနာလိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် ရင်ရင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အိမ်ကမိမ့်ကို ခေါ်ပေးမယ်လေ၊ အနားမှာ အဖော်ရှိရမှာပေါ့”

“နေပါစေ... ကျွန်မ နေရဲပါတယ်”

“စိတ်ပူလို့ပါ”

ခုတင်ထက် မျက်နှာပူစွာဖြင့် ထထိုင်လိုက်တာမို့ သူက သူမ နောက်ကျောဖက်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ကာ ခုပေးလေ၏။ သူစိမ်းသောက်များလေးနှင့် အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာမို့ ပြန်ဖို့ပြောချင်ပေမယ့်

ကူညီပေးနေသည့် သူကြောင့် မပြောဖြစ်ပါလေ။ စိတ်ပူတယ်တဲ့လား။
လူက ဖျားနာတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မကောင်းတာမို့ ဘယ်
သူက ဒီဝေဒနာကို မြင်တတ်ပါ့မလဲ။

“ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့”

“အဲဒီလောက် မလိုပါဘူးရှင်”

“ခဏလေးနော် ... မိစုံကို ခေါ်လိုက်မယ်”

တစ်ဖက်ခန်းကို ပြန်သွားတာမဟုတ်ပါဘဲ သူမ၏အိပ်ခန်း
အပြင်မှာ ရပ်ပြီး phone ခေါ်နေတာမို့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။
ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်သည့် မိတ်ဆွေတွေကမှ သူမနှင့်သီး
အတွက် စိတ်ပူပေးနေတာလေ။ ‘မာန်’တို့မိသားစုကဖြင့် သမီးကို
ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တစ်ခုကိုသာ ရှေ့ရှုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ
မဟုတ်လား။

“အစ်ကိုလေး”

“အေး ... ရောက်ပြီလား၊ လာလား၊ နင့်အစ်မကို ခေါ်
ခြောက်အောင် အရင်သုတ်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားနာလိုက်တာကွယ်”

“ရပါတယ် မမ”

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ကောင်မလေးက သူမ၏ဆံပင်တို့ကို
ချွတ်သွေ့အောင် သေချာသုတ်ပေးနေလေ၏။ ဒီညတော့ အိပ်ပျော်
မလား။ သမီးနှင့်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ခွဲမအိပ်ခဲ့ဖူးတာမို့ ရင်ထဲမှာ
အောင့်ပြီး နာကျင်နေတာ အမှန်ပါ။ နေရော နေပါ့မလား။ အိမ်ပြန်
မယ် ဂျီကျနေရင်ဖြင့် ...

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ရင်ရင်၊ ဆေးလည်း သောက်ရမှာမို့
ဆန်ဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ပေးရမလား”

“နေပါစေ ကိုခန့်၊ ကျွန်မ ဖျားတာမှ မဟုတ်တာ”

“အစာရှိမှပေါ့၊ မဖြစ်သေးပါဘူး မာမို့ကိုပါ”

“မခေါ်နဲ့နော် ... မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်မတော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“ဟိုလေ တစ်ခုခု”

“ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပေးပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရင်ရင်ကလည်းလေ”

‘ကိုခန့်’ တဲ့လား။ ဘယ်တော့မှဆို စကားသုံးလေးခွန်းသာ
ပြောပြီး ရှောင်ရှားတတ်သည့် သူမက တရင်းတနှီး ခေါ်ရတယ်လို့။
ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ကြည်နူးမိသွားတာ အမှန်။ ဂရုတစိုက်မေး
နေပေမယ့် ငြင်းဆန်နေတုန်းပါပဲ။ ဟိုတစ်ခါ လမ်းကြိုလိုက်ဖို့ခေါ်တာ
တို ငြင်းခဲ့သဖြင့် ခုနေမိသည့်စိတ်က ပျောက်သွားသည့်နှယ်ပါလေ။

“ညီမလေးရောဟင် မမ”

“သူ့ဖေဖေဆီမှာ”

“ညပြန်မလာဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ မနေရင်တော့ ပြန်ပို့ပေးမယ် ပြောတာပဲ”

“အဲဒီလို မကြာမကြာ သွားတတ်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ သူ့ဖေဖေက ဂျပန်က ပြန်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး သမီးရဲ့”

“ဪ”

“မိစ် ... လေများမနေနဲ့လေ၊ သူများတကာနေမကောင်း ဖြစ်နေတာကို စပ်စပ်စုစုနဲ့”

စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ယဲ့ယဲ့မျှပြီးမိလေ၏။ အမြဲတမ်း မေမေနဲ့သာ စကားပြောခဲ့ရပြီး အခုတော့ သမီးနဲ့သာ ပြောရတာပဲ။ စကားပြောဖော်မရှိသည့်အတွက် အထီးကျန်နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ကြာနေပြီလဲ။ သမီးလေးကြောင့်သာ စိတ်ကိုဖြေသာနေရတာလေ။ အခုတော့ သမီးကို အဘိုးအဘွားတွေ ပြချင်လို့ဆိုပြီး စခေါ်နေခိုက် မဟုတ်ပါလား။

လူမှန်လျှင် “လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ” ဟူသည့် အသုံးစွဲနှင့် အမြဲနေတတ်ကြပါသတဲ့။ ဒါဖြင့် သမီးကို သူတို့မိသားစု

ဆရာ လောဘမတက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့ရပါမလား။ မုဆိုးမသမီးဆိုပြီး သူမနှင့် လမ်းခွဲခိုင်းခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးသာ ရှိသေးစဉ် နိုင်ငံရပ်ခြား မိလေးဖဝေးပညာသင်သွားသည့် ညီမလေးနဲ့မှ အုပ်ထိန်း နှမဲ့ ငြိစွန်းခဲ့သတဲ့လား။ တာဝန်ယူဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့ရတာနှင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး ဘဝပျက်ခဲ့ရသည်က ‘လေပ်ပွင့်’ ရယ်ပါ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို နေရာနှစ်နေရာဆီမှာ ‘ချစ်တယ်’ ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းဖြင့် နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်နိုင်သတဲ့လား “ခွဲမာန်ဦး”။ ရင်နာတယ်ဆိုတာကို နှုတ်နှင့် ပြောစရာတောင်မှ မလိုပါ။ ချစ်၊ နာကြည်းမုန်းတီးတာမှန်ပေမယ့် သွေးတစ်ဝက်နှောထားသည့် သမီးလေးမှာ မိခင်မဲ့သလို ဖခင်က သက်ရှိထင်ရှားရှိပါလျက် မရှိဘူး ဟု မပြောရက်ပါ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သမီး နားလည်တတ်သည့်အရွယ် နာ အကုန်အစင် ဖွင့်ပြောရန် ရည်ရွယ်ထားသော်ငြား “တွေ့ချင်လို့ ခေါ်သွားပါရစေ” ဟု လေပြည်လေးနှင့် တောင်းဆိုချက်ကို မလုပ် ချင်ပါဘဲ လိုက်လျောမိရုံသာ။ ဒီထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးမျိုးတွေ ထပ်မံ မယူပါစေနှင့်။

“ရလောက်ပါပြီ သမီးရယ်၊ ကျေးဇူးပါ”

“ဘာစားချင်လဲဟင်၊ မိစ် လုပ်ပေးမယ်လေ”

“အပန်းမကြီးရင်တော့ သံပရာရည်ချိုချိုလေး သောက်ခွင့်တယ်”

“မိစ် ဖျော်လာပေးမယ် မမ”

“သံပရာသီးက တစ်လုံးပဲ ဖျော်ပေးနော်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိတယ်။ သကြားမှုေးက ကော်ဖီဖျော်တဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ။ ဆားက ဟင်းချက်တဲ့ စင်မှာ စိုတင်ထားတယ်။ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ... ခဏစောင့်နော်”

ကောင်မလေးက သူမအိပ်ခန်းတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ ဒီတိုင်း လုံနေလို့ မဖြစ်သေးပါ။ ဆံပင်ကို အုန်းဆီအနည်းငယ်ဖြင့် ဆွတ်လိမ်းလျက် ပြီးရှင်းလိုက်ပါသည်။ သူမိမ်းရှေးကပိုကရိုပုံစံမျိုးဖြစ်သွားတာ ရှက်စရာပါပဲ။ ညအိပ်ရတော့မှာမို့ ဆံနွယ်တွေကို မကျစ်တော့ဘဲ ဘီးကျော့ပတ်လိုက်ပါ၏။ ဒီလောက်ဆို သေသေသပ်သပ်ဖြစ်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့နော်။

“တင်းတောင်!”

“ဟော!”

တံခါး သံကြောင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် သူမတံခါးဖွင့်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဘယ်သူများ ရောက်လာပါသလဲ။ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲမှူးသွားတာ

မို့ အသာပြန်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ သွေးဆေးသောက်မှုဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့။

“ဟင်! ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခက်ရဲ့အခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ”

“ဦးဦး”

“သမီး”

“ရင်ရင် ... ရင်ရင် ... အင့်! အင့်!”

ရှိုက်ကြီးတင်ဖြင့် ရှိုက်နေပါသည့် သမီးက ဟိုလူဆီ လက်ကမ်းလိုက်ပြီး ရောက်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ... ‘ခက်’ က ဘာသဘောနဲ့များ သူမိမ်းယောက်ျားနဲ့ အတူရှိနေပါသလဲ။ အိမ်မှာ သမီးမရှိတာနှင့် သူမိမ်းကို ခေါ်ထားတာတော့ အတော်လွန်ချေ့ပြီ။

“သမီးကို ချီစရာမလိုပါဘူး။ အခုချက်ချင်း ပြန်ချပေးပါ”

“ကလေးက ဒီလောက်ငိုနေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ တွယ်တာက ကျုပ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဗျ”

“ကလေးကို အင်တိတ်အောင် အရင်ချော့မှပေါ့။ တိတ်နော် သမီး ... လိမ္မာတယ်”

“ဟာ! ... ဒီလောက် ပြောနေတာတောင်မှ ဒီလူတော့”

“အီး ပီး ပီး! ... ရင်ရင်ရေ”

“အစ်ကိုလေး ... ဘာဖြစ် ... ဟင်!”

မီးခိုးနံ့ဘက်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတာမို့ ထိုလူ၏အကျိုးကော်လံကို ဆွဲမိရာမှ လွတ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ သူစိမ်း ယောက်ျားကို မြင်ရတာမို့ ရင်ထဲမှာပူပြီး ခေါင်းထဲပါ ရှုပ်သွားရတာ မဟုတ်လား။ အခုမှ မိန်းကလေးအဖော်ပါရှိနေတာမို့ စိတ်ကို ဖြေလို ရသွားတာလေ။

“ရင်ရင် ဖျားနေလို့ ဦးဦး လာကြည့်ပေးတာ သမီးရဲ့ မငိုနဲ့တော့နော်”

“မာန်”

“ခက် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

အခန်းထဲမှ နွမ်းလျှောထွက်လာသည့် သူမကြောင့် စကား များနေရင်း အရှိန်သတ်သွားရလေ၏။ အမေဖြစ်သူကို မြင်မှသာ ကလေးက အငိုတိတ်သွားပါသည်။ သူ့လက်ပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ သူ့ကို ဖက်တွယ်ထားတာမို့ အဖေဖြစ်သူ ဒေါမပွဘဲ ရှိပါ့မလား။ ခက်သည်က သမီးနှင့်သူတို့မိသားစုက အတော်လေးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြပြီလေ။

“ပြောသားပဲ ... ကလေးက ငါနဲ့ တစ်ညတောင် ခွဲဖူးတာ

မဟုတ်ဘူးလို့ စောစောပြန်ပို့ခိုင်းထားပါလျက်နဲ့”

“မာန်လည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ၊ တစ်နေကုန် အဘိုးအဘွား တွေနဲ့ အတူဆော့လိုက်၊ စားလိုက် ငြိမ်နေပြီး ညနေစောင်းမှ ထဒို တော့တာ”

“နင်နဲ့ငါ” တဲ့လား။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ “မာန်နဲ့ခက်” လို့ ခေါ် ပေမယ့် သူငယ်ချင်းလိုပဲ ပြောနေတာမို့ သူ အံ့သြမိတာအမှန်ပါ။ ကွာရှင်းပြီးသည့် ယောက်ျားနှစ်ဦးမက စိမ်းသက်စွာ မဟုတ်ဘဲ သူငယ် ချင်းတွေလိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်နော်။

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“ဘေးခန်းက အစ်ကိုပါ”

“နေမကောင်းဘူးဆို”

“အင်း ... နည်းနည်းပါးပါး၊ ခေါင်းမူးရုံပဲ”

“စောင့်အိပ်ပေးရမလား”

“နေပါစေ ... မလိုပါဘူး”

“မိစ် စောင့်ပေးလိမ့်မယ် ရင်ရင်။ သမီးနဲ့အတူအိပ်လို့ ဖြစ် ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုခန့်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဒီလောက်တော့ ကူညီပေးရမှာပေါ့၊ ညဘက် တစ်ခုခုဖြစ်

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ရင် ငါ့ကို phone ခေါ်ပါ မိမိ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”

“စိတ်ချမယ်နော်”

ကြည့်ပါဦး... သူ တစ်ယောက်လုံး ရှိပါလျက် အားမကိုးဘဲ ဘာလို့များ သူ့စိမ်းယောက်ျားကို အားကိုးရပါသလဲ။ ဘယ်လိုလဲခက်ရယ်။ မင်းခွဲငါက နှစ်နှစ်ကျော် ချစ်သူအဖြစ်ရှိခဲ့ပြီး မိဘဘိုးဘွားတွေကြောင့် လမ်းခွဲစွန့်ခွာခဲ့ရတာပါ။ ‘လေပ်ပွင့်’ ဆိုတာ ‘ခက်’ရဲ့ ညီမအရင်းမှန်းမသိပါဘဲ ပါတီမှာ ဝိုင်းမှူးပြီး စည်းကျော်ခဲ့ရတာလေ။ တကယ်မချစ်တာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းခါခဲ့မိသည့်အဖြစ်က အခုအချိန်ထိ အကြွေးမကျေနိုင်တာပါပဲလား ‘ဖွဲမာန်ဦး’ ရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

စိတ်ပူပြီး တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ရပါ။ phone ခေါ်မလားဆိုပြီး ခဏခဏ ထကြည့်မိတာက အရူးလိုပါပဲ။ ရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံးခုန်သံက တဆတ်ဆတ် တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ပဲလား။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နှာခေါင်းဝမှာ ရှူရှိုက်မိသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့က တစ်ညလုံး ငွေးပျံ့နေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

ဘုရားရေ! ... မင်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ‘ခန့်ဝေပိုင်’။ ကလေးတစ်ယောက်အမေ့ တစ်ခုလပ်အမျိုးသမီးလေးအပေါ် ပြစ်မှား

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိတ်မျိုးဖြစ်ရသလား။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင်မထိန်းမတ်နိုင်ဘဲ
စိတ်ထွေပြားရတယ်လို့။ ရှက်စရာကြီးပါပဲလား။ ‘မိုး’ သာ သိသွားရင်
ဖြင့် ပြဿနာအကြီးကြီး တက်တော့မှာပါလေ။

“တောက်!”

“ဘာဖြစ်နေလဲ သား။ နိုးရင်လည်း ထတော့လေ”

“မိစံပြန်ရောက်ပြီလား မာမီ”

“ရောက်နေပြီ... မနက် (၆) နာရီလောက်ကပဲ”

အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်ပါ၏။ သက်သာရဲ့လား။
ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ။ အလုပ်သွားနိုင်ပါ့မလား။ သိပ်ပင်ပန်း
နေပါက သမီးကို ဒီဘက်အခန်း ခေါ်ထားပေးလို့ ရနိုင်တာလေ။
ရေချိုးဖို့ အရင်မပြင်မိဘဲ မိစံရဲ့ရ မီးဖိုခန်းဆီ အမြန်လျှောက်လိုက်
မိလေ၏။

“မိစံ”

“ရှင် အစ်ကိုလေး”

“နင့်မမ သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာစားချင်တယ် ပြောသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါလေးတောင် မမေးခဲ့ဘူးလား”

“ဟို”

“ကျစ်! ... အသုံးကိုမကျဘူး ... သမီးရော”

“အိပ်နေတုန်း”

“ရေမချိုးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုခန့်”

“မာမီ”

“လာဦး”

ဘုရားရှိခိုးပြီး ပုတီးစိပ်နေပါသည့် မာမီက အလုပ်ပြီးနေချေ
ဦး။ သူကဖြင့် အခုအချိန်အထိ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ စိတ်က သူမဆီကို
သာ ရောက်နေသလိုပါလေ။ မာမီရယ် ... ကျွန်တော်တော့ ‘ရင်ခက်
ပန်း’ ကို ချစ်နေပြီလို့ ပြောမိတော့မှာပါပဲလား။

“ဘာပြောမလို့လဲ မာမီ”

“ထိုင်ဦး”

“ကျွန်တော် ...”

“ရေချိုးဖို့တောင် မပြင်နိုင်ဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ”

“မာမီ”

သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ
ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ မျက်ရည်ဝဲကာ ရင်ထဲမှာပါ နှင့်ခနဲဖြစ်ပြီး ငိုချင်စိတ်

က ဖြစ်လာလို့ပါပဲ။ ဘယ်လိုကြီးပါလဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက်က ရင်ဘတ်ထဲမှာ နေရာယူထားတာတောင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ကိုခန့်”

“မာမိ... ကျွန်တော်”

“ရင်ခက်ပန်းကို စိတ်ပူနေတာလား”

“ဟုတ်!”

“တော်ရုံပဲပေါ့ သားရယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဒါနဲ့များတောင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျာယာခတ်နေတာလဲ”

“စိတ်ပူသွားရုံပါ မာမိ၊ လှေကားမှာ မူးလဲသွားတာမို့ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“ဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်သင့် မချင့်ချိန်တတ်ဘူးလား၊ ဆရာဝန်မဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့”

စောစောစီးစီး အဆူခံရလေပြီ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အခုလိုမျိုး လေပြည်လေးနဲ့သာ ပြောဆိုတတ်တာပါ။ သူများတကာ မိဘတွေလို ‘နှုတ်’ နှင့်မရ ‘တုတ်’ နှင့်ပြ... ဆိုပြီး ရိုက်နှက်တာထက် ပိုပြီး နာကျင်အောင် ပြောတတ်တာ မာမိ ‘ဒေါ်သက်သက်ဝေ’၏ ကျွမ်းကျင်မှုပါပဲ။

“အပြောမတတ်ရင် ဆဲသလိုပဲ” တဲ့။ သူ့မာမိကဖြင့် ရင်သည်းသည့်စကားလုံးမျိုး မသုံးဘဲ ရင်ကို ထိုးစိုက်နိုင်သည့် စကားနက်နက်နဲ့နဲ့မျိုး သုံးတတ်လေ၏။ ဟိုတလောကပဲ ‘မိုး’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုထားတာ ဘာမှပင် မကြားသေးပါ။ အခုတစ်ခါ သူမနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး အပြောခံရလေပြီ။

“မာမိလည်း သမီးတို့ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“စကားမလွဲစမ်းနဲ့ ခန့်ဝေပိုင်၊ သားရင်ထဲကို မဖွင့်ပြလည်း မာမိမြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

သေစမ်း!! ငါ တော်တော်ညံ့ဖျင်းသေးတာပါလား။ မာမိရေ၊ မာမိ သံသယဝင်နိုင်မည့်အပြုအမူမျိုး လုပ်မိရတယ်လို့၊ အမြဲတစေ အေးအေးလူလူနေတတ်သည့် ‘ခန့်ဝေပိုင်’ ရဲ့အကျင့်က အခုမှ ပျက်ဆယ်တဲ့လား။ မာမိကို မော့မကြည့်ဘဲ ဆက်တိစားပွဲကိုသာ ခပ်ဆေးငေးကြည့်နေမိပါ၏။

“ကလေးကိုချစ်တာ မာမိအပြစ်မတင်ပါဘူး။ တွယ်တာဆေးကလည်း ချစ်မွေးပါတဲ့ကလေးပဲ”

ကလေးကိုချစ်တာ အပြစ်မတင်ဘူးတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ကလေးရဲ့အမေကို ချစ်မိတာက အပြစ်ကြီးတယ်ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ပိုင်ရှင်ပဲနဲ့ဘယ်ပွင့်ကို ဘယ်သူမဆို နှမ်းရှိုက်ခူးဆွတ်ခွင့် ရှိတာလေ။ အကြံ

ပန်းပေမယ့် နန်းထိုက်ခွင့်ရှိသင့်တာပေါ့ 'ရင်ခက်ပန်း' ရယ်။

“ရင်ရင်ကို ညီမလေးလို သဘောရိုးနဲ့ပါ မာမီ”

“ရိုးရာက ဆန်းမသွားဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ သားရယ်၊ အနေနဲ့ နဲ့ ရင်ဘတ်ချင်းနီးကပ်သွားတာက မဖြစ်သင့်လို့ ကြိုပြီး အသိပေးရတာ မာမီ ဒီလောက်ပြောရုံနဲ့ သား သိပါတယ်”

“ရင်ဘတ်ချင်း” တဲ့လား။ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်လာ သည့် ခပ်နွေးနွေး ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လေး၏အထိအတွေ့ကို အံ့ အမှတ်ရနေတာကရော ချစ်သူရှိထားပါလျက် သစ္စာမဲ့သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရမှာက ဘဝအတွက် အကျဉ်းတန်ဖွယ်ရာပါ။ သို့သော် စိတ်ဆိုသည်က ခက်ပါလား။

“ရင်ရင်နဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး မရင်းနှီးသင့်ဘူး ဆင်ခြင်ပါ၊ ကိုခန့်”

“ရင်ရင်က ပိုပြီး နေတတ်ပါတယ် မာမီ၊ အနေအထိုင်လေး အပြောအဆိုပါ အပြစ်ရှာလို့မရအောင် ဣန္ဒြေရှိတဲ့ အမျိုးသမီးလေးပေါ့”

“မှန်တယ် ... အဲဒီမိန်းကလေးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် သားအပေါ် အမြင်လွဲကြမှာ၊ ဝေဖန်တဲ့ရဲ့ကြမှာကို မာမီ မမြင်ချင်ဘူး လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်အောင် နေတတ်ရတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဖြစ်လာမှာမို့လို့ ကြုံပြောတာလေ၊ ရောဂါဆိုတာ မဖြစ်ဘူး”

ဤတင်ကာကွယ်ရတာမျိုး မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ကျန်းမာပါတယ် မာမီ”

“အေး ... ဖုံးနိုင်သလောက် ဖုံးဖိထားပေါ့ ခန့်ဝေပိုင်၊ အခု ဆောင် မျက်ကွင်းညှိနေပြီ၊ နောက်ဆို အားပြတ်တာတွေ၊ ဘာတွေ ခြစ်တော့မှာ မြင်ယောင်သေး”

သူ မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ မညာတတ်မှန်း သိပေမယ့် ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မာမီမမြင်အောင် ဘယ်လိုများ ကွယ်ထားလို့ရပါ့မလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ခြုံတွေ့တတ်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည့် ‘ခန့်ဝေပိုင်’ ၏စိတ်က ပျက် သွင်းဖို့ စတင်နေပါရောလား။

“ညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်လို့ပါ မာမီ”

“ဘာကြောင့်လဲလို့ မာမီမေးဖို့မလိုဘူး မဟုတ်လား”

“အကူအညီလိုအပ်လို့ ကူညီရုံထက် မပိုပါဘူး”

“ဒါက သားအပြောပဲလေ၊ နှုတ်နဲ့အလိုက် ရုပ်ကပါ ပြောင်း ခဲနေတာ မာမီတွေ့နေတာပါ၊ သား”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အလုပ်မသွားချင်သလို ခြစ်နေတာကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ Sunday မို့ နားရက်က နားပြီး နေ့ပို အပြင်ထွက်လည်ခဲ့တာလေ။ လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်က ပို

ပင်ပန်းနေသလိုပါပဲလား။ ဒီလိုသာ ဆက်သွားနေရင်ဖြင့် ‘ခန့်ဝေပိုင်’
က လုံးပါးပါးတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

“မိုးဆန်းပန်းနဲ့သူ ဆုံဖူးရဲ့လား”

“ဟိုတစ်ခါ အိမ်လာတုန်းက ဓာတ်လှေကားမှာ ဆုံဖူး
တယ်”

“ဟင်! ... ဟိုကလေးမတော့ မနာလိုဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“ရင်ခက်ပန်းနဲ့သူက ယဉ်မရအောင် ကွာခြားနေတာလေ
မြင်တာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အင်္ဂါရပ်အပြည့်အစုံကို ရင်ခက်ပန်း
မှာပဲ တွေ့ရတာ။ အသားအရေနဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တမင်လုပ်ယူထား
မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကအစ ပြုပြင်ထားတာမျိုး ခြယ်သထား
မျိုးမရှိလို့ တွေ့သမျှ ယောက်ျားတိုင်း လည်ပြန်ငေးကြည့်တာချည်း
ပဲ”

မှန်ပါတယ်။ ‘မိုး’လည်း မနေ့ကပဲ သူ့ကို စကားတောင်း
ခဲ့တာပါလေ။ မိန်းမချင်းတောင် မနာလိုဖြစ်အောင် သဘာဝကျကျဖြင့်
လှပသည့် ရင်အေးချမ်း မိန်းကလေးပါပဲ။ ကလေးအမေဟု မထင်
အောင် အပြင်အဆင်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေ့ရှိ
တာပါ။ ဒါဖြင့် သူကရော လူထဲက လူတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်သိ
သွားရုံပဲလား။ မဖြစ်နိုင်တာနော်။

“မာမီသားလည်း ယောက်ျားလေးမို့ စိတ်ကူးမိတာမျိုး ဖြစ်
နိုင်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ”

“ဒီလောက်လှတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကွာရှင်းတဲ့ယောက်ျားကို
အံ့သြမိပါရဲ့ အနုမြောကိုမရှိဘူး”

“အကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ မာမီ”

“စောစောစီးစီး သူများအကြောင်း ပြောမိပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော် ရေချိုးတော့မယ်”

မာမီရှေ့မှ ထထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ ရေပန်းဖွင့်
ချလျက် ရေတစ်ဝကြီး ချိုးလိုက်ပါတယ်။ မြန်မြန်လုပ်ရတော့မှာပါလား။
တိုယ်ပိုင်အလုပ်မဟုတ်ပါဘဲ လစာစားဝန်ထမ်းမို့ အချိန်ဖြုန်းလို့မရပါ
လေ။ သူမနှင့် ဒီထက် ပိုမရင်းနှီးစေချင်ဘူးတဲ့လား။ သူမကရော
သူ့ကို ဘာများပိုရင်းနှီးနေလို့လဲ။ မြင်လိုက်တိုင်း ကားအတူစီးဖို့
ခေါင်းခါရှောင်ရှားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
အိမ်ထောင်ကျူးရုံနဲ့ ပစ်ချက်တစ်ခုလို ပြောတာကိုတော့ သူ လက်သင့်
ခံချင်ပါလေ။

“မနက်စောစော သစ်သီးဆွမ်းကပ်ရမှာ ... ဝယ်လာဖို့ မမေ့
နဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

မာမီမှာတာကို ပြန်ဖြေရင်း အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေမိသော ရုပ်ကြွယ်သီးတစ်ရင်း ခေါက်ထားပါသည့် ပုဆိုးကို ခါလိုက်ပါသည်။ ရုပ်အဖြူနှင့်ပုဆိုးနက်ပြာကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်လိုက်ပြီး မှန်ထဲ တစ်ချက် ကြည့်ကာ ခေါင်းဖို့းလိုက်ပါ၏။ ဆံပင်ရှည်လာပြန်ပြီမို့ ညှပ်ရဦးမှာပဲ လေ။

“ကျွန်တော်သွားပြီ မာမီ”

“ဘာမှမစားတော့ဘူးလား”

“နောက်ကျနေပြီ မစားတော့ဘူး”

“မာမီမှာတာ မမေ့နဲ့ဦး”

“အသီးပဲ မဟုတ်လား”

“ကျစ် ... ညက ပြောထားသေးတယ်လေ၊ နို့နုကုန်နေပြီလို့”

“ဪ ... အင်းအင်း ... ဝယ်ခဲ့မယ်”

ကတ္တီပါဖိနပ်ယူဝတ်စဉ် အနက်တစ်ဖက် အညိုတစ်ဖက်ဖြစ်နေသဖြင့် အခန်းဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ရပြန်လေ၏။ မာမီက သူ့နောက်မှ ပါလာပြီး မျက်စောင်းခဲ့လေသည်။ နောက်ကျပါက ပိုပြီး အခဲအခဲဖြစ်တတ်တာ သဘောဝပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဆပ်ပြာသည်နော်”

“မာမီကလည်းဗျာ”

“ကားကြည့်မောင်းဦး”

“ဟုတ်!”

ဖိနပ်အနက်ရောင်ကို ဒီတစ်ခါ ထပ်မမှားစေရန် ကြည့်ကာ ဆတ်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မာမီက လက်ထဲမှာ နှိပ်ထားသည့် ကားသော့ကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ အမြန်လိုအဆေးတွေ့ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဒီတစ်ခါ တကယ်သွားပြီ မာမီ ... ဟိုလေ”

“ဘာပြောမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဟိုကလေးမ အလုပ်သွားတာ မတွေ့ရင် ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့နဲ့ ကူညီပေးဖို့ မဟုတ်လား”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်”

မာမီမျက်စောင်းက သူ့ထံရောက်လာလေတော့၏။ ဒီဆောက်ပြောထားပါလျက်နှင့် သူကလည်း မနေနိုင်ဘဲ မှာဖြစ်တာကို။ ဆောင်းပန်ပါတယ် မာမီ။ အိမ်နီးချင်းအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ ကူညီပါရစေနော်။

“ဟာ... သမီးက ကကြီးခကွေးတောင် ဆိုတတ်နေပြီလား၊
တော်လိုက်တာကွာ”

“မချီနဲ့နော်... မချီနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရင်ရင်”

“အကျီကျော့ကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်”

“မရနဲ့လေ... သမီးက ခါတိုင်းထက်ပိုလေးနေပြီ၊ မချီပါနဲ့
ကိုခန့်”

ကလေးကို ပွေ့ချီရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ လက်ကလေးကိုသာ
တွဲကိုင်လိုက်ရပါ၏။ နောက်ကျနေပါပြီဆိုမှ ဖြစ်ပြန်ပြီလေ။ ကလေး
ကို တွဲပြီးလျှောက်မှတော့ အောက်ထပ်ကို မြန်မြန်ရောက်တော့မှာပဲ။
သမီးကလည်း သူ့ကိုမြင်တာနှင့် တွယ်ကပ်တော့တာကိုး။ ဘယ်ဘဝ
က ရေစက်မှန်းမသိပါဘဲ အဖေဖြစ်သူထက် သူ့ကို ပိုပြီး သံယောဇဉ်
ရှိနေသလိုပါလေ။

“နေရသက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျန်းမာရေးကရုစိုက်မှပေါ့၊ အိမ်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်ရှိမှ
လိုမယ်လေ ရင်ရင်”

အခန်း (၁၀)

အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာစဉ် ဆုံသွားရသဖြင့် သမီး
ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့ကို ပြေးဖက်လိုက်လေ၏။ အိပ်ရာထဲ မလဲဘဲ
အလုပ်သွားဖို့ ဖြစ်နေပါရောလား။ မျက်နှာလေး လန်းဆန်းနေတာ
စိတ်အေးသွားရပါသည်။ ဘယ်တော့ပဲကြည့်ကြည့် ရင်အေးစေသ
ကိုး။

“ဦးဦး”

“ဗျာ”

“ကကြီး... ခကွေး”

“ခေါ်မှာပါ။ လောလောဆယ် မလိုသေးလို့ပါ။ သမီး မူကြိုထားဖြစ်ရင်တော့ အလုပ်ပိုပြီးရှုပ်တော့မှာမို့ ခေါ်ထားပါတယ်”

ဒါပဲလား။ ဒီထက်ပြောစရာ မရှိတော့သည့်နှယ် Lift ကဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ အောက်ဆုံးထပ်ကိုရောက်တော့ သမီးက သူ့လက်ကို မလွှတ်ပေးဘဲ ကားရှိရာဆီ ဆက်လိုက်ခဲ့လေသည်။ ကဲ! ... ရှောင်ချင်တဲ့ မမတော့ ဒီတစ်ရက် သူနှင့်အတူ ကားစီးဖို့ ဖြစ်လာ လေပြီ။

“ဘာကြီး”

“အေး ... ဟာ! ငါ့မြေးက ဒီနေ့တယ်လှနေပါလား။ ဘာလဲ ... မေမေနဲ့ ဆိုင်သွားတော့မယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောရမှာလေ။ ဘယ်နှယ် အင်းလဲ ... သမီး နော်”

လုံခြုံရေးဦးလေးမြင့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် သမီးလေးက အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မြင်မြင်သမျှလူတိုင်း ချစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာပါလေ။ သားသမီးဆိုတာ အိမ်တိုင်းရဲ့ ဆည်းလည်းသံချိုဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ စိတ်ညစ်စရာရော၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေပါ အကုန်ရှိသည့် အိမ်ထောင်ရေးပါ ‘မိုး’ရယ်။

‘မိုး’နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာက ‘ခင်ခင်ပန်း’ ကို ချစ်နေမိပြီဟု ထင်နေတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ အချစ်သစ်တစ်ဖန်မွေးဖွားတယ်ဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ဘဝမှာ မရှိတော့တဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ နောက်ထပ်ချစ်တတ်သည့် အချစ်သာ ဖြစ်သင့်တာလေ။

“ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်ခဲ့ပါ ရင်ရင်”

“ကားလမ်းချိုးတဲ့နေရာမဟုတ်လို့ပါ ကိုခန့်”

“ဘယ်လို”

“အခုက ဆိုင်သစ်ဖွင့်မယ့်နေရာကို သွားမှာမို့လို့ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာလဲ”

“သမီးရယ် ... ဦးဦးကို ဒီလောက်လိုက်ပို့ပြီရင် တော်ပြီပေါ့။ ရင်ရင်တို့ Taxi စီးသွားမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ကားကားစီးမယ်၊ ဦးဦးနဲ့ လိုက်ချင်တယ်”

“သမီးနော်”

“ကလေးက လိုက်ချင်တာပဲ ရင်ရင်ရယ်”

“မဖြစ်ဘူး ကိုခန့်၊ သူ့ကို အလိုလိုက်တဲ့သူမှန်းသိလို့ ဆုံးဖြတ်

နေတာ။ ရင်ရင် ဘာပြောထားလဲ တွယ်တာဦး”

“ဟင့်...ဟင့်”

“တိတ်စမ်း! ... ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ဂျီကျပြီး မခိုချင်နဲ့ အဲဒါတွေ မကြိုက်တာပေါ့။ ဟိုအိမ်ကို တစ်ရက်လေး ပေးလွှတ်ပါတယ်... အကျင့်က စပျက်ပြီ”

“ရင်ရင်”

“ကိုခန့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိပြီ။ တောင်းပန်ပါတယ် နော်... လာခဲ့”

“အီး ဟီး ဟီး”

“တွယ်တာ”

လေသံက မာလေပြီ။ စိတ်ညစ်နေမှန်း သိပေမယ့် ကလေးကို မရိုက်ဘဲ လေသံမာမာနဲ့ ဆူတာက မာမိနဲ့ တူနေပါရောလား။ မျက်စိညှပ်တပေါက်ပေါက်ကျလာသည့် ကလေးကို သူ ကောက်ချီလိုက်မိလေတော့၏။ ပြဿနာဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ပေါ် ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်ဒါမှသာ စိတ်ပေါ့သွားမှာလေ။

“တိတ်တိတ်! သမီး... ဦးဦးလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အီးဟီးဟီး... ရင်ရင်က တာတာကို”

“အေးပါ... ရင်ရင်ကို ဦးဦးရိုက်ပို့မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“ဂျီကားနားထောင်ဘူး... ဖေဖေအိမ်ပို့မယ်တဲ့”

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! ... စကားတတ်ခါစကလေးက ဒီလိုမျိုး သူ့ကို တိုင်ပြောနေတာတဲ့လား။ ခြိမ်းခြောက်သည့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ အမေ့ချဲ့စကားကို နားမထောင်ရင် အဖေရဲ့အိမ်ကို ပို့မယ်တဲ့လေ။ တကယ်ဆိုနိုင်မှန်း သူ အသိဆုံးပါပဲ။ တစ်နေ့လေး ဝေးတာတောင်မှ အားပြတ်သလိုဖြစ်ပြီး မူးလဲခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးရယ်... မေမေက သမီးလိမ္မာဖို့ ပြောတာဖြစ်မှာပါ”

“တကယ်ကြောတာ ဦးဦးရဲ့”

“တွယ်တာ”

“ရင်ရင်ကို ချစ်တော့ဘူး... အီးဟီးဟီး”

“ကြည့်စမ်း!”

“ဦးဦးရေ”

“နင် ဒီတိုင်းဆို ဦးဦးနဲ့ပါ မတွေ့ရတော့ဘူး တွယ်တာ။ ဒီလောက်ဆိုဆုံးမနေတာတောင်မှ ပိုပြီး ဆိုးလာပြီ”

“တွေ့ရား၊ ဦးဦး... အီးဟီးဟီး”

“တိတ်ပါ သမီးရယ်... တိတ်တိတ် သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ မေမေ့ကို ဦးဦးပဲ ဆူမယ်နော်”

“ကိုခန့်...သမီးကို ပြန်ပေးပါ”

“ကားပေါ်သာတက်ပါ ရင်ရင်ရယ်”

“အလုပ်နောက်ကျတော့မှာပဲ ခက်လိုက်တာ၊ တွယ်တာဦးကတော့”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... တက်ပါ”

ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ သမီးကို အရင်ဆုံးထိုင်ခိုင်းနေပြီမို့ စိတ်မကြည်မလင်ဖြင့် တက်လိုက်ရပါ၏။ ရှောင်ချင်ကာ တည့်တည့်တိုးတာ ဘယ်နှခါရှိနေပြီလဲ။ မူးလဲတုန်းကလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျခဲ့ရတာ။ ပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲအထိ ခုတင်ပေါ်တင်ပေးခဲ့ရတာကအစ အရှက်ရစေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

သူက ကားစက်နှိုးပြီး ကွန်ဒိုမြေညီထပ်မှ မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။ သမီးက အခုထိ ရှိက်နေတာမို့ သူမက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ ဘာလဲ... ကလေးနဲ့အပြိုင် စိတ်ကောက်နေချင်လို့များလား။ ခက်ပါရဲ့ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်။

“ကိုခန့်”

“ဗျာ”

“ရှေ့နှစ်လမ်းက လမ်းကြားထိပ်မှာ ရပ်ပေးပါနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီဆိုင်က အရင်စားသောက်ဆိုင်လေ”

“ဪ... သိပြီ၊ အဲဒီဆိုင်ကို ငှားလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“Ok!... သမီးကို Ice cream ဝယ်ကျွေးမယ်နော်။ ရင်ရင် ဘာစားဦးမလဲ”

“နေပါစေ... ဘာမှသိပ်မလုပ်နိုင်လို့ ထမင်းချိုင့်တောင် မယူဖြစ်ဘူး။ ဆာမှပဲ တစ်ခုခုဝယ်စားတော့မယ်”

သူက မုန့်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ဖူးနှင့် Cake ပါမက သမီးဖို့ Ice-cream ပါ parcel ဝယ်လာလေ၏။ ဒီလိုမျိုး အလိုလိုက်နေလို့ကတော့ တွယ်တာဦးက မိုးကို ဒူးနှင့်တိုက်ဖို့သာ ချီတော့မှာပါ။ ကလေးဆိုတာ ဘာမှမသိနားမလည်တာ မှန်ပေမယ့် ဆတ်ကာလသားသမီးတွေကဖြင့် လူကြီးတွေထက် ပိုလည်ပြီး ပါးနပ်လိုက်တာက လက်တွေ့ပါပဲ။

“ဆိုင်ရောက်မှ စားရမယ်နော်”

သူက ကားကို ဆက်မောင်းလိုက်ပါ၏။ တကယ်ပဲ လမ်းကြားထိပ်အတွင်းမှာ ဖွင့်ထားသည့်ဆိုင်မို့ ကားကို ကွေ့ပြီးမှ ရပ်လိုက်ရလေသည်။ သူမက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ သမီး၏လက်ကိုခွဲ၍

ဆိုင်ရှေ့အုတ်လှေကားကို တက်လိုက်လေ၏။ ဆိုင်တံခါးဖွင့်နေစဉ် သူက ကုမ္ပဏီကို phone ခေါ်ကာ ခွင့်တင်ရလေတော့သည်။ ဒီအချိန် ကြီး အလုပ်ရောက်မှဖြင့် အကောခံရုံသာ ရှိတော့မှာပါလေ။

“ဟင် ... အလုပ်မသွားဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူး ... စိတ်မကြည်တော့လို့”

“အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ရပါတယ် ရင်ရင်ရယ်၊ အကူအညီပေးချင်လို့ပါ”

“မဖြစ်တော့ဘူးလင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“တွယ်တာဦး၊ ဆိုးပုံနဲ့ ဒီကွန်ဒိုမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ ဘူး”

“ဟာ ... ရင်ရင်ရယ် ... တကယ်ပဲ”

“နဂိုက မေမေရှိစဉ်က ငယ်သေးတာကြောင့်ပဲလားမသီး၊ ပြောစကားနားထောင်သေးတယ်။ ခုနောက်ပိုင်း သူ့အဖေ ဝင်ထွက် လာတာနဲ့ အကျင့်က စပျက်ပြီ”

“ကလေးပဲလေ ရင်ရင်ရယ်။ အန်တိုကို မေမေခေါ်ခွင့်လို့ ရင်ရင်ကို မေမေလို့ မခေါ်တာကိုး”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ။ အမေကို

အား သတိရသွားလို့လား။ မျက်ရည်ပဲလာတာမို့ သူ ဘာဆက်ပြောရ ဆဲမသိတော့ပါ။ သမီး အပိုတိတ်ပြီး Ice-cream ဗူးလေးကို ဖွင့်ကာ ချွေးလိုက်ပါ၏။ ဒီသားအမိနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေတာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါမလဲ။

“ဟိုလေ ... အိမ်မှာ လူအပိုမခေါ်ချင်လည်း ရပါတယ်။ သမီးကို ကျောင်းပို့တာ ရင်ရင်ပဲ ပို့ပေါ့။ အပြန်ကြိုအတွက် မိမိကို ကြိုခိုင်းလည်း ရတယ်လေ”

“နေပါစေ ... သူများတွေကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေချင်လို့ ငါ”

“ဒီလောက်အချိန်အတော်ကြာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာတောင်မှ ချွန်တော့်အပေါ် စိမ်းသက်နေတုန်းပဲနော်”

“ရှင်”

ဘုရားရေ! ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီစကားမျိုး ပြောလာရပါ သလဲ။ တကယ်ဆို သူမိန်းဆန်ဆန် ခပ်ကင်းကင်းမျိုးသာ နေသင့်တာ ပဲလေ။ အခုလို သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးသင့်သလောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာက သက်ဆိုင်သူရှိနေတာမို့ ကိုယ်က အနေအထိုင်တတ်ရမှာ ဆဟုတ်လား။ သမီးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပါက ဖြေရှင်းရခက်မှာမို့ အခုကတည်းက ရှောင်ချင်

၁၃၀ မမသဒ္ဒါမောင်

လို့ပါပဲ။

“ခက်”

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဝင်လာသည့် ‘မာန်’ ကြောင့် အတော် စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ ဆိုင်ပြင်ဆင်ပြုပြင်နေချိန်မှ အလုပ်သမားတွေ ရှိနေသလို အလုပ်ရှုပ်ချိန်မှာမှ ရောက်လာရပါသလား။ တစ်ခါဆုံ ချိန်က ရန်စောင်သည့်လူနဲ့ သူက ထပ်ဆုံရတယ်လို့၊ စိတ်ညစ်နေကာ ထပ်ပြီး စိတ်ညစ်အောင် လာပြန်လေပြီ။

“ဆိုင်ရွှေတော့မယ်ဆို ကိုယ့်ကို ပြောမှပေါ့”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ နင့်အပူမပါဘူး၊ မာန်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခက်ရ၊ မင်းကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စ ပဲပေါ့”

“ဖေဖေ”

“အင်း... သမီးလေး ဖေဖေနဲ့ လိုက်ဦးမလား”

“သမီးကို ခေါ်သွားဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့။ ကလေးက နင်းနဲ့ တစ်ရက်ထည့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြောစကားနားမထောင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်လား သမီး”

“တာတာ လိုက်ဘူးနော်။ ရင်ရင်နဲ့ပဲ နေမှာ”

“သမီးကလည်း ဖေဖေနဲ့ လိုက်လာရင် သမီးစားချင်တာတွေ

အား သမီးလိုချင်တာတွေပါ ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ဦးဦး ဝယ်ကျွေးတယ်”

“ဘယ်လို... ကလေးကို သူစိမ်းတွေလက်ထဲ မထည့်နဲ့ ဆူ ခက်ရဲ့... သမီးက”

“တွယ်တာဦးက ငါ့လက်ထဲမှာ ကြီးလာတဲ့ကလေးပါ၊ မာန်၊ သမီးကို လိမ္မာအောင်ဆုံးမပေးခဲ့တာ ကြာပြီ နင်တို့မိသားစုနဲ့တွေ့ပြီးမှ အဲလိုဖြစ်ရတာပဲ”

“ခက်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစူးရဲရဲနှင့် ကြည့်နေတာမှ သမီးက သူထိုင်နေသည့် ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။ မိသားစုကြားထဲမှာ “ပဲကြားက ဆား” ဘဝ မဖြစ်ပါစေနဲ့လား “ခန့်ဝေပိုင်”။

အခန်း (၁၁)

ကားကို ခြံဝင်းထဲသို့ အပြင်းမောင်းဝင်လိုက်မိပါ၏။ မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်တိုင်း အဆင်မပြေဖြစ်ရလေအောင် နှလုံးလှုပ်ကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေလေသား။ စကားနိုင်လှတာကို၊ ရင်ခုန်ဖတ်နှလုံးသားချင်း ဖလှယ်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ချစ်ဦးသူ၏စိမ်းသက်ခါးခြင်းတို့က ရင်ကို ဓားနှင့် အမွန်းခံရသည့်နှယ်ပါလေ။

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

ညှော်ခန်းမှာ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ ရှိနေသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် ဖိတ်တွေနဲ့ တိုင်း

အဆုတ်ပေမယ့် ကန့်ကွက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ‘လေပ်’ နဲ့ကရော။ ဘာထူးသေးလို့လဲ။ ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်တက်ချင်သည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် လမ်းခွဲခဲ့တာလေ။ ‘ခက်’ နဲ့တုန်းက ဘာမှလွန်ဘူးထားတာမျိုး မရှိခဲ့တာမို့ ပြဿနာမဖြစ်ခဲ့ပါ။

‘လေပ်’ နဲ့ကိစ္စက ဘာမှမသိပါဘဲ အေးအေးလူလူနေခဲ့မိပါသည်။ သူ့ကို အဆောင်နေသူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဆင့် သတင်းယူပြီး သူ့ပြန်ကြားခဲ့ရတာက မျက်လုံးပြူးသွားရတာပါ။ အမှားဆိုတာမျိုးက စကားပေါ်မှာ ခဲနှင့်မှားလျှင် ခဲဖျက်နှင့် ဖျက်လို့ရသလို မင်ကြောင့်မှားလျှင်လည်း Correction Pen ဖြင့် ဖျက်လို့ရနိုင်ပါ၏။

သို့သော် သူ မှားယွင်းခဲ့ပါသည့် အတိတ်အမှားကဖြင့် တစ်ဆက်တာအတွက် ဘဝကို အရိပ်မှီးစေခဲ့တာပါ။ နောက်ကျခြင်း မြစ်ဘဉ်းထဲမှာ ‘ခွမာန်ဦး’ တစ်ယောက် ပိတ်ဆို့သေဆုံးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ဘဝမှာ စွန်းထင်းပေခဲ့ပါသည့် အမည်းစက်ကို မည်သို့ပျောက်ကွယ်အောင် ပယ်ဖျက်နိုင်မှာပါလိမ့်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ဝေလေလေ ဆက်လုပ်နေဦးမှာပဲလား၊ မာန်”

“ကိုကလည်းကွယ်... သားလေးကို”

“မင်း ဒီလို ကာဆီးကာဆီးနဲ့ အမြဲလုပ်ခဲ့လို့ မင်းသားရဲ့ဘဝ အခုလိုဖြစ်နေတာပဲ ထား၊ မာန်အသက် ခုဆီ (၂၉) ရှိနေပြီ၊ မကြာခင်

၁၃၄ မမသဒ္ဒါမောင်

(၃၀) ပြည့်တော့မှာ လူဆိုတာ ဘဝမှာ ပေပေတေတေနေခဲ့ပေမယ့်
(၃၀) ဆိုတဲ့ သက်တမ်းရောက်ရင်တော့ ဘဝသင်ခန်းစာကို အလိုတို
တတ်မြောက်ပြီးသားပါ။ မင်းကတော့ ခုံရင်းက ခုံရင်းပါပဲ ဇွဲမာန်ဦး

“ဖေဖေ ... ကျွန်တော်”

“ဒီလိုပေါ့ပျက်ပျက်နေခဲ့တာ ငါတို့မိဘအဆုံးအမ လျှောက်
လို့ အလိုလိုက်ခဲ့မိလို့ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ခဲ့တာပဲ ထားပါတော့
ဆွေမျိုးတွေ ဝိုင်းလက်ညှိုးထိုးပြမှ သိရတဲ့အသိက နောက်ကျခဲ့ရတာ
ကိုး”

သားဖြစ်သူကို အပြစ်ပုံမချပြပါဘဲ ကိုယ့်ကိုသာ အပြစ်ထင်
သည့် ဖေဖေ (ဦးသက်ဦး) ၏စကားက သူ့ရင်ကို စူးဝင်စေလေ၏။
အမှန်တကယ် မလိမ္မာသည်က သူပင် မဟုတ်ပါလား။ သူ့မျက်နှာ
တစ်ချက်မညှိုးစေရအောင် ဖူးဖူးမှုတ်အလိုလိုက်ထားခဲ့ပါသည်။
(ဒေါ်ခင်ထား) ကဖြင့် မျက်နှာမသာယာနိုင်တော့ပါချေ။

“ကျွန်တော် မလိမ္မာခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

“အေး ... ဒီလိုသိတာပဲ ကံကောင်း”

“ကို”

“သားကို ငါ ဆုံးမနေတာပါ ထား။ နိုက်နက်နှိပ်စက်နေ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိစ္စကားတွေက သားလေးနားထဲ ခါးစရာဖြစ်နေ
တယ်လေ”

“အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်မယ့်စကားမျိုး မဟုတ်တော့
စကားခါးခါးပဲ ပြောဖြစ်မှာပေါ့ ထား။ သားကို လမ်းပျောက်ပြီး စမ်း
တတီးဝါးလျှောက်နေတာပဲ ဒီတိုင်းကြည့်နေမလား။ လမ်းမြင်အောင်
အလင်းပြပြီး ပန်းတိုင်ကိုရောက်စေချင်မလား။ မိဘဆိုတာ သားသမီး
ဆိုတဲ့ လှေကားလေးတွေကို ထိန်းမတ်ညွှန်ပြပေးရတဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်တွေ
ဆိုတာ ထား သိပါတယ်”

မေမေ နှုတ်ပိတ်သွားလေတော့၏။ အလုပ်များလွန်းပါသည်
ဖေဖေနှင့် ဒီလိုမျိုးအေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။
အိမ်အစီးပွားရေးကို ဦးဆောင်နေတာမို့ သူ့ကို လွှတ်ထားသလိုဖြစ်ခဲ့
သတဲ့လား။ လူမှန်လျှင် လူ့အသိစိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်း
ကျောင်းရမှာကို မသိခဲ့ပါလား ဇွဲမာန်ဦး။

“အခု ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ပျော်သလိုသာ ဆက်နေနေရင်
တော့ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဘဝအဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ဖေဖေအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်ပါ့မယ်”

“ဆုံးဖြတ်ထားတာလား၊ ဒီလိုပဲ ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်
တာလား မာန်”

“လေးလေးနက်နက် ပြောတာပါ”

“ကောင်းပြီ... ဒါဖြင့် မင်းအိမ်ထောင်ရေးကိုရော ဘယ်ထိ စီစဉ်ထားလဲ”

အိမ်ထောင်ရေးတဲ့ အချစ်ရေးမှာ ကံက မကောင်းခြင်းတို့နှင့် သာ ပြည့်နက်နေခဲ့တာလေ။ လတ်တလော ကြိုးစားနေမှုက သမီးနှင့် အတူ အသားတကျရှိချင်လို့ပါပဲ။ သူ မည်သို့ပင် ကြိုးစားပါစေ သမီး ထံမှ စိမ်းသက်ခြင်းတို့ကိုသာ ပြန်ရရှိနေတာပါလေ။ ဪ... သမီး ရယ်။

“မူယာနဲ့ မြန်းဖို့ ပြောထားပေမယ့် မင်းရဲ့အတိတ်အကြောင်း ဖေဖေတို့ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသလဲ”

“ကျွန်တော် မူယာနဲ့ လက်မထပ်ချင်ဘူး ဖေဖေ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ သမီးရှိပါတယ်”

“အဲဒီကလေးကို မင်း အပိုင်ရမယ်လို့ ထင်နေလား”

“အို! ... ဘာလို့မရရမှာလဲ။ တွယ်တာက ထားတို့ခြေ ထားတို့သွေးပဲလေ ကိုရဲ့”

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ထား။ လေပ်ပွင့်နဲ့သားက တရားထင် လက်ထပ်ခဲ့တာမျိုး မရှိဘူး။ ဒီကလေးရှိနေတာတောင် လုံးဝမသိဘဲ”

နုတ်နုတ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ တာဝန်ယူမှုကရော ဘယ်နေ့ နှိမ့်သလဲ”

“ဒါကတော့ ‘ရင်ခက်ပန်း’ကမှ ခွင့်မပြုခဲ့တာကိုး”

“ခွင့်ကလည်း ပြုချင်စရာကိုး။ ဖိတိုင်းပြားရတဲ့ သက်မဲ့ မဟုတ်ဘူး ထား။ သက်ရှိလူသားပါ။ ကလေးရှိလာမှ ပေးဆိုပြီး သွားတောင်လို့ရအောင် ခွေးကလေး။ ကြောင်ကလေးမှ မဟုတ်တာ။ သူ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့် အများကြီး ရှိတယ်”

“သူမွေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျစ်! ... အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့”

“စာချုပ်စာတမ်း သက်သေမပြနိုင်လည်း သားနဲ့ DNA စစ်ပြီး”

“တိတ်စမ်း!”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ မေမေ၊ ကလေးမှာ အပြစ်ရှိ တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်မှပေါ့၊ ထား။ ရင်ခက်ပန်းရဲ့ဘဝကို တစ်ခါသတ်ရုံနဲ့ လုံလောက်နေပါပြီ။ သားသမီးချင်း စာနာစိတ်ရှိမှ ဇီဝသမာပေါ့”

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ‘ခက်’ရဲ့ဘဝကို တစ်ကြိမ်

တစ်ခါ သတ်ပြီးပြီတဲ့လား။ သူ ဘာကြောင့်မတွေးခဲ့ပါလိမ့်။ ကိုယ့် သမီးကိုသာ ရယူလိုစိတ်နှင့် အမြဲတစေ ပြဿနာရှာနေတာထက် သူမရင်ထဲ မည်သို့ ခံစားနေရမည်ကို အဘယ်ကြောင့် မစဉ်းစားပါသလဲ။

“မူယာ့ကို ဘာကြောင့်လက်မထပ်ချင်တာလဲ၊ မင်းက ပစ်ချက်ထောက်ပြစရာ ရှိတဲ့လူပါ”

“မချစ်နိုင်လို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီမိန်းကလေးက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”

မေမေက သူ့ကို မျက်ရည်ဝဲလျက် ကြည့်နေလေ၏။ ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရူးရှူးမူးမူးချစ်ခဲ့ပါသည့် ချစ်ခြင်းကို ပြတ်တောက်သည့် တရားခံက မေမေ ဒေါ်ခင်ထားပင် မဟုတ်ပါလား။ မပြည့်မီသည့် မိသားစု၊ အထူးသဖြင့် မိဘမစုံလင်သည့် မုဆိုးမသမီးဟူသည့် အကြောင်းပြချက်မျိုးဖြင့် ‘ခက်’ အပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါရက်စက်ပြခဲ့တာပါလေ။

အဲဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ သူ့ကို ‘ခက်’ ကျောခိုင်းခဲ့တာ၊ အေးစက်ပြခဲ့တာ၊ နာကျင်ခဲ့ရတာ၊ မခံချင်စိတ်ရဲ့တွန်အားနဲ့ ကြိုးစား ခုန်ကန်ခဲ့တာ အခုဆို Fashion ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထူထောင်နိုင်သည့်အထိ ရပ်တည်နေနိုင်ပြီလေ။ ဘယ်လိုအပျိုစင်မျိုးက ကလေးအမေအမည်ခံပြီး တစ်ခုလပ်ဘဝနဲ့ နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့၊ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မတ်မတ်ရပ်တည်နေနိုင်သည့် အမျိုးသမီးလေးကို လေးစားရမှာအမှန်ပါ။

“သမီးက ... သမီးက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး သူစိမ်းအပေါ် ဖိုသံယောဇဉ်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတူ မနေဘူးလို့လည်း ပြောတယ် ဖေဖေရဲ့”

“ဘာရယ် ... သူစိမ်း ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခက်တို့ဘေးခန်းက လူပါ။ ကျွန်တော့်ထက် နည်းနည်းတော့ အသက်ကြီးမယ်”

“ကြည့်စမ်း! ... ကလေးကို သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ရောစေရတယ်လို့”

“အနေနီးလို့ သံယောဇဉ်တွယ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ သားရဲ့၊ ရင်ခက်ပန်းကရော အဲဒီသူငယ်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

အနေနီးသတဲ့လား။ သို့သော် သာမန်မိတ်ဆွေတွေထက် ပိုသာသည့် အကြည့်မျိုး၊ အပြုံးမျိုး၊ အပြောမျိုးတွေက သူမတို့ကြားမှာ ရှိနေတာပါလေ။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြတာ လေသံမာမာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားတာ၊ မျက်လုံးစိမ်းသပ်သပ်နှင့် ကြည့်လိုက်တာ။ ဒါတွေအားလုံးက သူ့အပေါ် ရွှံ့ရာမှန်းတီးနေတုန်းသလိုပဲပဲ။

ဒါဖြင့် ဟိုလူအပေါ်မှာရော ဘယ်လိုရှိသလဲ။ အပြုံးဖွဖွလေးဖြင့်၊ ချိုသာသောလေသံနှင့် လေးစားရိုသေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် နှုတ်စွာ ကြည့်တတ်သလိုပါလေ။ ဘုရားရေ! ... ဒီလူအပေါ် မေတ္တာပျက်ပြီး ဟိုလူအပေါ် သစ္စာနှင်းအပ်ပုံပေးလိုက်ပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။ ကိုယ်နဲ့ခက်ကြားမှာ 'တွယ်တာဦး'ဆိုသည့် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှင်သန်နေသမျှ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပါ ခက်ရယ်။

“တော်တော်ရင်းနှီးပုံတော့ရပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြုံရင် သွေးကစကားပြောပါလိမ့်မယ်သား။ အဓိကက ရင်ခက်ပန်းရဲ့စိတ်နှလုံးအစုံကို အပိုင်ရဖို့ သားကြိုးစားရမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘယ်လို ... ကိုက ရင်ခက်ပန်းနဲ့ သားကို သဘောတူ

ဘယ်ပေါ့”

“ကလေးကို အပိုင်ရနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းက အထိရောက်ဆုံးနဲ့ အနည်းဆုံး ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ် ထား။ အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ အတူထားတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် သူစိမ်းနဲ့တော့ မထားနိုင်ဘူးလေ”

အထိရောက်ဆုံးတဲ့လား။ ဒါဖြင့် 'ခက်' က လွယ်လင့်တကူ လက်မခံရင်ကော။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ခက်ရယ်။ ဟိုယံက မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့တာပါ။ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ရင်ခန့်ခဲ့ရတာ၊ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ၊ ရင်နှင့်နှင့်အလွမ်းတွေနဲ့ တွေ့နဲ့မလပ် သတိရနေခဲ့တာ၊ အချစ်အစ အချစ်အဆုံးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ 'ရင်ခက်ပန်း'ရယ်။

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး ဖေဖေ၊ မေမေပြောခဲ့တဲ့စကားတွေတို့ သူ အခုထိ သတိရနေတုန်းပဲ။ သမီးကို ကျွန်တော့်ဆီက အကျင့်ဆိုးတွေ ကူးစက်တာမျိုး မလိုချင်ဘူး။ ဒီအမျိုးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ချင်ဘူးလို့ကို ပြောလိုက်တာ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ... သူက ဘယ်လောက်များ ပြင်မြတ်တဲ့အမျိုးနို့လို့လဲ”

“ထားကလည်း ခုထိ မာနမလျော့နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ချည်း နှုတ်ရော လက်ပါ ကျွဲခဲ့တာ မှတ်မိသင့်တာပေါ့။ ပြုသူထက် ခံရတဲ့

သူက ပိုနာတတ်တာသဘာဝပဲ။ မင်းသားတောင် အမှိုက်လို မတ်မတ် ရပ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ ဟိုက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ကောင်ကြွက် ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မယိုင်မလဲ ရပ်တည်နေနိုင်တာ နည်းတဲ့သတ္တိ လား”

“ဟင်း! ... ကလေးတစ်ယောက် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ သူ့မှာ ဘာအင်အားရှိလို့လဲ ... ပြောပါဦး”

“အဲဒီလိုတော့ အထင်တသေးမပြောပါနဲ့ မေမေ ‘ခက်’က ဘာမဆို ပေါ့ပေါ့တွေ ပေါ့ပေါ့လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးရဲ့ပညာ ရေးကို ထောက်ပံ့ချင်တယ်ဆိုရင် အစအဆုံး တာဝန်ယူနိုင်ဘဲနဲ့ မပြောနဲ့လို့ ကိုပြောတာ”

“ကြည့်စမ်း! ... သားက ပြန်မပြောနိုင်ဘူးလား။ ဒါလေး တောင်မှပဲ”

“မူကြိုတောင်မှ Private School မှာ စအပ်မှာ တစ်နှစ်စာ သိန်း (၃၀) တဲ့”

“ဘာ! ... သူက ဒီလောက်ထိ တတ်နိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“သူ မတတ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ ဒီလောက်အဆင့်မြင့်မြင့်ကျောင်း ပျိုးမှာ ဘယ်ထားမှာလဲ။ နေတာတောင်မှ ကွန်ဒိုပြောင်းနေတာပဲကြည့် အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ဂုဏ်ဓနတွေနဲ့ မတိုင်းဆလေးနဲ့ ထား။ ရင်

ဆတ်နိုးဟာ သာမန်အညတရပန်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး ဆူးပါနေရင်တောင် အဲဒီဆူးတွေမှာ အဆိပ်တော့ အနည်းအကျဉ်း နှိပ်မှာအမှန်ပဲ။ ဒီတော့ အသိမ်မွေ့ဆုံးနည်းမျိုးနဲ့သာ ချဉ်းကပ်ပါလို့ ဆပေ အကြံပေးတယ် သား”

ညော်ခန်းက လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားရလေ၏။ တစ်သက်လုံး ဒီတိတ်ဆိုထားသည့် ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးက အနည်းငယ်သာ ကျသွား သလိုပါ။ ကိုယ့်ဘက်မှ မဲသာနေတာ မှန်ပေမယ့် ရင်မအေးပါလား ဆတ်ရယ်။ အရင်က ချစ်ခဲ့ဖူးသည့် သံယောဇဉ်က လက်ကျန်အနည်း သံလေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား။

ချစ်နေစဲပါ။

ရင်တွေ လတ်ဆတ်စွာ ခုန်နေစဲပါ။

နင့်နင့်သည်းသည်း တမ်းတနေစဲပါ။

ရင်နှင့်အမျှ ချစ်နေမြဲပါ ခက်ရယ်။

တာ ဆော့ရင်း သမီးက သူမသင်ပေးထားသည့် ကဗျာလေးကို ရွတ်
နေလေ၏။ စကားလည်း အတော်ပီသ၊ လာကာ အဘယ်မျှ ချစ်စရာ
ဘာင်းလိုက်ပါသလဲ။ ကျောင်းမှာလည်း အသွက်ဆုံး၊ အထက်ဆုံး
လေးအဖြစ် 'တွယ်တာဦး' က နာမည်ကြီးလွန်းလေ၏။

“သမီးရေ”

“ရှင်”

“သွားကြစို့”

“လက်စိုင်း... လက်စိုင်း”

ခန့်ခွဲခွဲဖြင့် ပြေးလာကာ သူမလက်ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်
သ၏။ ကျောင်းမှာ ကစားဖော် စာသင်ဖော်တွေ ရှိနေသဖြင့်
ကျောင်းတက်ရတာကို ပျော်နေပုံပါ။ ကလေးထမင်းဗူး၊ မုန့်ဗူး၊
ဆုကျက်အေးပူးတို့ကို သေချာစုံလင်အောင် စစ်ဆေးပြီး ခြင်းတောင်း
သီးသေးလေးထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေး လူးထားပါသည့် သမီး၏ပါး
ဆေးကို ရွတ်ခနဲ မွှေးလိုက်စဉ် သမီးက ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။
သိပ်စဉ်က ဘယ်သူမွှေးမွှေး ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် အသက် (၃) နှစ်
ရွယ်မှာဖြင့် သမီးပါးကို နမ်းဖို့ပြင်တိုင်း မနှစ်သက်လျှင် ပါးကို
တက်ပါးလေးဖြင့် အုပ်ထားကာ အဖြစ်သည်းပြတတ်ပါသည်။ သမီး

အခန်း (၁၂)

သူနှင့် ထိပ်တိုက်မတိုးအောင် ခပ်စောစော ထချက်ပြတ်ကာ
ရေချိုးပြီး ပြင်ဆင်လိုက်ပါ၏။ ထမင်းချိုင့်အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးချိန် သမီး
နှိုးပြီမို့ သမီးဝေယျာဝိစ္စကို အကုန်လုံး ခပ်မြန်မြန် လုပ်ပေးရလေသည်။
ဆိုင်သစ်စဖွင့်ပြီမို့ ဝိရိယစိုက်ကာ ပြင်ရတော့တာပါ။

“အေ အပဲလ် ပန်းသီးဟာ ချို့တဲ့အရသာ၊ ဘီ ဘဲထံ
ခေါင်းလောင်းကြီး ကျောင်းတက်ချိန်မှာ တီး၊ စီ ကပ် ပန်းကန်လုံး
ဟာ ကော်ဖီထည့်စရာ”

ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူနှင့် နက်ပြာဂါဝန်လေးကိုကိုင်ပြီး လှည့်

၁၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

တောင် သိတတ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကဦး!”

အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် ဈေးမှပြန်လာပါသည့် သူ့မာမိနှင့် မိမိက သူမတို့ကို မြင်သွားလေ၏။ ဘယ်သူနှင့်မှ မဆုံချင်လို့ စောစော ထွက်လာမှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရတယ်လို့။ သမီးက ထုံးစံအတိုင်း သူ့မာမိကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဘွားဘွားကြီး ဂွတ်မောနင်း”

“အလို! ... မောနင်းပါ မြေးရယ်၊ အစောကြီးကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြေးက ကြည့်ရင်းနဲ့ ထွားလာလိုက်တာကွယ်၊ ပိုချစ်နဲ့လည်း ကောင်းလာတယ်”

“သိုင်းခယူ”

ဒေါ်သက်သက်ဝေရော၊ မိမိပါ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်လေ၏။ မြင်လေသမျှ ချစ်စရာကောင်းသည့် အပြုအမူနှင့် သမီးထံမှာ ရှိတော့အမှန်ပါပဲ။ မနက် (၇) နာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသဖြင့် အပြင်ဘက်မှာ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာကြသူတွေ၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အတော်များများ ရှိနေမည်သာ။

“အခုတလော ရင်ရင်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာနေပြီနော်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မလည်း ဆိုင်သစ် ခွင့်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတာနဲ့ သမီးကျောင်းအပ်တာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ... ဒါနဲ့ မြေးလေး ကျောင်းပြန်ရင် ကြိုဆေးရမလား”

“ရပါတယ် အန်တီ။ ဖယ်ရီက ဆိုင်ရှေ့အထိ လာကြိုလာ နဲ့လေးမှာနို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဖယ်ရီရှိသလား၊ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“အေးအေး ... သမီး”

“တကတ ဘွားဘွားကြီး”

“တကတပါ မြေးရယ်”

Lift ရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ခလုတ်နှိပ်ကာ ခဏ ဆာင့်ရပါ၏။ အပေါ်ဆက်တက်သွားပါသည့် Lift က တော်တော်နှင့် ပြန်ဆင်းမလာပါချေ။ တအောင့်အကြာမှ ရပ်သွားပါသည့် Lift ထဲသို့ သမီးလက်ကို ဆွဲကာ ဝင်လိုက်ပါ၏။

“ခဏလေး!”

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ခြေသံ တဖျပ်ဖျပ်ကြားလိုက်ရပြီး ခပ်သွက်သွက်ဝင်လိုက်သည့် သူ့ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ရှောင်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရက်မှ ခပ်စောစော ထွက်လာရတာပါလိမ့်။ သူက ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး ဘေးဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ သမီးက သူမလက်ကို ချိတ်ထားရာမှ လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ကို ပြောင်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဦးဦး မောနင်း”

“Morning!...သမီးလေး”

သတိပေးရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူက ကလေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီပြီးနေချေပြီ။ ခက်လိုက်တာနော်။ လူရွေးလက်ရွေးတတ်လေ့ရှိသည့် ‘တွယ်တာဦး’ ကတော့ ဒီတစ်ယောက်ကိုဖြင့် ခေါင်းဆီနဲ့ ဘယ်တော့မှ မငြင်းတတ်ပါလေ။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေပုံက ဘေးမှာလူတွေမရှိသလိုနယ်ပါလား။

“Breakfast ဘာစားခဲ့လဲ သမီး”

“နို့နဲ့ပေါင်မုန့်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် သမီးက အားတွေ ရှိနေတာကိုး၊ ဦးဦး၊ မွေးမွေးပေးမယ်နော်၊ ရွတ်! အား...မွေးလိုက်တာကွာ၊ အမောကိုပြေသွားတာပဲ”

လူတွေရှိနေသဖြင့် တားလို့မရပါချေ။ သမီးက တခစ်ခစ်

ရယ်လျက် သူ့ချီလာသည့်အတိုင်း ပါသွားလေတော့၏။ မြေညီထပ်ရောက်စဉ် ကားရှိရာဆီ သွားနေပြန်ပြီမို့ သက်ပြင်းရှိုက်ရပြန်လေသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆက်သွားနေလျှင်ဖြင့် သူနှင့် ‘မာန်’ ထိပ်တိုက်ဆုံပြီး ပြဿနာဖြစ်တော့မှာလေ။

“ကိုခန့်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ စောစောထွက်လာတာပါ”

“ဒီနေ့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါက”

“ဒါကြောင့်...တမင်လိုက်ပို့တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရင်ရင်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုခန့် အလုပ်ထပ်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ကြောင့် ဒီလိုအမြဲဖြစ်နေရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မိုးမိမိတတ်ရန်ကော ရင်ရင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ တစ်နှစ်စာ Offရက်တွေ အများကြီး ကျန်သေးပါတယ်၊ အလကားသက်သက်ခွင့်ယူတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ အရေးကြီးတဲ့သူတွေအတွက် နားရက်ယူတာ အကျိုးရှိပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား သမီးရယ်၊ ဦးသမီးက Uniformနဲ့လည်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

၁၅၀

မမသဒ္ဓါမောင်

ဘုရားရေ! ... “ဦးသမီး” တဲ့။ “အရေးကြီးတဲ့သူတွေ”
တဲ့လား။ ဘယ်လိုကြီးပါလဲ။ သူပြောလိုက်သည့်စကားကို အမှတ်
မထားမိသလိုပါလေ။ သမီးကို နောက်ခံမှာ ထိုင်စေပြီး ခံခါးကြိုသိုင်း
ဖြင့် တပ်ပေးနေချေပြီ။ ချစ်သူရှိနေတာတောင် သူမနှင့်သမီး
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာများလား။ ရှင် ဘယ်လိုလဲ ‘ကိုခန့်’ရယ်။
“တက်လေ ရင်ရင်”

“ကျွန်မ ပြောစရာရှိတယ်”

“ကားပေါ်မှာပြောလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်ရောက်မှ ပြော
လည်း ဖြစ်တာပဲ”

“ဆိုင်မှာ အလုပ်ရှုပ်တာနဲ့ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်လို့ပါ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်မိပြန်၏။ ဒီလူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်
ခြင်းတို့က သူမထံမှာ ဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ စကားမဆို
ချင်လို့ တမင်ရှောင်တာလည်းမရ။ မတွေ့ချင်လို့ မဆံ့အောင်ထွက်
လည်း မရပြန်ပါ။ တမင်တကာပဲ ဆံ့အောင်လို့ သူလုပ်နေသလိုပဲ။
“ရေစက်” ဆိုတာတွေ၊ “ကံကြမ္မာ” ဆိုတာတွေက ‘ရင်ခက်’
ရဲ့ဘဝမှာ အရေးပါ အရာရောက်သည့်အရာတွေမှ မဟုတ်တာပဲ။
ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံချနင်းခဲ့မိလို့ ဘဝက ခါးသက်ခဲ့ရ

မဟုတ်လား။ ‘မြေ’ ဆိုတာ အနင်းခံရတဲ့ဘဝဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ ‘မြေ’
ပေါ်မှာ လူတွေ နေထိုင်ရှင်သန်နေရတာပါ။ ဒါကိုပင် မတူမတန်သည့်
အကြည့်မျိုး၊ အပြောမျိုးဖြင့် အဘယ်ကြောင့် နှိမ်ချဆက်ဆံခဲ့ပါသလဲ။
လူနှစ်ဦးပေါင်းစပ်ခြင်း၏အဆုံးသတ်က ဂုဏ်ပကာသနတ်တိုင်းကြီးတဲ့
လား။ ထိုအရာတွေက လူ့အသက်ကို ကယ်လို့ရကောင်းရနိုင်ပေမယ့်
ပျော်ရွှင်မှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ မေတ္တာသက်ဝင်မှုတို့ကို ပံ့ပိုးကူညီနိုင်တာမှ
မဟုတ်တာပဲ။

“ရင်ရင်”

“ရှင်”

“ပြောရခက်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ပြောမှာပါ”

“ဘာများလဲ”

“နောက်ကို”

ဆက်ပြောရန် နှုတ်က တွန့်နေရပါရောလား။ အားနာမှု
မရှိစေရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ဤလူနှင့်
ဆက်နွယ်လာတိုင်း ခွန်အားတို့ လျော့ကုန်သည့်နှယ်ပါ။ “ငါသာ
အရှင်”，“ငါသာ သခင်”，“ငါသာ စွမ်းအားရှင်” ဟူ၍ အတ္တတို့ဖြင့်
ဘဝကို ထိန်းကျောင်းခဲ့တာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပြီလဲ။ ခပ်ပျော့ပျော့

ဖယောင်းလေးဘဝကနေ ခပ်မာမာသံချောင်းဘဝကို ပြောင်းလဲနိုင်
ပါလျက် ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာမှ ခြေမခိုင်ဘဲ ယိုင်လဲကျချင်
တယ်လို့။

“ဘာလဲ... နောက်ကို လိုက်မပို့ပေးပါနဲ့၊ သမီးကိုလည်း
အလိုမလိုက်ပါနဲ့၊ သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေချင်ပါနဲ့ဆိုပြီး ဒါပဲ
မလို့ မဟုတ်လား”

ကဲ! ... ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး။ အမြဲတမ်း သူ
ဘာပြောမည်ဆိုတာကို ကြိုသိနေပုံဖြင့် ပြောလေ့ရှိတာလေ။ ခေါင်း
ပြနေပါလျက် သူလုပ်ချင်ရာကိုသာ ရှေ့ဆက်တိုးပြီး လုပ်ပြသွားတာ
က ‘ကိုခန့်’ပါပဲ။ ဒီလူကို သူမ ဘယ်လိုမျိုး ကန့်ကွက်ပြောဆိုနိုင်
မည်နည်း။

“ကိုခန့်မှာလည်း သက်ဆိုင်သူရှိထားတာဆိုတော့လေ”

“ဘာလဲ... မိုး စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ပြဿနာမှမဟုတ်တာ ရင်ရင်ရဲ့၊ မိုးက အဲဒီလောက်
သဘောထားမသေးသိမ်ပါဘူး။ ရင်ရင်တို့အကြောင်းကိုလည်း ကွန်
တော် ပြောပြထားလို့ သိပြီးသားပါ”

“သော်”

“သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်
နှိုးရိုးသားသား ခင်မင်ခွင့်မျိုး မရှိဘူးလား။ လောကကြီးမှာ Male နဲ့
Female က အမြဲခွန်တွဲနေတာ ဓမ္မတာပါ၊ ရင်ရင်၊ သီးခြားကမ္ဘာဆို
တာ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်မက”

“ဘာလဲ... ရင်ရင်အမျိုးသားက မကြိုက်လို့လား”

သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ထင်ပြန်ပါရောလား။
အင်းပေါလေ ... ဘယ်သူစိမ်းမဆို သူမနှင့် ‘မာန့်’ ကို ဤသို့ပင်
မြင်နေကြမည်သာ။ သမီး၏အမေအဖြစ် ဝန်းကျင်ကို အသိပေးထား
တာမို့ ဤသို့ ယူဆကြတာကို အပြစ်တင်လို့မှ မရတာပဲ။ ‘မာန့်’
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမအပေါ် မည်သို့သဘောထား၊ မည်သို့သော
အကြည့် မည်သို့သောခံစားချက်မျိုး ရှိနေသည်ဆိုတာကိုလည်း မိန်းမ
သားဖြစ်သည့် သူမက စိတ်တွင်းမှ အလိုလိုသိနှင့်နေလေ၏။

“သူက အဲဒီလိုပဲ စိတ်ဆတ်တဲ့လူမို့ပါ”

“တရားဝင် Divorce လုပ်ပြီးရင်တော့ သူ ဒီလိုမျိုး မလုပ်
သင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

သူမ အံ့အားသင့်သွားရပါ၏။ တကယ့်ကိုပင် သူမကို အိမ်
ထောင်သည်ဟု ထင်နေတာပါလား။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား

ရတာ အမှန်ပါ။ ဖော်ရွေသော၊ ရည်မှန်သော၊ ကူညီနိုင်ပင်တတ်သော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ခြင်းတစ်ခုဖြင့် သူမ စဉ်းစားမိပါသလား။ တကယ်ဆို ဤသို့သော ရှက်ရွံ့မှုမျိုး လုံးဝမဖြစ်သင့်လေ။

“ကျွန်မဘက်က ရိုင်းတာ၊ လွန်တာမျိုးရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်သလို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုခန့်”

“ဘယ်လို”

“ဒီနေ့... ဒီနေ့ပဲ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လိုက်ဖို့တာကို လူတစ်ယောက်ခံပါရစေ”

“ရင်ရင်”

ကားပေါ်တက်တိုင်နေပြီပဲ သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပဲ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။ သမီးနှင့်စကားခပ်တိုးတိုးပြောရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ သူ လှမ်းကြည့်တာကို ရှောင်လိုက်မိ၏။ ဒီလို ဒီအတိုင်းပဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေသင့်တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်စိတ်က ရင်တွင်းမှ တလိမ့်လိမ့်တိုးနေလေသည်။

ခဏတာ စိတ်ယိုင်မိရုံလေးပါ။ တဒင်္ဂရှုးသွပ်သွားတာပါ။ “ပန်းမခူးရ” ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားတာကို မြင်နေပါလျက် ပန်းခြံထဲက ပန်းကို ခိုးကြည့်မိရုံလေးပါလေ။ ရှက်စွယ်ပါပဲလား ‘ရင်ခက်ပန်း’ရယ်

ကိုယ့်ဘေးမှာ ဖေးမကူညီသည့်လူ ခဏလေးရှိရုံနဲ့ အားကိုးချင်စိတ်မျိုး ဖြစ်ရတယ်လို့ ... အထင်မှားတာ၊ အယူအဆလွဲမှားသွားရုံလေးပါ။ ရှုလျှင် သွေးထွက်မည်မှန်း သိထားပါလျက် အရဲကိုးပြီး သွားထိချင်ရတယ်လို့ ...

အချစ်လား ... မေ့ထားခဲ့တယ်။

သစ္စာလား ... ကွယ်ပျောက်ခဲ့တယ်။

သံယောဇဉ်လား ... ပါးပါးလေးတောင်မှ မရှိတော့ပါချေ။

အခန်း (၁၃)

ကားကို ဆိုင်ရှိရာ လမ်းချိုးထဲသို့ ကွေ့ချလိုက်ပါ၏။ လမ်းကြားထဲမှာ ကားတွေ စီတန်းရပ်ထားသဖြင့် 'ခက်' ၏ ဆိုင်ဖောက်သည့် တွေက အများကြီးမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ လမ်းထဲ အတော်လေး ဝင်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးကပ်ခါ ကားကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်ပြီး Lock ချကာ ကားနောက်ဖုံးထဲမှ ပန်းခြင်းကြီးကို ယူလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်လိုက်ရပါသည်။

“ခဏနေရင် ကံစမ်းမဲ ဖောက်ပေးတော့မှာပါရှင်”

အဝင်ဝမှာ အအေးဗူးနှင့် card ကလေးတစ်ခုကို Sale

လေး ကမ်းပေးလိုက်သဖြင့် သူ ယူလိုက်ရ၏။ နံပါတ် (၄၄) ဆိုပါလား။ ကြည့်ရတာ အယောက် (၅၀) စာကိုပဲ ဗလာမပါ ကံစမ်းမဲ ဆက်ပေးသည်ထင်ပါရဲ့။ ဆိုင်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေက ဘေးပတ်လည် မှာ ကပ်ထားလျက် ရှိနေပြီး အလယ်မှာ Hall ထားထားပြီး ခုံတွေ နှုတ်ထားလေသည်။ တကယ်ပဲ ခုံ (၅၀) ရှိနေပါ၏။

ဟိုဒီ မျှော်ကြည့်လျက် သူမကို ရှာလိုက်မိသည်။ တွေ့ပါပြီ။ အဝတ်စင်နှင့်ကွယ်သလိုဖြစ်နေပါသည့် အဝါရောင်ပုံရိပ်ကလေးက အဘယ်မျှ ရင်ကိုအေးစေပါသလဲ။ ဆန်းလည်း မဆန်း၊ ရိုးလည်း အိုးလွန်းပါတဲ့ blouse အဝါဖျော့ဖျော့လေးနှင့် အစိမ်းရင့်ရင့်ထက် နှင်းဆီခက်အဝါလေးတွေ ကျဲထားပါသည့် လုံချည်ပျော့ပျော့ကလေး တစ်ရိုင်းစွဲအသက်ထက် သူမကို ငယ်နုလေသလိုနယ်ပါ။

ဘယ်သူက (၂၉) နှစ်ဟု ထင်ပါမည်နည်း။ အလွန်ဆုံး (၂၄-၂၅) ဟုသာ ခန့်မှန်းကြမှာလေ။ ဆံပင်တွေကို ကျစ်ဆံပြီးတစ် ဆူရင်းတည်း သေသပ်စွာ ကျစ်ထားပြီး ခပ်ရိုးရိုးခေါင်းစည်းကြိုး အမည်းဖြင့်သာ ချည်ထားပါ၏။ လည်ကုတ်အထက်နားမှာရှိနေပါသည့် ခပ်ကြီးကြီး နှင်းဆီပွင့်အဝါက ဆံနွယ်တွေထက်မှာ ကပိုကပိုရှိနေလေ သည်။

လှလိုက်တာ။ မြင်နေကျ မပြင်မဆင်ပုံစံတွေထက် ပိုကြည့်

ကောင်းရုံလေး ခပ်ပါးပါးသာ ခြယ်သလာပုံပါ။ မဆိုစဖူး ဆိုးထားပါသည့် ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ဆိုးဆေးက သူမနှုတ်ခမ်းဖူးလေးထက်မှာ ရင်ခုန်စဖွယ်ရှိနေလေ၏။ ဟိုးတုန်းကလို ကိုယ့်ရင်ကို အခုန်မြန်စေနေတုန်းပါပဲလား ‘ခက်’ ရယ်။

“မမ”

ခုံတန်းများဘေးမှပတ်ကာ သူမရှိနေရာဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလိုက်ပါ၏။ အနီးမှာရှိနေသည့် ကောင်မလေးက သတိပေးလိုက်လေသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မျက်နှာဖြင့် စကားပြောနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ပြန်တည်သွားလေတော့၏။ သူက ဤမျှအထိ ‘ခက်’ ၏စိတ်ကို ညစ်ညူးနေသည့် လူလေလား။

“ခက်အတွက်ပါ။ ဆိုင်သစ်ဖွင့်တဲ့အတွက် Congratulation”

“ကျေးဇူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံက လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်သည့်နယ်ပါ။ နှင်းဆီအနီအပွင့် (၁၀၀) တိတိဖြင့် အလှဆင်ကာ ဖဲကြိုးအဖြူဖြင့် ချည်ထားပါသည့် ပန်းခြင်းကို သူမ လှမ်းမယူပါဘဲ ဘေးမှာနီနေပါသည့် မိန်းကလေးက ယူလိုက်လေ၏။ ကိုယ်တို့ကြားမှာ စိမ်းသက်ခြင်း ပင်လယ်ကြီး ခြားနေတုန်းပါပဲလား။

“ပွဲစတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ (၈) နာရီက စဖွင့်ပြီး အခု (၁၀) နာရီမှာ မဲဖောက်ပေးမှာ”

“သမီးရော”

“ကျောင်းတက်နေပြီ”

“အဲဒါပဲ ကိုယ်ပြောမလို့ ... ခက်ရဲ့ Bank Account နံပါတ်ပြောပေးလို့ရမလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငွေလွှဲပေးမလို့လေ၊ သမီးအတွက်ပေးဖို့ ကိုယ် အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတာပဲဟာ”

“မလိုပါဘူး။ သမီးအတွက် ငွေစာရင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါ လစဉ်ဖြည့်ပေးခဲ့တာ၊ ကျောင်းပြီးသွားရတဲ့အထိမက နိုင်ငံခြားမှာ Ph.D သွားယူနိုင်တဲ့အထိ ငါ စီစဉ်ပေးမှာ”

“ခက်ကလည်းကွာ ... ကိုယ့်ကိုဆို စကားအကောင်းမပြောချင်ဘူး”

တီးလုံးသက်သက် English song ကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ထားသလို Aircon ကိုလည်း အနေတော်သာ လွှတ်ပေးထားပါ၏။ ‘ခက်’ နှင့် စကားရပ်ပြောနေစဉ် ဘေးနားလာရပ်လိုက်သည့် လူရိပ်ကြောင့်

လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အလို!... ဒီလူက ဒီလိုနေရာကို ရောက် နေရပါသလဲ။

“အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါရှင် ... Twe Ta OO Mart ခဲ့ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲကို အခုလို လာရောက်အားပေးတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ အခုချိန်ကစပြီး မဲလိပ်လေးတွေ နှိုက် ဖို့ စတင်ပါ့မယ်။ နံပါတ်အရွေးခံရတဲ့သူတွေက ဒီဖလားထဲက ပေါက်မဲပစ္စည်းကို ရွေးပေးရမှာပါ။ နံပါတ်စဉ်ကိုတော့ မမကိုယ်တိုင် ရွေးပေးမှာပါရှင်”

လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်လာပါ၏။ ဖန်ဖလားအစိမ်းထဲမှာ လိပ်ပြီး ထားပါသည့် မဲလိပ်တို့ကို သူမ မွေလိုက်စဉ် အသံတို့ တိတ် ဆိတ်သွားလေသည်။ ဆိုင်မှာက တင်သမျှ ပစ္စည်းတိုင်း အကုန်ရောင်း ရသဖြင့် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် Brand အသစ်တွေနှင့် ကလေး ဝတ်စုံတို့ကိုပါ ထပ်ဖြည့်ပြီး အလှူသဘောမျိုးဖြင့် Customer တွေကို မဲဖောက်ပေးတာ ဖြစ်ပါ၏။

“စပြီနော် ... ခဏလေး၊ နံပါတ်က ... အို! ... (01) တဲ့ Lucky ဖါပဲ”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်ထောင်၍ ထရပ်လိုက်ပါ ၏။ ‘မေချို’က ငွေဖလားကို မွှေကာ လာခိုင်းသဖြင့် မိန်းကလေးက

တာချင်ပြီး နှိုက်လိုက်လေသည်။ ပေါက်မဲကို ချက်ချင်းဖွင့်ကာ လက် ဆောင်ကို ချက်ချင်းပေးသည့်စနစ်ဖြစ်ပါ၏။ နံပါတ်တွေအတိုင်း စင်မှာ အစီအစဉ်ပြီးသားမို့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ရှာရလွယ်စေလေ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပေါက်မဲနံပါတ်က (၃၅) Baby blouse ချိန်”

“သွားပါပြီ ... တူမလေးပဲ ကံထူးရှင်ဖြစ်ပါရောလား”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံးကို အသိပေးစရာ ရှိပါတယ်။ အခု မဲဖောက်ပေးတဲ့ Design အစုံ Size မျိုးစုံကို ဆိုင်မှာ စတင်ရောင်းချ ဆဲမှာဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ စိတ်တိုင်းကျစွာ ဝယ်ယူနိုင်ခွင့်ရဖို့ Sample သဘောမျိုးနဲ့ လက်ဆောင်ပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ရယ်သံတွေနဲ့ လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ ဝယ်နေ တဲ့ ဖောက်သည်တွေပါမက လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် အထူး အဆန်းဖြင့် ဆိုင်ရောက်လာသူတွေကို ကန့်သတ်ပြီး အခုလို မဲဖောက် သးဖြစ်တာပင်။ အယောက် (၃၀) ကျော်ချိန်အထိ သူ ဒီအတိုင်း ဆင်နေသလို ဟိုလူကလည်း ခုံမှာမထိုင်ပါဘဲ ‘ခက်’ အနီးမှာ ဖွဲ့ခိုက်ဖြင့် ဆင်စောင့်နေလေ၏။ ဘယ်လိုပါလဲ။ သူနှင့်ခပ်ကင်းကင်းနေနေပါသည့် ‘ခတ်’ က ဒီလူနှင့် အတော်လေး ရင်းနှီးနေရတယ်လို့။

ကျောင်းနေစဉ်တုန်းက ပြိုင်ဘက်တွေ အများကြီးထဲ သူ့ကိုသာ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးခဲ့ပါသည့် ‘ခက်’။ သာမန်လူတန်း မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် မာနကြီးသလို လွယ်လွယ်နှင့် မရနိုင်သည့် ချစ်သူ။ မျက်နှာတည်ပြီး အပြုံးရှားပါသည့် သူ၏ချစ်သူ (အဆင် ဟောင်း) က ဒီလူကိုမှ အပြုံးနုနုနှင့် စကားချိုချို ပြောရပါသလား။

“နံပါတ် (၄၄) ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူပါလဲ”

အတွေးလွန်နေရာမှ သူ ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားရတာပါ။ အမှတ်စဉ်ကို နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်ခေါ်လိုက်တဲ့ ‘ခက်’ အနီးသို့ သူ ပိုကပ်လိုက်မိလေ၏။ လူတွေမည်သို့ ထင်သော် မည်မသိပါ။ ‘ခက်’ ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ ကြင်နာခွင့်၊ ယုယခွင့်၊ တွယ်ထဲ မြတ်နိုးခွင့် စသည့်အရာမှန်သမျှကို သူသာလျှင် ရယူချင်တာလေ။

“ကိုယ်ပါ ခက်”

“ဪ... ဒီလောက်ရွတ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ခက်ပဲ ယူပေးပါလား”

မနိုက်ရန် ထားပေးထားသည့် စင်နောက်မှာရှိ လူသုံးယောက် ကြားထဲ မဝင်ချင်သဖြင့် သူပြောလိုက်တာပါ။ ‘ခက်’ကလည်း လိုက် ချင်ချင်ဖြင့်ပင် ငွေဖလားထဲမှ မဲလိပ်လေးတစ်လိပ်ကို လှမ်းယူလိုက် လေ၏။ ဟိုမိန်းကလေးက မဲစာရွက်လိပ်လေးကို ပြည်လိုက်လေသည်။

“ပေါက်မဲနံပါတ်ကလည်း (၄၄) ပါပဲ မဟာကံထူးရှင်အတွက် ဘက်စုံလေး ချီးမြှင့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ Men's Suit ပါရှင်”

လက်စုံပဲသံတွေနှင့်အတူ သူ အလိုလိုပြုံးမိသွားရပါသည်။ Style ကျစွာ ဝတ်လာသည့် လူအတွက် လက်ဆောင်ကောင်းတဲ့လား။ Sale Girl လေး ယူလာပေးသည့် အိတ်ကို သူ လှမ်းယူကြည့်လိုက် ပါသည်။ စက္ကူဘူးထက် ရေးထားပါသည့် နံပါတ်ကလည်း သူနှင့် တူကံတိမ့် ပြဿနာ မရှိပါချေ။ သူ ကံကောင်းပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကြည့်ရှုကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ‘ခက်’ ကို ကြည့်လိုက်စဉ် ရင်ထဲ မှာ စစ်ခနဲ ကျဉ်သွားရလေ၏။ ကြည့်ပါဦး... ဟိုလူက သူ၏ ‘ခက်’ ကို အပြုံးဖြင့် ခပ်ငေးငေးကြည့်နေတာလေ။ အားမနာဘူးလား။ သူ့အများကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ရှိနေတာတောင်မှ ‘ခက်’ကို ဒီလိုအကြည့်မျိုး ခြုံငုံ ကြည့်နေရတယ်လို့။ စိတ်ထဲမှ အတော်တင်းသွားမိစဉ် ‘ခက်’ ထံမှ နောက်ထပ် အမှတ်စဉ်ခေါ်သံ ထွက်လာလေသည်။

“နံပါတ် (၀၉) ပါ”

“ကျွန်တော်ပါ ရင်ရင်”

“ဪ... ကိုခန့်လား... ဟိုဖလားထဲမှာ တစ်လိပ်ယူ ဆိုက်နော်”

‘မေချီ’ ကမ်းပေးလိုက်သည့် ဖလားထဲမှ နည်းနည်းသာ

ကျန်တော့သည့် မဲလိပ်စာမှ တစ်ခုကို ယူလိုက်လေသည်။ ‘မေချီ’
မဲလိပ်ကို Tape ခွာ၍ ဖြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားပါ၏။ မပြူး
ရှိမလား။ ဒီနံပါတ်က ဒီကံစမ်းမဲဖောက်တဲ့အထဲမှာ အထူးခြားဆုံး
ရောမကံထူးရှင်ဖြစ်မှာလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ချီ”

“မမ”

“ပြောလေ”

“နံပါတ် (၅၀) တဲ့”

“အလို!”

“ပေါက်မဲနံပါတ် (၅၀) က ဆိုင်ရဲ့ Ready man
ဝတ်စုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ မမကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးမယ့်ဝတ်စုံဖြစ်လို့
ကံထူးရှင်ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ရင်တွင်းမှ ဟာခနဲဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုသိ
သူ့ကိုယ်သူ ကံအထူးဆုံးဟု ထင်ထားပါလျက် ကံအဆိုးဆုံးလူ ဖြစ်
လေပြီ။ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ‘ခက်’ ကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးတာမျိုး
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဝတ်ခဲ့ရပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလူက ကုသိုလ်
ပြီး အခွင့်အရေးကို ရခဲ့ပါသလဲ။ မနာလိုချင်စရာ ကောင်းလိုက်
နော်။

“ကိုခန့် မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... သမီး ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်
သေးမယ်”

“Ok!... ဒါဖြင့် ပြန်ကာနီးမှ ကိုယ်တိုင်းယူပေးမယ်”

‘ကိုခန့်’ တဲ့။ အဘယ်မျှ တလေးတစားနဲ့ ခေါ်တဲ့လေသံ
သိလဲ။ သူ့ကိုဆို လေသံမာမာဖြင့် ‘မာန်’ ဆိုပြီး ခေါ်သလို အကြည့်
တွေကအစ ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ ရှိတာပါ။

ဒီလူကိုဖြင့် လေသံကိုကအစ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် အရေးထား
သည့်နှယ် ပြောဆိုရတယ်လို့။ တွေ့စကတည်းက ကြည့်မရဖြစ်နေ
သည့် ခံစားချက်က ပို၍တိုးပွားလာလေတော့၏။ ရန်သူက အနီးနား
မှာပါပဲလား ‘မာန်’။

လက်ခုပ်သံတွေ အကျယ်ကြီး ဖြစ်သွားလေမှ ဖွင့်ပွဲသိမ်းပြီး
နှုန်း သိလိုက်ရပါ၏။ ဧည့်သည်တွေအားလုံး ပြန်တာကို စောင့်ပြီး
ဆိုင်ပြန်ရှင်းရမှာမို့ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်လေသည်။

သူက ဘာမှမကူညီပေးပေမယ့် ဟိုလူကဖြင့် Stand တွေ
ရွှေတာအလေး အပင် ‘မ’ ရတာတို့ကို အလိုက်တသိ လုပ်ပေးနေလေ
၏။

“ကိုခန့် မလုပ်ပါနဲ့ဆို”

“လူများတော့ အလုပ်မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့ ရင်ရင်ရဲ့”

“ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ယောက်ျားပဲကွ... ဒီလောက်တော့ အပျော့ပါ”

ကောင်မလေးတွေပါ ခပ်တိုးတိုးရယ်ကြလေ၏။ ဒီလူနှစ်

အတော်လေး ရင်းနှီးနေကြသလိုပါပဲလား။

မကြာမကြာရောက်လာသည့် သူ့ကိုဖြင့် ဒီလိုဖော်ရွေစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားမျိုး မပြောကြဘဲ ဟိုလူကိုဖြင့် အခုလို မျက်နှာချင်း အပြုံးမျိုးဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံကြရတယ်လို့ စိတ်ထဲ လိုက်တာနော်။

“မပြန်သေးဘူးလား မာန်”

“ပြန်မှာပေါ့... အတင်းမနှင်ချင်ပါနဲ့”

“ဒီမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ ပြောတာပါ”

ပစ္စည်းတွေ နေရာပြန်ချပြီး ဆိုင်က သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာဖြင့် ဝယ်သူတွေ မျက်စိကျစရာဖြစ်သွားလေသည်။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့်မှ အလုပ်ဆိုင်မျိုးကို သူမ ဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။ အင်အားနည်းသည့် အမျိုးသမီးလေးက ဘယ်လိုခွန်အားမျိုး ရရှိပြီး ဒီလိုခါးမတ်က ရပ်နိုင်ခဲ့ပါသလဲ ‘ရင်ခက်ပန်း’ရယ်။

‘ခန့်ဝေပိုင်’ ဆိုသည့်လူကို သူမကိုယ်တိုင် ပေးကြိုးဖြင့်

‘သိပ်တိုင်းယူနေသည့် မြင်ကွင်းကို ရင်နာနာဖြင့် ကြည့်နေမိပါ၏။ နေသူပဲလား ‘ခန့်ဝေပိုင်’။ ‘ခက်’နဲ့ ပတ်သက်လာသမျှ ရန်စွယ်တွေ အားလုံးကို ဖြေရှင်းဖို့ ‘ခက်’ အနီးမှာ သူ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို မြင်ပါရဲ့လား။

သျှောက်ခဲ့ပြီး ဝင်လိုက်ပါတ်။ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသဖြင့်
ဒီးတွေရော၊ ဇက်တွေပါ ညောင်းနေလေပြီ။

“ဂျိုး!”

“ဟာ! ... သက်ပြင်းချလှချည်လား ဦးခန့်ရဲ့”

“ဪ... ကျွန်ရင်က ပြန်လာတာလား”

“Exam ပြီးသွားပြီလေ ဦးခန့်ရဲ့၊ အခု သင်တန်းတက်ပြီး
ပြန်လာတာ”

‘ချိုသက်ခို’ နှုတ်ဆက်တာကို ဖြေတာက မဖြောင့်ဖြူးပါချေ။

ဘုတ်သားပဲ။ ကလေးတွေတောင် စာမေးပွဲဖြေပြီးနေပြီလေ။ တစ်လ
တစ်လက ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိပါ။ သူက စိတ်နှင့်ကိုယ်
ကောင်သလို ဖြစ်နေပါရောလား။ သတိထားမှပေါ့ ‘ခန့်ဝေပိုင်’။

“မမ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲ ဦးရောက်သွားသေးလား”

“အင်း”

“အခု အစုံတင်တာဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ကလေးပစ္စည်းတွေကအစ ရတယ်”

“တစ်ရက်လောက် သွားဖွေဦးမှပဲ ... အသည်းတုံးနဲ့တောင်
တွေ့တာ ကြာနေပြီ”

“အသည်းတုံး”

အခန်း (၁၄)

ကားကို ကွန်ဒိုဝင်းထဲဝင်၍ မြေညီထပ်ကားပါကင်မှာ ဝင်
ရပ်လိုက်ပါတ်။ ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားဖြင့် ထိုးရပ်ထားပါသည့်
နောက်ဆုံးပေါ် ကားတစ်စီးကြောင့် သတိထားကြည့်လိုက်မိပါ။
ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရသော်ငြား သူမ ဆိုင်ရှေ့မှာပါ လာရပ်နေတဲ့
ကားမို့ မှတ်မိသွားရလေသည်။ ဒီလူ ရောက်နေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

သက်ပြင်းရှိက်ထုတ်လျက် ကားစက်သတ်ကာ သော့ဆင့်
ဆင်းလိုက်ပါသည်။ မာမီမှာလိုက်သည့်ပစ္စည်းတွေကို အလုပ်အငြိမ်း
မှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့ရတာမို့ ဦးချုပ်မှပင် ပြန်ရောက်တော့တာပါ။ Lift ရှိရာထိ

“အင်းလေ... အသက်က တွယ်တာဦးကို အသည်းတုံးလို့ ခေါ်တာ”

“ဪ”

Lift ရပ်သွားပြီမို့ ချိုသက်ရီနှင့်အတူ Lift ထဲမှ ထွက်လိုက် ပါ၏။ ချိုသက်ရီက သူ့ကို လက်ပြပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားပြီး သူက အခန်းဝမှာ ရပ်ရင်း တံခါးဖွင့်ရမှာမို့ လက်ထဲပါလာသည့် အထုပ်တို့ကို ကော်ရီတာလမ်းမှာ ချထားလိုက်ပါသည်။ Bell နှိပ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူမအခန်းရှေ့မှာ ချိုသက်ရီ ခြေလှမ်းရပ်သွားလေ၏။

“ဘာလဲ”

“ဟင်အင်း”

သူ မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်ပါ၏။ ချိုသက် ရီက ခေါင်းခါပြပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ ဟိုဘက် အခန်းက ဘာသံများ ကြားလို့ပါလိမ့်။ တံခါး Bell ကို နှိပ်လိုက်ပြီး မိမိက တံခါးဖွင့်ကာ သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်အပိုးတွေကို ယူလိုက်လေ သည်။ မာမိပါ ထွက်လာတော့မှာမို့ သူက မိမိကို လက်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲမဝင်ဘဲ ကော်ရီတာကို ပြန်ထွက်လိုက်မိပါ၏။ ခြေလှမ်းတို့ က တစ်ဖက်အခန်းဝခေါ်သို့ပါပဲ။

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“သမီးနဲ့ အတူတူနေနိုင်ဖို့ဆိုရင် ခက်နဲ့ကိုယ် လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ”

ကြည့်စမ်း!... ဘာသဘောနဲ့ အခုလို ရဲတင်းစွာ ပြောလာ ရပါသလဲ။ သူ့မိဘတွေ သဘောမတူလို့ ပြတ်စဲခဲ့သည့် နှစ်တွေက အတော်လေး ကြာနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အခုမှလာပြီး ဒီစကား ချိုးကို ပြောရပါသလဲ။ သမီးကို သိပ်ရတော့မည့်အချိန်ရောက်နေတာ တောင်မှ အလိုက်တသိဖြင့် မပြန်သည့်ကိစ္စက လက်စသတ်တော့ ဒါ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းလိုက်ရလေ၏။

“နင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ မာန်”

“ကြည့်ပြောနေတာပဲလေ ခက်ချဲ့ ကိုယ်က ဖြစ်သင့်တာကို ပြောနေတာပါ”

“ဖြစ်သင့်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အကယ်၍ ငါသာ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် သမီးကို မိထွေးလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းစေမလား။ ခက် စဉ်းစားကြည့် ပေါ့”

“ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး။ ငါ အစကတည်းက ပြောခဲ့ ပြီးသား။ နင့်ဘာသာ အိမ်ထောင် ဘယ်နှဆက်ပြုပြ နင့်အပိုင်းပါ”

ငါနဲ့မှ မဆိုင်တာ”

“ကိုယ်ပြောတာ သမီးအတွက်ပါ”

“လူကြားကောင်းရုံ ခေါင်းစဉ်မတပ်ပြပါနဲ့ မာန၊ သမီးကို ငါပဲ တာဝန်ယူခဲ့တာပါ”

“သမီးက ဘယ်သူ့သွေးသားလည်းဆိုတာ ခက် အသိဆုံး ပါ”

“ကျစ်!”

ပြောရ လက်ပေါက်ကပ်နေပြီမို့ စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ ချစ် လက်စ ပိတ်စကို စက်ပေါ် ဒီအတိုင်း တင်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ‘ကိုခန့်’ အတွက် Suitကို အပြီးချုပ်ဖို့ စီစဉ်ထား ကာမှ စိတ်ကူးပျက်ရလေပြီ။

“ဒီအကြောင်းတွေ အစပြန်ဖော်ချင်ပြန်ပြီလား”

“ကိုယ်က တရားနည်းလမ်းကျကျ ပြောနေတာပါ ခက်”

“ဘာ ... တရားနည်းလမ်းကျကျ ... ဟုတ်လား၊ နင့်မှာ သာ အဲဒီစိတ်မျိုးရှိရင် ဇလပ်တစ်ယောက် အခုလို စိတ်ဆင်းရဲပြီး အသက်ပျောက်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး မာန၊ အစကတည်းက မထားတတ် တဲ့စိတ်ကို အခုမှ လာပြမနေပါနဲ့”

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောနေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ ခက်

လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အနေအထားမှာ မင်းနဲ့ကိုယ်သာ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရတာလဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်း ဖို့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ ခက်”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် လန့်သွား ရပါသည်။ ဘယ်လိုလဲ ... ဟိုတစ်ချိန်က လက်ဖျားလေးကိုင်ရုံသာ ပြုမူခဲ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်က အခုတော့ လက်ရဲဇက်ရဲပြုမူတတ် လာချေပြီ။ ဟိုစဉ်က အဘယ်မျှပင် အသည်းအသက်မက ချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် လမ်းခွဲပြီးစဉ်ကတည်းက မေ့ဖျောက်ခဲ့သလို ညီမလေးနှင့် ယတ်သက်နေမှန်းသိမှတော့ အဲဒီအချစ်တွေအားလုံးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မှန်တာပြောနေတာလေ၊ ခက်နဲ့ကိုယ်က ဟိုတစ်ချိန်က ချစ်လက်စရှိခဲ့တာပဲ၊ အခု ခေါင်းညိတ်လက်ထပ်ရုံနဲ့ ဘာများပိုထူးလာ မှာမို့လို့လဲ”

ပြောရဲလိုက်တာ။ လူကို အပိုင်အနေအထားမျိုးနဲ့ ပြောဝံ့ တာတော့ ဩချရလောက်ပါရဲ့။ ကလေးကို အကြောင်းပြချက်ကောင်း ကောင်းပေးပြီး ဒိုင်းသဖွယ် အကာအကွယ်ယူပြီး ပြောရတယ်လို့

၁၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

မာန်ရယ်။ သမီးကို တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် တခြားသောနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ညင်ညင်သာသာလေး ဆွေးနွေးလည်း ရနိုင်ပါလျက် လောဘဟူသည့် အရာကို တွဲခေါ်လာရတယ်လို့... မျက်နှာကို ခပ်မဲ့လှုပ်လိုက်မိတော့ လေ၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ်ပြောလို့လဲ”

“ခက်”

“လောဘတွေ သိပ်မကြီးပြီချင်ပါနဲ့ မာန်၊ မုဆိုးမသမီးနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုတ်ပေးပါဆိုတဲ့ နင့်အမေ ဒေါ်ခင်ထား ရဲ့စကားသံကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ငါ ပြန်ကြားနေတုန်းဆိုတာကို မမေ့လေနဲ့”

“မေမေက ကိုယ်တို့ကို”

“အခုဆို တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာဘဝပို့ ပိုပြီး ပြောချင်တော့မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ခက်... မဟုတ်ဘူး”

“သမီးကို အပိုင်လိုချင်ဆိုလည်း ပြတ်ပြတ်ပြောပါ”

“ခက်က ပေးနိုင်မှာမို့လို့လား... ဒီအဖေခွဲရော ဒီအဒေါ်နဲ့ပါ မခွဲအတူနေချင်ရှာမှာပေါ့။ သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် စီစဉ်ထားရင် အစီအစဉ်ရှိရမှာလေ”

“တော်စမ်းပါ မာန်”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ မင်းက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေတာက တစ်သက်လုံးနေနိုင်မှာမို့လား”

“မာန်!”

“ကိုယ်မဟုတ်တဲ့လူကို လက်ထပ်ခေါင်ညှိတ်ဖို့ ပြင်နေပြီး မှန်း ကိုယ်သိတယ်”

“ဘာ!”

“ဘာလဲ... အံ့ဩချင်ယောင်ဆောင်ပြမလို့လား။ ကိုယ့်မျက်လုံးကို သေချာကြည့်ပြီး ပြောပါ၊ ခက်၊ မင်း ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ချင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်တို့တော့ စိတ်တောင်မကူးမိလေနဲ့”

ကြည့်စမ်း!... ဒါတော့ အတော့်ကို လွန်ချေပြီ မာန်။ နင်က ငါ့ကိုများ အခုအချိန်အထိ ချစ်နေတုန်းတဲ့လား။ မယုံနိုင်ဘူး မာန်။ ယုံခဲ့လို့ ပိုပြီးချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက အဆိပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာတောင်မှ ခုချိန်အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတောင်းပန်ပါဘဲ အပေါ်စီးကနေ မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ ဖိနှိမ်နေတာ မျက်မြင်ပါပဲ။ တော်ပါပြီ မာန်။ “နောင်တ”ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါထက် ပိုပြီး ရသင့်တဲ့အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

“လွှတ်စမ်းပါ၊ မာန်”

“ခက်”

“ငါ့ကို လွှတ်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

“မင်း... မင်း... ဟိုဘက် အခန်းကကောင်ကို စိတ်ဝင်
စားနေတယ် မဟုတ်လား... မှန်မှန်ပြော”

“ဘာ!”

“အဲဒီကောင်နဲ့ မင်းကြိုက်ရင် ကိုယ့်သမီးက အန္တရာယ်ရှိ
မှာပေါ့ကွ”

“မာန်!”

“ဘာလဲ... ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ကြိမ်မှာတော့
ခွဲတဲ့ အပြစ်ကြောင့် နောက်ထပ်ချစ်သူရှာဖို့ စိတ်ကို ထိန်းခဲ့ရတာ
မင်းအပေါ် ချစ်ခိုက်”

“ကဲ!... ဒီလောက်တောင် မလွှတ်ချင်ဦး”

“ဖြန်း!”

“ဟာ! ခက်... မင်း... မင်း... ကိုယ့်ကို ရိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ရိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့အပေါ် အခုအချိန်
အထိ စိတ်မကုန်သေးဘူးဆိုပြီး အကြောင်းမပြချင်နဲ့ မာန်၊ နင့်သမီး
ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် အစကတည်းက တောင်းပါလား။ နို့တိုက်လေးအောင်

ဆာတည်းက ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဒီအရွယ်ရောက်မှ လိုချင်စိတ်လောဘနဲ့
ဆောင်းဖို့ မစဉ်းစားချင်နဲ့... လုံးဝမရဘူး”

“မေမေက တရားစွဲဖို့တောင် ပြင်ထားတာကွ”

“စွဲလိုက်လေ... လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ အမှန်တရားဘက်
ဆဲ ဥပဒေဆိုတာ ရပ်တည်နေတာပါ”

“အကျယ်အကျယ်မဖြစ်ချင်လို့ ကိုယ့်ဘက်က အခုလို ညှိ
နှိုင်းနေတာပါ ခက်၊ ပြဿနာပိုကြီးအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ပြဿနာရှာတာက နင်မှအစစ်ပဲ၊ မာန်”

သူမကို ဂူးဂူးရဲရဲကြည့်နေပါသည့် သူ့မျက်စိတို့က ဒေါသ
ကြောင့် ပိုရဲလာလေတော့၏။ အိပ်ခန်းထဲမှာ သမီး အိပ်ပျော်နေပြီလား။
ဘလေး မကြားအောင် ဧည့်ခန်းမှာ အသံအုပ်ပြီး စကားများနေပေမယ့်
အသံကတော့ ကျယ်လာသည်သာ။ သမီးကို စိတ်ဒဏ်ရာ မရစေချင်
တာကို သူ သိပါလေ၏။

“ကိုယ့်ကို ငြင်းနေတာ ဟိုကောင်ကြောင့် မဟုတ်လား”

“နင်နော်... မဆီမဆိုင်နဲ့”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ... အဲဒီအကောင်အပေါ်မှာ မင်းစေ
အာတော့ ရေစီးကမ်းပျံဖြစ်နေတာ အသိသာကြီးပဲ... ဘာငြင်းချင်လဲ
ဦး”

၁၇၈ မမသဒ္ဒါမောင်

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းကိုက်ထားလိုက်မိပါ။ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲ ထိန်းထားနိုင်မှသာ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်တော့မှာလေ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒင်း သူမရင်ထဲကို ဓာတ်ဆီလောင်းနေရပါသလဲ။ သက်ဆိုင်သူ ရှိနေပါသည့် လူတစ်ယောက်ကို နာမည်အလွဲသုံးစားလုပ်သည်ဟု မမြင်စေလို။ သို့သော် ... ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဆိုတာ 'ကိုခန့်' ပင် ဖြစ်ပါစေလား။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ကိုခန့်ကို သဘောကျတယ်၊ အဲဒီ ဘာဖြစ်လဲ”

“မရဘူး! ... ကိုယ်ကလွဲပြီး မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ဘူး ခက်၊ မင်းကို ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေရမယ်”

“မာန် ... နင် ... နင်”

နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိထက် လှဲချခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျပ်ကာ လူက ကတုံကယင်ဖြစ်ပြီ အော်ဖို့ သင်္ဃာတ်ပင်မရ။ ခန္ဓာကိုယ်ထက် ဖိထားပါသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို တွန်းလှန်ဖို့ အင်အားက မမျှတပါလေ။ ဒုက္ခ ... ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ကြဘူးလား။ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရဲ့ဘဝကို ဤနည်းဖြင့် အညှိုးမခံပါရပါစေနဲ့ရှင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရင်ရင်! ... ဖေဖေ! ... အီးဟီးဟီး ... ရင်ရင်ရေ”

“သမီး”

သမီးငိုသံကြောင့် စေ့ထားပါသည့် တိုက်ခန်းတံခါးက ဝှန်းခနဲ ဖွင့်သွားလေ၏။ မည်သို့မျှ ထင်မထားပါသည့် အဖြစ်အပျက်က ချတ်ခြည်းဖြစ်ပျက်သွားလေသည်။ မာန်ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆွဲဖယ်လိုက်တာ၊ မျက်နှာကို သုံးလေးချက် ဆင့်ထိုးပစ်လိုက်တာ၊ အခန်းပြင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်တို့က မျက်စိရှေ့မြင်ကွင်းမှာ ဩန်းဒိုင်းကြီး ဖြစ်ပျက်သွားစေတာပါ။

“ရင်ရင်”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရစဉ် သူမအမြင်တွေ ဝေဝါးကုန်လေတော့၏။ သမီး၏ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ငိုသံ ... သူ၏ ‘ရင်ရင်’ ဟူ၍ မေးစေ့ကိုကိုင်လှုပ်ခါလျက် ခေါ်နေသံတို့က နားထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ သူမ ကမ္ဘာကြီး အမှောင်ကျသွားလေပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

Make not your thoughts your prisons.

(William Shakespeare)

သင့်ရဲ့အတွေးတွေဟာ သင့်ကို ချုပ်နှောင်ချုပ်
တည်းထားရာ သင့်ရဲ့နှောင်အိမ် မဖြစ်ပါစေနင့်...

(ဝီလျံရှိတ်စပီးယား)

အခန်း (၁၅)

ကားအနီလေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး နောက်ခန်းမှာထည့်ထား
သည့် Cake ဗူး၊ မုန့်ပုံးတွေနှင့်အတူ အားရှိစေမည့် Holicks,
Ovaltine, Quaker အစရှိသည့် ဗူးပုလင်းတို့ကို ခြင်းလိုက် ဝယ်ထည့်
လာသည့် ခြင်းတောင်းကြီးကိုပါ မနိုင်တနိုင်ဆွဲ၍ သယ်လာခဲ့ပါသည်။

Lift ရှေ့မှာ လူရှင်းနေသည်မို့ အဆင်ပြေသွားပါ၏။ လက်
ထဲမှ ခြင်းတောင်းကို ကြမ်းပေါ် ခဏချကာ နံပါတ် (၃) ကို အသာ
နှိပ်လိုက်ပါသည်။ အမြဲတစေ လာတွေ့တာမျိုး မရှိပေမယ့် သူမ
အားလပ်ချိန်ရှိတာနှင့် သူ့ကို လာတွေ့သလို သူ့မိခင်နှင့်ပါ မျက်နှာ

လာပြီရတာ မဟုတ်ပါလား။

Corridor မှာ ဆော့လျှောက်ကာ သူတို့တိုက်ခန်းရှေ့ လိုက်ပါ၏။ မနက်စောစော ချစ်သူမျက်နှာကို ပြုံးခနဲ မြင်သွားပြီး သူ အဘယ်မျှ အံ့သြသွားပါမည်နည်း။ အတွေးဖြင့် ပြုလိုက်ရင် Bell ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ခါနှိပ်ရုံမျှဖြင့် တံခါးမပွင့်သေးတာနဲ့ နောက်ထပ် နှိပ်လိုက်ရပြန်ပါ၏။

“တင်းတောင်! ... တင်းတောင်!”

“လာပါပြီ”

တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပြီး ပေါ်လာသည်က မြင်ချင်သည့် မျက်နှာ မဟုတ်ပါချေ။ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ မနက်

(၈) နာရီမို့ သူအိပ်ရာကတော့ နိုးနေမည်သာ။ မျှော်လင့်တကြီး ရောက်လာပါသည် ‘မိုး’၏ရင်ကို မောစေရတယ်လို့။

“မမ”

“ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးပါဦး ... ကိုကိုရော”

“အစ်ကိုလေး ... ဟို”

“ကိုကိုမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် ... ဟိုဘက်အခန်းမှာ”

“ဘယ်လို”

နားထဲမှာ သံပူရည်ဖြင့် လောင်းချလိုက်သည့်နယ်ပါ။ မိစ် ပြောနေတာကို နားပင်မထောင်နိုင်တော့ဘဲ ဟိုဘက်အခန်းရှိရာဆီသို့ ခြေကိုလှည့်လိုက်မိတော့၏။ ကိုကို၊ စောစောစီးစီး သူစိမ်းမိန်းမအိမ် ကို ရောက်နေတာလား။ မိုးကို ... မိုးရင်ကို ဒီနည်းနဲ့ ခွဲဖို့များ ကြံစည် ထားရတယ်လို့။

“ဟင်!”

ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်နေပါသည် တိုက်ခန်းဝမှာ ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လိုက်မိပါ၏။ ကိုကိုရယ်လေ ... ဟိုကလေးအမေ၏ ခခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ဖက်ထားပြီး ဟိုမိန်းမကလည်း မရှက်မကြောက်ဖြင့် သူ့ရင်ခွင်မှာ မှီထားရတယ်လို့ ... ဘာသဘောပါလဲ ကိုကို။

“ကိုကို”

“ဟင်! ... မိုး”

ရုတ်တရက် တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လာသည့် ‘မိုး’ ကြောင့် သူ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝ လျက် မော့ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ရင်တွင်းမှ လှိုက်တက်လာသည်က ဒေါသမုန်းတိုင်းပါပဲ။

“သူများရည်းစားကို ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့မိန်းမ ... ကဲ!”

“ဖြန်း!”

“ဟာ! ... မိုး! ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်လို့ လုပ်လိုက်တာပဲလေ၊ ဘာလဲ ... ကိုကိုက ဒီမိန်းမကို ထိလို့မခံနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ စောစောစီးစီး မြင်ခွင့်ရချင်တဲ့ ချစ်သူ ကို ဒီနည်းနဲ့ အသည်းခွဲပြလိုက်ရတာလား”

“မဟုတ်ဘူး မိုး ... မင်းထင်တာ မှားနေပြီ”

“အထင်နဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီမျက်လုံးအနံ့ တည့်တည့်ကြီး မြင်နေရလို့ လုပ်လိုက်တာ ... ရှင်းပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီကထင်တာ မှားနေပြီ ... တို့ရှင် ငါ့ ပါရစေ”

“မလိုပါဘူး”

“တို့တောင်းပန်ပါတယ် မိုးဆန်းပန်း ... တဆိတ်လောက် ရှင်းပြ”

“ဖယ်စမ်းပါ ... ရှင့်လက်နဲ့ ကျွန်မအသားကို ထိစရာ မလိုပါဘူး၊ မသတိလိုက်တာ ... ဖယ်!”

“ဟာ! ... မိုး ... မင်း”

လက်ကောက်ဝတ်ကို အသာထိကိုင်လျက် တောင်းပန်ခဲ့

မြင်လိုက်ပါသည် သူမလက်ကို ပုတ်ချလိုက်မိ၏။ နဂိုက ယိုင်ချင်ချင် ခြင်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်က ပုံခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။ ဘာလဲ ... သူ့ရှေ့မှာမှ အားနွဲ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မိုးအပေါ် အပြစ်ပုံချပြ ချင်နေတာလား။ သာသာလေးထိလိုက်ရုံနဲ့ ပျော့ခွေသွားရတယ်လို့။

“ကိုကို!”

“ရင်ရင် ... ထလို့ရရဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ... ကိုယ်ရှေ့မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေ တာတောင်မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့စိမ်းမိန်းမကို ထူပေးနေရတယ်လို့ ... ခင်ထဲမှာ ဒေါသမီးတောက်တွေ လောင်နေတာမို့ အမှားအမှန်ဆိုတာ တွေ ခွဲခြားနိုင်ဖို့ မမြင်တော့ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည့်အရာတစ်ခုကို သူတစ်ပါးလက်ထဲ လွှယ်လင့်တကူ မပါသွားစေချင်တာတစ်ခုကိုပဲ သိထားတာလေ။

“ကိုခန့်ဝေပိုင်”

“မင်း အတော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား မိုး၊ ရင်ရင်က မင်းထက် အသက်ကြီးတဲ့အစ်မအရွယ်ကွား လေးစားမှုရှိပါပေါ့”

“ဘာ!”

ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့ လား။ “မင်း” တဲ့လား “ကိုကို”။ အစကတော့ ချစ်လှချည်းပဲဆို။

ပန်းပွားနုနုလေးမို့ ချွေဘောင် မချွေရက်ဘူးဆို။ ‘မိုး’ ကလွဲပြီး တခြား မိန်းကလေးတွေအားလုံးကို မမြင်ဘူးဆို။ အခုတော့ အဲဒီစကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ အကြင်နာတွေ၊ သမုဒယတွေနဲ့ ကြည့်ဖူးတဲ့ အကြည့်တွေက အခုတော့ အမုန်းတွေ စွက်ဖက်နေပါရောလား။

“လေးစားခံချင်ရင် အဲဒီအဆင့်နဲ့ညီအောင် နေတတ်ရ တယ်ရှင်၊ ကျွန်မလက်ထဲက လူယူခဲ့ရအောင် ရှင်က သက်မဲ့အရပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ကျစ်! ... ခက်လိုက်တာ”

“ဘာမှမခက်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ အပျော်တွဲပြီး၊ ပြီးစလွယ်ဖြတ်ခွင့် လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါ။ ကျွန်မရှေ့မှာတော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လေးလို လိမ္မာပြပြီး ကွယ်ရာမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ ကောင်းသလား၊ ရှင် ဒီလောက်သစ္စာမဲ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိတာ ကျွန်မ အမှားပဲ”

“မင်း!”

“လူယုတ်မာ! ... ကဲ!”

ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည့် လက်ဝါးကို မရှောင်လိုက်နိုင် ပါ။ သူမအပေါ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူလိုက်တာကို အားနာမှုနဲ့ နှာပူနေမိကာမှ သူ့ကို ထပ်ပြီး ရိုင်းပျပြန်ပါရောလား။ သူ့ရွေးချယ်

ထားပါသည့် မိန်းကလေးက ဤသို့ဤနယ် ရုပ်နှင့်စိတ်ပါမက လက် ဘယ် ရိုင်းပျခြင်းတို့ ရှိနေသတဲ့လေ။

“မင်း ... မင်း”

“သစ္စာမဲ့လို့ ဒဏ်ခတ်ပြလိုက်တာလေ။ ဘာလဲ ... မကျေ နပ်ဘူးလား။ ရှင် ဘာပြန်လုပ်ချင်လို့လဲ”

“မှားကုန်ပြီ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ခွင့် ဝင်ပါစရာမလိုပါဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ် သိရတယ်”

“ဟာ! ... မင်း ... ပြောရင်းနဲ့ ပိုရိုင်းပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... အခုတော့ ရှင်နှုတ်က ကျွန်မကို အပြစ် နှာပြီး မိန်းမကြမ်းလို့ပဲ မြင်တော့မှာပေါ့၊ ကိုခန့်ဝေပိုင်း၊ အပင်ပေါ်မှာ ဆန်းလန်းဆန်းဆန်းပွင့်နေတဲ့ အဖိုးတန်ပန်းကို မခူးချင်ဘဲ အောက်မှာ ဆွဲကြကုန်နေတဲ့ ပန်းကိုမှ အလွယ်တကူ ကောက်ချင်ရတယ်လို့ ... အံ့ဩရပါ”

“အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ဘာပေတံနဲ့တိုင်းပြီး ပြောနေ ဘာပါပဲ၊ သမီးမိုး”

“မာမီ”

“ဟင်!”

နောက်ဖေးခန်းဘက်မှ ကလေးလေး၏လက်ကို ဆွဲ၍ ထွက်လာသည့် သူ့မာမိကြောင့် ဒေါသထွက်နေရာမှ ရုတ်တရက် မှင်တက်သွားရပါသည်။ ဒါဖြင့် ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ သူနှင့်သူမ နှစ်ဦး တည်း ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ မိုးထင်ထားသလို လွတ်လင်း စွာဖြင့် နှစ်ပါးကြည်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။ ဘုရားရေ! ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါး၊ လူမိုက်သား ရင်းကားတဲ့။ ပညာနဲ့ အမျက် အပြင်မထွက်စေနဲ့ ဆိုတာတွေ သမီး မေ့ထားပါသလား”

“အန်တီ ... မိုးက ... မိုးက”

“ငယ်သူမို့ စိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တာ သဘာဝမှန် အန်တီ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်နေရာမှာမဆို အကျိုး အကြောင်း အခြေအနေဆိုတာမျိုး ရှိတတ်တယ်ကွဲ့”

“... ”

“လက်ရှိ သမီးလုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းမှာ ဒီလိုဆန့်ကျင်ဘက် အချင်းချင်း လက်ပွန်းတတီးရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါက”

“အလုပ်သဘောအရလို့ ပြောမယ်မှန်း သိပါတယ် သမီး လူဆိုတာ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မျှတစွာ တွေးခေါ်ပေးတတ်ရတယ်

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် တစ်ဖက်စောင်းနင်းစိတ်တွေနဲ့ အခုလိုတွေ ဖြစ် လာတတ်တာပဲ”

“မိုးက ... ကိုကိုအပေါ်”

“လက်သည်းဆိတ်ရင် လက်ထိပ်တော့ နာတတ်ပါတယ် သမီး။ အန်တီသားကို မလိမ္မာလို့ ဆုံးမရင်တောင်မှ စကားလုံးနဲ့ပဲ နာအောင်ပြောပြီး ဆုံးမပဲ့ပြင်ခဲ့တာပါ။ အခု အသက် (၃၀) အရွယ် အထိ သားရဲ့ပါးကို မပြောနဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာကိုမဆို လက် ဈာန်တောင် နာအောင် မထိခဲ့၊ မရှိက်ခဲ့ဖူးဘူး ... အဲဒါ အမှန်ပဲ”

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ ကလေးလေးက အမေ ဖြစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ အပြေးဝင်သွားလေ၏။ သူနှင့်မိုးက သူ့မာမိ၏ ရှေ့မှာ ဒီအတိုင်း ရပ်လျက်သားပင် ရှိနေပါသည်။ မှားပြီလား။ ဒေါသ ရှေ့ထားရင် မှားတတ်သည်ဆိုတာကို သိခဲ့ပါလျက်နဲ့ ‘မိုး’တော့ အမိုက် တကွ အမိုက်ဆုံး အမှောင်ကိုမှ တိုးဝင်လိုက်မိရတယ်လို့။

“သားကို သခင်၊ လင်ကို ဘုရား၊ ကြီးသူကို မိုးသေ၊ ရွယ်တူ ကို လေးစား၊ ငယ်သူကို သနားညှာတာရမယ်ဆိုတာကို အန်တီတို့ ခံစားတွေက ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆိုဆုံးမခဲ့ကြတာပါ။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လမ်းပြကြယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရဲ့အိမ်အမိုး၊ ကိုယ့်ဘဝလောင်းလှေရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်ဖြစ်မယ့်လူကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ရဲရအောင် သမီး

၁၉၂ မမသဒ္ဒါမောင်

စိတ်ထဲမှာ သိမ်မွေ့ခြင်းတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပါသလဲ”

ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်တို့ စီးကျလာလေတော့၏။ အသက် (၇) နှစ်နီးပါး ကွာခြားမှန်း သိထားပေမယ့် သူ့အပေါ် ဆိုးရွဲဖို့ အနိုင်ယူခိုက်ကျဖို့လောက်သာ တွေးခဲ့မိတာပါ။ သူ့အသက်အရွယ်အရ နှစ်ကိုယ်တူ တည်ဆောက်ချင်ပါသည့် ဘဝအိမ်လေးကို ‘မိုး’အတွက် နှင့် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

အခုတော့ ထင်မထားပါသည့် ပစ္စုကွအခြေအနေမှာ ‘မိုး’ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အိပ်မက်ကမ္ဘာလေး ပျက်သုန်းရပြီလား။ လူကြီးရိုနေမှန်း မသိပါဘဲ လူငယ်တွေချင်း ဖြေရှင်းနေရာမှ ပြဿနာက အကြီးကြီး ဖြစ်ကုန်လေပြီ။ တစ်ခုခုပြောပါလား ကိုကို။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ‘မိုး’ ဘက်မှာ မားမားရပ်တည်ပြဖို့ လိုအပ်နေပြီမှန်း မသိဘူးတဲ့လား။

“ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မယ့်သူကို ကိုယ်မှ မရိုသေရင် ဘယ်သူစိမ်းက ရိုသေတော့မှာလဲ”

“မိုး... မိုး မှားသွားပါတယ် အန်တီ”

“အမှားကိုသိရင် အမှန်ကို ပြင်နိုင်မှာပါ သမီး”

“ကိုကိုနဲ့... ကိုကိုနဲ့ မိုးကို”

“အဲဒါ သမီးတို့လူငယ်ချင်း ပြီရမယ့်ကိစ္စပါ။ အန်တီနဲ့ဆိုင် ပါဘူး။ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို သားစိတ်ကြိုက်၊ သားစိတ်ချမ်းသာ

နဲ့အတွက်သာ အဓိကထားပြီး အန်တီ ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ”

ဒါပဲလား။ ဒီထက်ပိုပြီး ဆက်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား။ သူကရော တစ်ခုခုလေးတောင်မှ ဝင်မပြောပါလားနော်။ သူ့မာမိက ‘မိုး’ ကို ဘာမှထင်မပြောတော့ပါဘဲ သူမ ထိုင်နေပါသည့် နှစ်ယောက် ဆိုင်ဆက်တီမှာပင် အတူထိုင်လိုက်လေ၏။ ကလေးလေးက အမေပေါ်ထိုင်လျက်မှ သူ့မာမိရှိရာဆီ ခေါင်းမိုလိုက်လေသည်။ ရင်တွင်းမှ ထွက်ခနဲ ဝမ်းနည်းလာမှုက ပြောပြလို့ပင် မရတော့ပါချေ။

“သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ချင်သလား... သမီးရင်ရင်”

“ဟင့်အင်း... မတိုင်တော့ပါဘူး အန်တီ။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့လုံခြုံရေးအတွက် တစ်ခုခုတော့ ပြင်ဆင်ပြီး လုပ်ရမှာပဲ ရင်ရင်။ လင်မယားချင်းတောင်မှ အလိုမတူရင် “တရားမ” မှ မြောက်တယ်ကွဲ့”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကြောင့် သမီးကို ချီး မလုပ်ချင်တာပါ။ သူလည်း စိတ်လွတ်သွားတာ ထင်ပါရဲ့။ အန်တီ နဲ့ ကိုခန့်ကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ရှင်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ ဘဝကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုခန့်ကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက် မမေ့ပါဘူး”

ညှော်ခန်းလေးထဲမှ ‘မိုး’ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ သူ့မွေးနေ့မှာမှ မှတ်

၁၉၄ မမသဒ္ဒါမောင်

မှတ်ရရ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ပြဿနာပါပဲ။ သူမတို့ ဘာတွေပြောနေမှန်း
မသိပေမယ့် မိသားစုဆွေးနွေးပွဲမှာ 'မိုး'က လူလိုအဖြစ်သာ ရှိနေတာ
လေ။ ဝေးကွာခြင်းဆိုတာများလား ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၁၆)

ရေမိုးချိုးပြီး အငိုမျက်နှာကြောင့် သနပ်ခါးလိမ်းဖုံးထားတာ
ဆောင်မှ ဖုံးဖိလို့မရပါ။ မို့မောက်နေပါသည့် မျက်ခွံကြောင့် ဆိုင်ထွက်
ဖို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ ဒီကွန်ဒိုမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ပါချေ။
ငွေအကျေချေထားပြီးကာမှ ထပ်ပြောင်းဖို့က ဘယ်အဆင်ပြေပါတော့
မလဲ။ ဆိုင်အသစ်ဖွင့်ထားပြီမို့ ဘဏ်ထဲမှာ ငွေက အနည်းငယ်သာ
ရှိတော့တာပါ။

“တင်းတောင်!”

တံခါး Bell သံကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။

Phone ထဲမှ 'ချိုရောက်ပြီ' ဟူသည် message ကြောင့် စိတ်ချလက်ချ ဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ 'မေချို' က အဝတ်အစားအိတ် အလတ်စားလေးကိုင်၍ တိုက်ခန်းထဲဝင်လာလေ၏။ အဖြစ်အပျက်ကို အတိုအကျဉ်းချုပ် ပြောလိုက်သဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ်လာနေပေးမည့် သဘောပါလေ။

“မမ”

“လာလေ၊ ချို”

“ဆိုင်ထွက်နိုင်ပါ့မလား... မျက်နှာက အတော်ရောင်နေ

ပြီ”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“သမီးကို ကျောင်းပို့ရမှာလား”

“ပို့ရမယ်... ဖယ်ရီနဲ့ လွှတ်ဖို့တောင် စိတ်မချလို့”

“ချိုပို့ပေးရမလား မမ”

‘မေချို’ က အဝတ်ထုပ်ကို အိပ်ခန်းထဲ သွားထည့်နေစဉ် သမီး ထမင်းဗူးအတွက် ပြင်နေမိ၏။ ရေနွေးအအေးခံထားတာကို ရေစစ်ဖြင့် ပြန်စစ်ကာ ရေဗူးထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ မုန့်ဗူးထဲသို့ မုန့်စိထည့်နေစဉ် တံခါးပြည်သံ ထွက်လာပြန်လေ၏။ ‘မေချို’ သွားနှုတ် နေပြီမို့ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... အစ်ကို”

“ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရင်ရင်ရော”

စကားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် မျက်နှာပူရပြန်လေပြီ။ ရှောင်ကား နှောင်ပါ၏။ သို့သော် တည့်တည့်တိုးလေ၏။ သူမ၏ပယောဂကြောင့် သူနှင့်သူချစ်သူ ပဋိပက္ခဖြစ်သွားခဲ့ရတာမို့ နေရပ်ခက်ရလေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါ လား။

“ဦးဦး”

“ဗျာ ဗျ! ... သမီး breakfast စားနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးဦးကိုရော မကျွေးဘူးလား”

“ဦးဦးကိုလည်း ကျွေးပါ၊ ရင်ရင်”

“အလကားပြောတာပါ သမီးရယ်... ဦးဦး အိမ်မှာစားခဲ့ပြီး

ပြီ”

ထမင်းစားစားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် သူက သူမကို သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်မိ၏။ မို့ဖောင်းနေပါသည့် မျက်နှာက

သိသာလွန်းနေပါသည်။ ဆိုင်မသွားဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သမီးကတော့ ကျောင်းတက်ဖို့ Uniform ဝတ်ထားပြီးနေပါ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရပါသလဲ ရင်ရင်။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ကွာရှင်း ထားရတာပါလဲ။ ယောက်ျားကို မုန်းပြီး ကွာရှင်းထားတာတောင် အခုအချိန်ထိ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ပေးရတယ်လို့ အန္တရာယ်မပေးနိုင် ဘူး ထင်နေလို့ပဲလား။ ယောက်ျားဆိုတာ အကုန်လုံးက ‘ကျား’ ဟု သာ သိနိုင်တာပါလေ။

“ကိုခန့်”

“ဗျာ”

“သမီးကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကျောင်းပို့ပေးပါနော်၊ အပြန်မှာ ကျွန်မ သွားကြိုပါ့မယ်၊ ဖယ်ရီနဲ့ သွားခိုင်းရမှာ စိတ်မချလို့ပါ”

“ပို့ပေးဖို့ပဲ အခုရောက်လာတာပါ ရင်ရင်”

စကားပြောတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ အခြေအနေတ ‘ဖွဲမာန်ဦး’ ကြောင့်ရော၊ ‘မိုးဆန်းပန်း’ ကြောင့်ပါ ခပ်တန်းတန်းဖြစ် ကုန်တာလေ။ နဂိုအတိုင်း တရင်းတနှီး ပြောဆိုခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ ယောက်ျားကြောင့်ဆိုတာက ထားပါတော့လေ။ ‘မိုး’ လုပ်ရပ်ကြောင့် သူမအပေါ် အားနာမှုက ပြောမပြတ်အောင်ပါပဲ။

“မိုးက”

“မပြောပါနဲ့လား၊ ကိုခန့်”

“ကိုယ် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ၊ ရင်ရင်ရယ်”

‘ကိုယ်’ တဲ့လား။ ‘ကျွန်တော်’ဟုသာ အမြဲသုံးခဲ့တဲ့သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သုံးလိုက်တာပါလဲ။ အံ့ဩစွာနှင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့် လိုက်စဉ် မျက်ရည်ဝဲပြီး သူမကို ကြည့်နေရတယ်လို့ လောကမှာ သူများပိုင်ပြီးသားပစ္စည်းကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားကောင်းဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် သက်ရှိလူသားဖြစ်သည့် သူကရော စေ့စပ်ထားသည့်လူမဟုတ် တာမို့ ပိုင်ရှင်မရှိဘူးဟု သတ်မှတ်လို့ ရနိုင်ပါ၏။ သို့သော် နှလုံးသား ကို အပြန်အလှန် ပေးထားလျှင်ဖြင့် ‘မူပိုင်ရှင်’ ဖြစ်မှာ အသေအချာ ပေါ့နော်။

“သမီး ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်”

“အင်းပါ ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့ သမီး”

“ရင်ရင်”

သူမက ကိုယ်ကိုင်းပြီး သမီး၏နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်ပါ၏။ သမီးကလည်း သူမ၏ပါးပြင်ကို ပြန်နမ်းလိုက်လေသည်။ ဘယ် လောက်များ ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်သည့် မြင်ကွင်းလေးပါလဲ။ ဒီလောက်သံယောဇဉ်တွယ်တာပြီး ချစ်ခင်နေသည့် သားအမိကို ဒုက္ခ ပေးနေသည်က သမီး၏ဖခင်ဖြစ်နေသတဲ့လား။

“အပြန်မှာ သမီးကို ရင်ရင်ကိုယ်တိုင် လာကြိုမယ်နော်
ဘယ်သူလာခေါ်ခေါ် လိုက်မသွားရဘူး... သိရဲ့လား”

“ဦးဦးခေါ်ရင်ရော”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကလေး
သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ စိတ်ချလုံခြုံ
ပေးနိုင်သည့် မိသားစုနှင့် အဝေးကို ဘယ်လိုထွက်သွားရပါမလဲ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးပြီး ယုံကြည်စိတ်ထားခဲ့မိပါလျက် ခွန်အား
တို့ လျော့ပါးကုန်လေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ဖျတ်ခနဲ ကြွေနိုင်
သည့် ပန်းပွင့်ရဲ့ပွင့်ဖတ်လေးလို ဝါပြီး ကြွေနိုင်သည့် ဖက်ရွက်ကလေး
လို ဘဝမျိုးနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ တူနေရတယ်လို့။ ဘယ်ဘဝကမှ
ဆုတောင်းမှားခဲ့လို့ပါလဲ။ ပြောကြတာဖြင့် မိန်းမဆိုတာ ပါရမီဖြည့်စင်
ဆို။

ယောက်ျားဆိုတာ သစ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မိန်းမဆိုတာ ထိုသစ်
ပင်ကို အမှီပြုပြီး ရှင်သန်ရသည့် နွယ်ပင်တဲ့လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထူမတ်နိုင်သည့် ဆူးပင်လို မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘတွေ
ဆို ဆုံးမသည့်စကားလုံးတွေကဖြင့် လောကမှာ ‘တံခွန်မရှိတဲ့ဘုရား’
(စေတီ)၊ ‘အလံမရှိတဲ့ရထား’၊ ‘လင်မရှိတဲ့မယား’ ဆိုတာ လောက

လယ် မတင့်တယ်ဘူးဟု ပြောကြတာအမှန်ပါပဲ။

ဖြစ်ရလေ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်။ မွေးသမိခင်က သမီးမိန်း
ကလေးတွေသာ မွေးခဲ့တာမို့ ပန်းလိုမွေး ပန်းလိုလှစေချင်သည့်
စေတနာဖြင့် ပန်းအမည်လေးတွေသာ တမင်သက်သက်ပေးခဲ့တာပါ။
သူများတွေ ပေးတတ်သည့် ခပ်လှလှ ပေးရိုးပေးစဉ်မျိုးမဟုတ်ပါဘဲ
ရှားပါးသည့် နာမည်မျိုးပေးခဲ့ကာမှ ဘဝတွေက အေးချမ်းစွာမရှိပါဘဲ
အပျက်အစီးမျိုးနဲ့ အဘယ်ကြောင့် ကြုံရပါသနည်း။

“ဦးဦးက သမီးကို လိုက်ဖို့မှာလေ။ အပြန် ဘယ်ကြိုမှာလဲ”

“ဒီနေ့မဟုတ်ဘူးလေ။ နောက်နေ့တွေကို တာတာပြောတာ
ပါ”

သူမ သက်ပြင်းရွက်မိပြန်လေ၏။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အကူအညီ
တောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ လောလောဆယ် ‘မာန်’ နှောင့်ယှက်နေ
တာမို့ တစ်ပတ်လောက် ကြိုဖို့လုပ်ပြီး စောင့်ကြည့်ချင်တာပါ။ ဒီထက်
ပိုပြီး ဆိုးလာရင်ဖြင့် တရားဆိုင်ရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုမဟုတ်
ပါဘဲ ‘မာန်’ ဘက်က အလျော့ပေးလာလျှင်ဖြင့် ဖယ်ရီနဲ့သာ စိတ်ချ
လက်ချဖြင့် လွှတ်လို့ရမှာပါလေ။

“ဦးဦးကို ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲ အကူအညီတောင်းမှာပါ သမီး၊
နေ့တိုင်းတော့ ဦးဦးလည်း ဘယ်ကူညီနိုင်ပါ့မလဲ။ ရင်ရင်ပြောတာ

နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

သမီးမျက်နှာလေးက ခပ်မဲ့မဲပြစ်သွားရှာလေ၏။ ဘယ်တုန်း နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့စိမ်းတစ်ရံနှင့် ရင်းနှီးနေတာမို့ ‘မာန်’က အူတိုနေသလို ရန်ရှာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက် ကို လက်လွှတ်ခဲ့ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့များ ပိုင်ချင်တာပါလဲ။ သားသမီးကို မစောင့်ရှောက်ချင်လို့ ခေါင်းရှောင်ခဲ့ပြီး ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး လောဘစိတ်ရှိလာရပါသလဲ ‘ဖွဲမာန်ဦး’ရယ်။

“ကိုယ်”

“ရင်ရင်မေးနေတာဖြေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်ရင်စကားကို သမီးက အမြဲနှာ ထောင်ခဲ့တဲ့ကလေးပါ။ ဦးဦးတို့၊ ဘွားဘွားတို့က သမီးကိုချစ်လို့ အလိုလိုက်ကြပေမယ့် ဒါကို အခွင့်အရေးယူပြီး တွယ်တာ ဆိုးလာတာ ကို ရင်ရင် သိတယ်။ ဆိုးတာကို ရင်ရင် မကြိုက်ဘူးလို့ သမီးကို ပြောထားတယ်နော်”

ကြည့်စမ်း! ... ကလေးကို ဆုံးမနေပုံက လူကြီးဆန်လွန်းပါ သည့် စကားလုံးတို့နှင့်ပါလား။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ နားမလည်နိုင်မှန်း သိပါရဲ့လား၊ ရင်ရင်။ ကိုယ်တို့နဲ့ပတ်သက်ရတာကို မနှစ်သက်တဲ့

သဘောနဲ့များလား။ အင်းပေါ့လေ ... ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင်နဲ့ အပြောခံခဲ့ရတာမို့ နာသင့်တာ အမှန်ပါပဲ။

“သမီးက လိမ္မာပြီးသားပါ ရင်ရင်ရယ်”

“ဆက်ပြီး လိမ္မာစေချင်လို့ ပြောရတာပါ။ ဟိုအိမ်ကို သွား လာခွင့်ပေးလိုက်တာ အမှားကြီးပဲ၊ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်တတ်လာ တာ။ အင်္ဂလိပ်တတ်လာတာမျိုးက တွယ်တာဦးမှာ အစက မရှိတာ အမှန်ပါ၊ ကိုခန့်”

“ကလေးဆိုတာ ချောပြောရင် နာခံတတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ အရင်က ချောပြောရင် ရပေမယ့် အခုက မရချင်တော့လို့ပါ။ ထမင်းကုန်အောင်စားရမယ်၊ ထမင်းမကုန် ရင် မုန့်လုံးဝမစားရဘူးဆိုတာ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားလို့ရပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကိုခန့်”

“ရပါတယ် ရင်ရင်၊ လာ၊ သွားကြစို့ သမီးလေး”

ထမင်းချိုင့်ခြင်းတောင်းကို ယူ၍ ကျောပိုးအိတ်လေးကို သမီး ဆကျာမှာလွယ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဧည့်ခန်းသို့ လိုက်ထွက်ခဲ့စဉ် ‘မေချို’ ဘာ အလုပ်သွားရန်ပြင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ သူမ မသွားနိုင်လည်း အုပ်ချုပ်နိုင်မည့် ‘မေချို’တော့ မသွားမဖြစ် သွားရမှာ။

“ချို့ သွားတော့မယ်၊ မမ”

“ကောင်းပြီ၊ ချို့”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ ကားကြိုလိုက်ခဲ့ပါလား”

“အို! ... နေပါစေ အစ်ကို၊ အားနာစရာကြီး”

“အားမနာပါနဲ့ ... လမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းပဲဟာ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ချို့၊ ဒီတစ်ရက်ပဲ အကူအညီတောင်း
လိုက်တာပါ”

“ကိုယ်က နောက်နေ့တွေ မကူညီဘူးလို့များ ပြောမိလို့မှ
လား၊ ရင်ရင်”

“Chance ဆိုတာ ပေးတိုင်း ယူသင့်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ
ကိုခန့်ရဲ့၊ တာ့တာ သမီး”

“တာ့တာ၊ ရင်ရင်”

“တံခါးသေချာ Lock ချပြီးနေနော် ... မသိဘဲ အတင်း
ဖွင့်ခိုင်းရင် မဖွင့်ပေးလိုက်နဲ့ဦး”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပိုစိတ်မချတာ”

ဟော! ... ဒီလောက် သတိထားပြီး ပြောနေပါလျှင်
ဒီစကားမျိုး ပြောရတယ်လို့။ ‘မေချို့’က နှုတ်ခမ်းဟပြီး အံ့သြသွား

လေ၏။ ပြဿနာဖြစ်ထားတာက ပူပူနွေးနွေးမို့ ဒီသဘောမျိုးဖြင့်
ပြောတာမှန်း သူမ သိပါသည်။ သို့သော် သူမိမ်းဖြစ်သည့် ‘မေချို့’
က ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။

သူက သူမကို လက်ပြလိုက်ပြီး သမီး၏လက်ကိုကိုင်ကာ
‘မေချို့’က သမီး၏ခြင်းတောင်းလေးကို ယူကိုင်ပြီး အတူတူထွက်လိုက်
၏။ Lift ခရုတ်ကိုင်ပြီး စောင့်နေစဉ် မြေညီထပ်မှ တက်လာသည့်
Lift က သုံးထပ်မှာ ရပ်သွားလေသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာသည့်
လူကြီးစုံတွဲကြောင့် အရင်ထွက်ရန် ဘေးကပ်ရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဘယ်သူတွေပါလဲ။ ဘယ်အခန်းကိုများ လာကြတာပါလိမ့်။
မနက်စောစောစီးစီး ရောက်လာသည့် လူကြီးတွေမို့ အံ့သြမိပေမယ့်
အချိန်မရှိတော့တာမို့ Lift ထဲ ဝင်လိုက်ရတော့၏။ ငြိမ်ခနဲဆင်းလိုက်
စဉ် သမီးက သူ့ကိုကြည့်နေပြီမို့ ကြောက်နေမှန်းသိသဖြင့် အသာ
ကောက်ချီလိုက်မိပြန်လေသည်။ သူမသာမြင်ပါက အပြစ်ပြောဦးမှာ
အသေအချာပါလေ။

ကလေးက သူ့ပါးကို နမ်းလိုက်စဉ် မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရ
လေ၏။ သူ့အပေါ် ဒီလောက်သံယောဇဉ်ရှိနေသည့် ကလေးနဲ့ ဘယ်
လိုများ ခွဲချင်ရပါသလဲ။ ‘မိုး’ ကြောင့်များလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ‘မိုး’
အတွက်နဲ့ကြောင့်- ခပ်ကင်းကင်းနေပြချင်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား၊

၂၀၆ မမသဒ္ဒါမောင်

ရင်ရင်ရယ်။

မြေညီထပ်သို့ရောက်စဉ် သူက သမီးကို ပြန်၍ ပါးကလေးကို နမ်းလိုက်မိပါ၏။ Lift တံခါး ပွင့်သွားစဉ် အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေပါသည့် ဧည့်သည်တွေ ရှိနေလေသည်။ သမီးကို ချီထားရာမှ အောက်သို့ချလိုက်စဉ် ကလေးထံမှ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။

“ဘိုးဘိုး... ဘွားဘွား...”

ဘုရားရေ! ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘စွဲမာနီဦး’ ရဲ့မိဘတွေက ရောက်လာတာပါလိမ့်။ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေပါသည့် မျက်လုံးတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာရော၊ ကျောထဲမှာပါ ချမ်းစိမ့်သွားရလေတော့၏။

အခန်း (၁၇)

“တင်းတောင်!”

ချုပ်လက်စ Coat ကို ဆက်ပြီး ချုပ်နေရင်းမှ လန့်သွားရလေ၏။ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။ ကိုခန့် သတိပေးသွားတာမှ မကြာသေးပါဘဲ တံခါး Bell သံက မြည်လာရတယ်လို့။ ဘယ်သူတွေများလာတာလဲ။ Lock ကို အသာဖွင့်လိုက်ပြီး တံခါးအနည်းငယ်ဟကာ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

“ဟင်!”

“အန်ကယ်တို့ပါ၊ သမီး”

မမြင်ချင်ပါသည့် မျက်နှာတို့ကြောင့် အတော်စိတ်ပျက်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုပါလဲ။ ‘မာန’ မိဘတွေမို့ မတွေ့ချင်၊ မပြောချင်ပေမယ့် ရိုင်းရာကျမည်စိုး၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။ ညှော်ခန်းမှာ ခဏထိုင်စေလျက် ကော်ဖီတိုက်ညှော်ခန်းအတွက် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ဘာများဆွေးနွေးဖို့ ရောက်လာကြပါသလဲ။ သားဖြစ်သူက ဒုက္ခလာပေးခဲ့ပြီး မိဘတွေကပါ ထပ်ပြီး လာပြောပြန်ပြီလား။ အိမ်ပြောင်းခဲ့တာမို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ လာရှာရင် ပေးဖို့အတွက် လိပ်စာပြောခဲ့တာက အမှားကြီး မှားခဲ့ပါပေါ့ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်။

ကော်ဖီလင်ပန်းကို ကိုင်လျက် ညှော်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လူကြီးနှစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ ကော်ဖီခွက်တို့ကို တရိုတသေ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ လက်သုတ်ပဝါပန်းကန်ရော Tissue များပါ ထားထားတာမို့ ကြိုက်ရာသုံးနိုင်ပါ၏။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“အန်ကယ်တို့ လာခဲ့တာ သမီးနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

အစပျိုးပုံက ဒီလိုတဲ့လား။ တကယ်ဆို ‘မာန’ ပြုမူခဲ့သည့် အပြုအမူအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုပြီး စပြောရမှာပါ။ နဂိုတည်းက ဂုဏ်အရှိန်အဝါကြီးလွန်းပါသည့် ‘ဦးသက်ဦးနှင့်ဒေါ်ခင်ထား’ ပေကိုး။ ဒီလောက်တော့ ရှိပေမပေါ့။ ဒီမိဘတွေက မွေးထားခဲ့သည့်

သားမို့ ‘မာန’ သည်လည်း မောက်မာလွန်းတာပါလေ။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အန်ကယ်”

“ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့ကတော့ ဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်လို့ပါ ရင်ခက်ပန်း။ အထူးသဖြင့် တွယ်တာဦးရဲ့အနာဂတ်အတွက် သမီးမှာ ဘယ်လို plan မျိုး ရှိပါသလဲ”

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပဲ။ ကလေးကိစ္စကို ဦးတည်ပြီး လာခဲ့တာပင် မဟုတ်ပါလား။ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အထက်စည်းကနေ အမိန့်ပေးချင်သည့်ဟန်တို့က အပြည့်ပါလေ။ ဒီသားစုတွေရဲ့လက်ထဲကိုသာ သမီးကို ထည့်ပေးလိုက်ရင်ဖြင့် မာနကြီးတာ၊ ဘဝမြင့်တာ၊ မာန်တက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးသည့် စိတ်ဓာတ်တို့က အပြည့်အဝ ဝင်သွားတော့မှာပါ။

“လူ့လောကထဲကို ကလေးတစ်ယောက်ရောက်လာမှတော့ အဲဒီကလေးရဲ့လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ နောင်လာမယ့် အနာဂတ်အတွက် အစီအစဉ်တွေ ရှိထားရမှာပေါ့၊ အန်ကယ်၊ ဖြစ်သလို မွေးထားတာမှ မဟုတ်တာ”

‘ဦးသက်ဦး’ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပါ၏။ ‘ဒေါ်ခင်ထား’ မျက်နှာထားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တင်းနေတာပါ။ လောကဓံတရားကို အပြည့်အဝ မရဖူးသူတွေကဖြင့် ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကို ကြုံမှ မကြုံဖူး

တာလေ။ အဆင့်အတန်း မတူ၊ ဂုဏ်ရည်မတူ၊ မိဘအစုံမရှိလို့ဆိုပြီး သဘောမတူခဲ့သည့် လူကြီးတွေက အခုတော့ဖြင့် မြေးဖြစ်သူကြောင့် သူမဆီကို ရောက်လာချေပြီ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွယ်တာဦးက အန်တီတို့မြေးပါ၊ ရင်ဆင် ပန်း”

“အဲဒီစကားကို လောင်ပွင့် အသက်ရှိစဉ်ကတည်းက ပြော သင့်တာပါ၊ အန်တီ”

“ဒီကလေးရှိနေတာတောင် အတော်လေး နောက်ကျပြီး သိခဲ့ရတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း မသိလက်စနဲ့ပဲ ဆက်နေပါလား၊ အန်တီ”

“ဘာ”

“ကျွန်မညီမလေးကိုလည်း ကျွန်မတုန်းကလိုပဲ ထပ်ထူကျစဉ်း စကားလုံးတွေပဲ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိပါရဲ့လား”

“အဲဒါက ...”

“အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့ရတဲ့ သွေးသားပါ၊ အန်တီ၊ လောက အလယ် မျက်နှာမငယ်အောင် ကျွန်မ မွေးမြူပြုစုစောင့်ရှောက်ထား ပါတယ်။ အန်တီတို့ ပူစရာမလိုပါဘူး။ သမီးရဲ့ဘဝတစ်လျှောက် တစ် သက်တာအတွက် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်

ချောက်ရှိရေးတို့အားလုံးကိုပါ ကျွန်မ အကုန်စီစဉ်ထားမှာပါ။ သူ အိမ် ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တောင် သမီး စိတ်ချမ်းသာရမယ့် လူငယ်မျိုးနဲ့ ဖြစ်မနေ လက်ထပ်စေရပါမယ်”

“အန်ကယ်တို့ဘက်က တာဝန်တွေကိုရော သမီး ထည့်စဉ်း စားထားရဲ့လား”

“မလိုဘူး ယူဆထားလို့ပါ အန်ကယ်”

“ဘယ်လို”

“ရိုင်းပျသွားမိရင် နားလည်ပေးပါ၊ အန်ကယ်၊ တာဝန်ယူ တယ်ဆိုတာ ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့အချိန်အခါမျိုးမှာ ပေးနိုင်မှသာ လက် ခံတဲ့လူက ကျေးဇူးတင်မှာပါ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ပြည့်နေတဲ့အိုးက လျှံကျရုံပဲ ရှိမှာလေ”

“မင်း ... အတော်မောက်မာတဲ့ကလေးမပါပဲလား”

“ထား”

“ကိုကို အစောကြီးကတည်းက ထားပြောသားပဲ၊ ဒီမိန်းက လေးနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးလို့”

“နေပါဦး ထားရယ် ... ကိုယ် သေချာပြောပါမယ်”

အိမ်မှာ အတူတိုင်ပင်ပြီး ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အနင်းခံခဲ့ရသည့်မြေက ကျောက်သားတမျှ မာကျောတတ်တာကို

သိရမှာပါ။ သူတစ်ပါးကို လက်ညှိုးထိုးမိသည့်လက်က ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် လက်သုံးချောင်း အလိုလိုပြန်ညွှန်မိတတ်တာကို မသိဘူးလား။
ရေကိုပဲကြည့်ကြည့် မှန်ကိုပဲမြင်မြင် အမှန်အတိုင်း ပြန်မြင်ရတာကို
ရော သိပါရဲ့လား ဒေါ်ခင်ထားရယ်။

“သားဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပေးမှပေါ့၊ ရင်ခက်ပန်း”

“ငဲ့ကွက်တယ်ဆိုတာ သင့်တော်မှပါ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်
သားက စေတနာနဲ့ရော၊ မေတ္တာနဲ့ပါ မသင့်လျော်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်
ခဲ့တာ မပြောပြဘူးလား”

“မင်းသာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်သင့်ခံခဲ့ရင် သားမှာ
ဒီလိုစိတ်ရိုင်းမျိုး ဖြစ်လာ၊ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မိခင်ဆိုတာ သားသမီးကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အလိုလိုက်တာ
ကျွန်မ သိပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ သမီးကို အဲဒီလို
မျိုး အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး။ အတင်းအကျပ်စည်းကမ်းနဲ့ ထိန်းတာနဲ့
မဟုတ်ဘဲ လျော့သင့်မှလျော့တယ်၊ တင်းသင့်မှ တင်းကျပ်ပြီး ဆုံး
လေ့ရှိပါတယ်။ အကယ်၍များ အန်တီသာ သမီးမိန်းကလေးမွေးခဲ့ရင်
ဒီလိုစကားမျိုး ပြောပါ့မလား”

“မင်း... မင်း”

“သားယောက်ျားလေးရှိတာမို့ အသာကြီးဆိုပြီး တစ်ဖက်

စောင်းနင်း မမြင်ပါနဲ့ အန်တီ၊ ဖက်ပေါ်ဆူးကျလို့ ဖက်ပေါက်တာ
နှိပ်ပေးမယ့် အခန့်မသင့်တဲ့အခါ အဲဒီဖက်ရွက်က ကျောက်သားထက်
မှာရှိနေရင် ဆူးကျိုးတတ်ပါတယ်”

“ဘာ! တောက်!”

ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်ချေပြီ။ အကြောင်းတရားဆိုတာ
အကျိုးထူးရှိမှ ဖြစ်လာတတ်တာပါ။ ကြေးမုံမှန်ပြင်က အလင်းပြန်ဟပ်
ဆတ်သလို ကန်ရေပြင်ဆိုတာကလည်း အရိပ်ပြန်ဟပ်စေတာ မသိဘူး
တဲ့လား။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဥမှ ကိုယ်ဥဆိုတဲ့ အတ္တမျိုး ရှိတတ်ကြပေ
မယ့် ကိုယ်နာကျင်သလို သူတစ်ပါးလည်း နာကျင်တတ်မှာကိုလည်း
စာနာတတ်သင့်ပါ၏။

“အန်ကယ်တို့က ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးချင်လို့
ဆုက်လာတာပါ”

“ကျွန်မလည်း ပြေလည်ချင်ပါတယ်၊ အန်ကယ်၊ မပတ်
ဆက်ချင်လို့ ဖယ်ကျဉ်လက်စနဲ့ ရှိပါစေတော့လား။ အနေဝေးရင်
မိန်းကားတတ်ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ခင်ထားမျက်နှာ ပျက်သွားပြန်ပါ၏။ ဒီစကားလုံးတွေကို
တစ်ချိန်က သူမအပေါ် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောခဲ့သမျှ အမှတ်ရသွားသည်
ဆင်ပါရဲ့။ တူဖြစ်တုန်း နဲ့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပေဖြစ်ခဲ့လို့လည်း အသည်းအသန်

ခံခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီပေဘဝက အခု ကျွတ်လွတ်ပါရစေရင်
“တကယ်တမ်း ပြောရရင် တွယ်တာဦးက မင်းရဲ့သမီး
မဟုတ်ဘူးလေ”

သူမမျက်နှာ မဲ့သွားရပါတယ်။ လူကြီးသူမတွေကို မရှိသေတာ
တော့ မဟုတ်ရပါ။ သမီးအတွက် ဖြစ်လာသမျှ အအေးပဲဖြစ်ဖြစ်
အပူပဲဖြစ်ပါစေ အားလုံးဟာ တရားသောစစ်ပွဲချည်းပါပဲ။ ဘဝအတွက်
အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ အားယုတ်စေရန် ထိုးနှက်ချက်တို့က
ရောက်လာလေ့ရှိတာ အမှန်ပါလေ။

“သားကမှ အဖေအရင်းပါ။ မင်းနဲ့က တူမပဲတော်တာပဲ
ရင်ခက်ပန်း”

“မှန်ပါတယ် အန်တီ၊ ‘မ’ကိုခင်မှ ‘ဥ’ကို ခင်တယ်ဆိုတဲ့
စကားပုံ ရှိပါတယ်။ အန်တီ မတော်ချင်တဲ့ ချွေးမရဲ့ကလေးကို ဘာလို့
လောဘာရှိတာပါလဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“သားကမွေးရင် သွေးရင်းမှမဟုတ်တာ။ သမီးက ခွေး
သွေးရင်းပါ အန်တီ”

“ညှိနှိုင်းလို့မရရင် ရတဲ့နည်း သုံးရမှာပေါ့”

“တရားဆိုင်ချင်လို့လား အန်တီ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ... အချိန်မရွေးပါပဲ”

“ကြည့်စမ်း!”

“အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်သလိုဖြစ်တော့မယ်၊
ထားရယ်၊ သားနဲ့သမီးကို အန်ကယ်တို့က လက်ထပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ကို! ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

သူမမျက်နှာက မဲ့ပြီးလိုက်မိပါတယ်။ “မြေနီရော လုံစိုက်”
တဲ့လား။ အလိုမရှိတုန်းကတော့ No ဆိုပြီး ခေါင်းခါခဲ့တာပါ။ အခု
အလိုရှိမှ Welcome ဆိုပြီး လုပ်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကလေးနှင့်
ထက်သက်ခွင့်ပြုခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မပတ်သက်ချင်
သလို ရင်ဘတ်တွင်းမှ နှလုံးသားက ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိတော့ပါဘဲ
နွေးထွေးခြင်း ကင်းစွာဖြင့် အေးစက်မာကျောနေလေပြီ။

“အဲဒီစကားကို လွန်ခဲ့တဲ့ (၈) နှစ်တာကာလကသာ ပြော
ခဲ့ရင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ် အန်ကယ်၊ အခုတော့ မဖြစ်နိုင်
တော့ပါဘူး”

“တွယ်တာဦးကို ငဲ့ကွက်ပေးပါလား”

“မာန့်ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးသားပါ အန်ကယ်၊ သူ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါစေ ... တွယ်တာဦးက ဖွဲ့မာန့်ဦးရဲ့သမီး”

ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ပတ်သက်ခွင့်တစ်ခုပဲ ပေးထားတာမျိုးပါ။ အပိုင်အေး
လိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘဝကို ကျွန်မက မနှောင့်ယှက်သလို
ကျွန်မနဲ့သမီးကိုလည်း သူ နှောင့်ယှက်ခွင့် မရှိတူးလေ”

“မင်းက မင်းမပိုင်တဲ့အရာကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာပဲ ရင်ခက်
ပန်း၊ အဲဒါမှ လောဘလို့ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်လား”

“လောဘဆိုတာထက် အတ္တဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ် အန်တီ
သမီးအပေါ် ချစ်လွန်းအားကြီးတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့အတ္တမျိုးနဲ့
အန်တီတောင်မှ အန်တီသားကို မုဆိုးမသမီးမျက်နှာမဲ့ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်
မျိုးနဲ့ အကြောင်းရှာပြီး လမ်းခွဲခိုင်းခဲ့သေးတာပဲ”

“မင်း...”

“စေတနာဆိုတာ တူသောအကျိုးကိုသာ ပေးတတ်စမြဲ
ကျွန်မသမီးအလှည့်မှာတော့ အဲဒီလိုတစ်ဖက်စောင်းနင်းအမိန့်မျိုးနဲ့
စိတ်ဒဏ်ရာမပေးနိုင်ဘူး အန်တီ၊ သမီး စိတ်ချမ်းသာဖို့၊ သမီးဘဝ
နှေးထွေးလုံခြုံမှုရှိဖို့ တစ်သက်တာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာနေနိုင်သွား
ခွင့်ပြုပေးနိုင်မှာပါ”

“သားသမီးရဲ့တန်ဖိုးကို မင်း နားမလည်ပါဘူး ရင်ခက်ပန်း
မင်းကမှ မမွေးဖူးတာ”

ရင်ထဲနှင့်သွားပါ၏။ ရင့်သီးသည့်စကားမျိုး ပြောရတယ်လို့

စာကယ်ဆို မွေးကင်းစအရွယ်ကတည်းက တယုတယပြင် နို့တိုက်
ပြုစုမွေးမြူစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာလေ။ ဝမ်းနဲ့မလွယ်သားမမယ်ဖြစ်ပေ
မယ့် သမီးအပေါ်ထားရှိတဲ့ သူမ၏မေတ္တာတရားက မိခင်၏ချစ်ခြင်း
ထက် မလျော့ပါးနိုင်တာ အသေအချာပါ။

“သားသမီးဆိုတာ ရတနာမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ် အန်တီ၊
ဒါပေမဲ့... အဖိုးတန်ရတနာလေးဖြစ်ဖို့ မိဘက ဂရုတစိုက် သွေးပေ
စာတ်ရပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အရိုင်းတုံးက အရိုင်းတုံးပဲ ဖြစ်နေ
မှာပါ။ အထူးသဖြင့် နှုတ်ပါမက ခြေပါကျွံတတ်တဲ့ ဖွဲ့မာန်ဦးရဲ့အကျင့်
စရိုက်မျိုးကို တွယ်တာဦးဆီမှာ မကူးစက်စေချင်တဲ့ စေတနာက ကျွန်မ
ဆီမှာ အပြည့်ပါပဲ အန်တီ၊ အိုးကောင်းကိုလိုချင်ရင် နာနာရိုက်ရသလို
ခားထက်စေချင်ရင် နာနာသွေးပေးရတာ မှန်ပေမယ့် ပဲ့ကိုင်ရှင်က
စေတနာမှားရင် အရာရာတန်ဖိုးမဲ့သွားမှာ အမှန်ပါပဲ”

“မင်း!”

“ထား!”

ထရိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည့် ဒေါ်ခင်ထားကို ဦးသက်ဦးက
လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါ၏။ “သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း” ဆိုတာကို
သူမိဘတွေ အဘယ့်ကြောင့် လက်သင့်မခံချင်ရပါသလဲ။ ကျောပေး
ပြီးပါက ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမှ မလိုတာလေ။

“သမီးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အနီကယ်”

“ဒါဖြင့် သားအိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ကလေးနဲ့ပတ်သက် တဲ့ကိစ္စမျိုးနဲ့ အနှောင့်အယှက်မပြုဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်မလား၊ ရင်ခက် ပန်း”

“စိတ်ချပါ အနီကယ်၊ ရင်ခက်ပန်းဆိုတာ ကိုယ်တာဝန်မယူ နိုင်တဲ့ကိစ္စကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကတိပေးတတ်ပါဘူး။ ပြောပြီးသား စကားကိုလည်း အသက်နဲ့ထပ်တူ တည်တတ်ပါတယ်”

ပြီးပြတ်ချေပြီ။ နောက်ကို ဒီကိစ္စနှင့်ဆက်နွှယ်ပြီး ပြဿနာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ လူကြီးတွေ ပြန်သွားတာတောင်မှ ရင်တွင်းမှာ ပူလောင်နေသည့်အပူက လျော့မသွားပါချေ။ သမီးအတွက် ရင်ရင့် ရင်ထဲ မီးလောင်နေတာ သိပါရဲ့လား။

အခန်း (၁၈)

မိမိက ညှဉ်သည်တွေရှေ့ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ပန်းကန်တွေ တရို တသေစီချပေးပြီး ရှောင်သွားလေ၏။ မတော်ရသေးသည့် ခမည်း ခမက်ရှေ့တည့်တည့်ရှိရာ အိမ်သက်သက်ဝေ နေရာယူလိုက်ပါသည်။ ကလေးတွေချင်း ပတ်သက်နေသော်ငြား လူကြီးချင်းက အခုမှ ဆုံရ တာ မဟုတ်ပါလား။

“သုံးဆောင်ပါ ကိုတင်မိုးနဲ့မအေးအေးဆန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ခန့်က မဝေနဲ့ ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်တာပဲ”

ပြုံးရုံသာ ပြုံးမိပါ၏။ ဒီအမေနှင့်တူသည့်သားမို့ ပိုးလေးလို ပြုစုယူဆခဲ့တာပါ။ သားက မိမိစကားကို မြေဝယ်မကျ နာခံတတ်သလို မိမိကို အကြံပြုသည့်သား၏စကားကိုလည်း မိမိဘက်က လိုက်လျော ပေးခဲ့တာချည်း မဟုတ်ပါလား။ မာမိတစ်ယောက်တည်း အိမ်ကြီးထဲ မှာနေတာ စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းပြောင်းဖို့ဆိုလည်း ခေါင်း ညိတ်ကာ ထပြောင်းဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဒီလိုအပေးအယူမှုလို့လည်း တစ် ကြိမ်တစ်ခါမှ မိမိတို့သားအမိ ကတောက်ကဆ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။

ဤတစ်ကြိမ်မှာသာ 'မိုး' နှင့်ပတ်သက်၍ စကားဟာဟတ် မပြောဖြစ်တော့တာလေ။ နာရှာပေမပေါ့။ ရင်နှင့်ရင်းပြီး မေတ္တာတွေမျှ ထားတာပဲ။ မိမိတောင် လက်နှင့်မရွယ်ခဲ့ပါလျက် ထိုကလေးမ ရင့်သီး ရိုင်းပျော့ ရိုက်ခဲ့တာလေ။ ကိုယ့်ကလေးကို လာထိရင် ဘယ်မိခင်က ငြိမ်ခံချင်ပါ့မလဲ။

“သားကို မြင်ဖူးလို့လား”

“ဇာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးပါတယ်။ စောစောကလည်း Lift အထဲမှာ တွေ့လိုက်သလားလို့။ မောင်ခန့်က အေးတို့ကို မဆုံဖူးတော့ မသိတာဖြစ်မှာပါ”

“ဪ”

ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမရှိသည့်နှယ်ပါ။ တကယ်ဆို

သားရှင်ဖြစ်သည့် မိမိကသာ သမီးရှင်တွေရှိရာဆီ သွားတွေ့ပြောဆို မှာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကုန် တာလေ။ ပြောတော့လည်း နားထောင်ကြည့်ရတာပေါ့။

“အရင်ဆုံး ပြောချင်တာက သမီးရဲ့ရိုင်းပျော့ကို နားလည် ခွင့်လွှတ်စေချင်တာပါ”

“ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်မပြောဘဲ မိဘတွေ အခုလို လာ ပြောတာတော့ သိပ်သဘာဝမကျဘူး ထင်ပါတယ်”

“သားကို သမီးပြောမှာပါ၊ မဝေ၊ ကလေးချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲ တာမျိုး ခဏပါပဲ”

အထက်စီးဆန်လွန်းနေပါလား။ ငယ်ဂုဏ်လေးရှိသလို ရုပ် ရည်နှင့်နာမည်က အသင့်အတင့် ကျော်ကြားနေတာမို့ မာနရှိတာကို နားလည်ပေမယ့် လူလူချင်း လေးစားမှုမျိုးတော့ ထားတတ်ရမှာလေ။ ဘဝဆိုတာ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ မြန်ဆန်သည့်သဘောရှိသည် တို့ 'မိုး' ၏မိဘတွေ မသိထားသလိုပါပဲလား။

“ဒါဖြင့် အခုလာတဲ့ကိစ္စက ဘာများပါလဲ”

“ပြောမှာပါ ဒေါ်သက်သက်ဝေ၊ မောင်ခန့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိထားစရာတွေရှိလို့ အခုလို ရောက်လာတာပါ”

“ပြောပါ ကိုတင်မိုး၊ မေးစရာရှိလည်း ဖြေပေးရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ သမီးကို ငိုကုတ်ကာ သူဌေးတစ်ယောက်ထံ လိုလိုချင်ချင် လာမြန်းတာ ရှိပါတယ် ဒေါ်သက်သက်ဝေ၊ မိဘထံ ဆင်စီးပြီး မြင်းရံစေချင်ပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း သမီးက မောင်ခန့် မောင်ခန့်ဖြစ်နေတာဆိုတော့...”

ငိုကုတ်သူဌေးတဲ့လား။ သူဌေးဆိုမှဖြင့် သားထက် အသစ်ကြီးကောင်း ကြီးနိုင်သလို အိမ်ထောင်လည်း ပြုပြီးနိုင်ပါ၏။ နောက်ခံ Back ground ကိုကြည့်ပြီး ကျန်တာတွေကို မမြင်တတ်သလိုမျိုးပဲ လား။ ဘာဖြစ်လို့များသားရှင်ဖြစ်သည့် မိမိကို ဒီစကားမျိုးနှင့် လာနေတာပါလိမ့်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ကျွန်မက သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ငွေကြေးဂုဏ်ပကာသီး တွေနဲ့ မစီမံစေချင်တာ အမှန်ပဲ ကိုတင်မိုး။ မေတ္တာမျှနေတဲ့ ကလေးချင်း စိတ်တိုင်းကျ ဆုံးဖြတ်ပါစေလား”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မဝေ၊ ချစ်တာလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝဆိုတာ ပြီးပြည့်စုံတာမှ မဟုတ်တာ။ အထူးသဖြင့် ဘဝဆိုတာ ငွေရှိမှသာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်လား”

အလို! ... မိမိ၏သားကို အထင်တသေးနဲ့ ပြောနေသည့် နယ်ပါ။ ဘာလဲ ... ‘ခန့်ဝေပိုင်’မှာ မန်နေဂျာဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတူးဟုများ ထင်နေလေသလား။ နဂိုကတည်းက

မော်မော်ကြားကြားမနေတတ်ဘဲ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေသည့်အကျင့်က သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးမှာ နေခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အပေါ်ယံအမြင်ဖြင့် လွယ်လင့်တကူ မြင်ပြီး ဆုံးဖြတ်နေသလိုပါလေ။

“လူ၏သဘော စစ်ကြော၍ကြည့်သစ်ပင်၊ ဝါးပင် ကောက်တာမြင်ပြီး လူ၏မနော၊ လူ့စိတ်သဘောက ကွေ့ကောက်မမြင် မည်း၍မထင်”
ဟူသည့် စကားပုံက အမှန်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ လူ့အတွင်း စိတ်ကို တော်ရုံနှင့်မမြင်နိုင်တာ သဘာဝပေကိုး။

သားအဖေမရှိတော့ပေမယ့် ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေ ခုချိန်အထိ ရှိနေတာ၊ ဘဏ်မှာအပ်ထားသည့် ငွေကြေးဥစ္စာတို့က မလျော့သွားပါဘဲ တစိုက်ရပ်တိုးနေတာ၊ မိသားစုအတူနေခဲ့ပါသည့် အိမ်နှင့် ခြံဝင်းကို နှစ်ချုပ်ငှားထားပြီး ထိုင်ဝင်ငွေဖြင့် စုကာ လက်ရှိကွန်ဒိုတိုက်အိမ်ကို အရစ်ကျငွေချေခြင်းက ပြည့်ပြီး ပိုင်ဆိုင်နေရလေပြီ။

လူငယ်မို့ ကုမ္ပဏီ Member ဆိုပြီး ခေါင်းမောဝင့်ကြားပြီး နရာမယူပါဘဲ အောက်ခြေနေရာမှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တာဝန်ယူကာ မန်နေဂျာရာထူးလေးဖြင့်သာ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်နေတာမို့ အထက်လူကြီးတွေ အဘယ်မျှ သဘောကျနေပါသလဲ။ ဟိတ်ကြီး

မာန်ကြီးဖြင့် မပြောဆိုတတ်ပါဘဲ သာမန်ဝန်ထမ်းလေးအဖြစ် နေတတ်သည့် 'ခန့်ဝေစိုင်း' ကို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတိုင်း လေးစားရှိသေနေကြတာ မျက်မြင်ပါပဲ။

ချမ်းသာခြင်းဆိုတာမျိုးက ငွေကြေးဂုဏ်ပကာသနတို့ဆိုလိုခြင်းမှ မဟုတ်တာပဲ။ မိမိ၏မိသားစုဝင်အဖြစ် ရှိခဲ့ပါက ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို အမွေဆက်ခံခွင့်က 'မိုး' မှာသာ ရှိနိုင်တာ။ ယခုတော့ဖြင့် သားနှင့်ပျိုင်းဘက်က အင်အားကြီးသည်ဆိုပြီး ပြောနေပြီကော။

“ဒါကတော့ လူလူချင်း အမြင်မတူတာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ် မအေးရယ်။ ကျွန်မကတော့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ရွေးချယ်စေချင်တာပါ”

“သမီးလည်း အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့ အခုလို စိတ်ဆင်းရဲနေတာပါ၊ မဝေ”

“ဘယ်လို”

“သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လူက သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေမှန်းသိမှ နောင်တရနေပြီတဲ့လေ”

‘နောင်တ’ တဲ့လား။ ဘာမဟုတ်တာလေးကိုသာ အမှတ်ထားနေတတ်ပါလျှင် ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်လျှောက်နိုင်ပါ့မလဲ။

ထောင်ရေးမှာ မပြောပြဖူးပါဘဲ အဖုအထစ်တွေ ရှိနေမှတော့ သာယာအေးချမ်းမှုက နတ္တိသာ ဖြစ်တော့မှာလေ။

“သားက ဘာများလုပ်နေလို့လဲ”

“ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေသလို လုပ်နေတာကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်တဲ့လေ”

ကြည့်စမ်း! ... ဒီလောက်ရှင်းပြခဲ့တာတောင်မှ စိတ်မပြေဘဲ မိဘတွေကို ပြန်ပြောရတယ်လို့။ ပြောတော့ဖြင့် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်သား စိတ်ပြေလည်ရင် Ok ဆို။ နှစ်နာတာကဖြင့် မိမိ၏သားပါပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ယက်တတ်သည့်အကျင့် ရှိကြပေမယ့် မျှတသည့်စိတ် အနည်းငယ်တော့ ရှိရမှာပါလေ။

ဖောက်ပြန်သတဲ့လား။ ခေါင်းစဉ်က အရိုင်းစိုင်းဆုံးနှင့် အမည်းနက်ဆုံးပုံစံ ဖြစ်ရတယ်လို့။ ရည်းစားပြိုင်ထားတာ၊ မျက်နှာများတာဆိုပြီး ပြောရင်ဖြင့် နားထောင်လို့ရမှာလေ။ အခုတော့ ရင့်သီးတဲ့စကားလုံးနှင့် ပြောလိုက်ရတယ်လို့။ ဒီလိုမိဘက မွေးထားသည့် ကလေးမို့ ‘မိုးဆန်းပန်း’ လည်း ရိုင်းတတ်တာ အမှန်ပါပဲလား။

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့လား၊ မအေး။ သားတို့က တရားဝင်စေ့စပ်ထားတာလည်းမဟုတ်၊ လူသိရှင်ကြား အသိပေးထားတာလည်း မဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ဖောက်ပြန်တာတဲ့လား ... သမီးကို

၂၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

လောက်နားလည်အောင် ရှင်းပြခဲ့တာတောင်မှပဲ”

“ကျွန်မတို့က သမီးကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးခဲ့တာပါ”

“အတူတူပါပဲရှင်။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မသားကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် နှုတ်နဲ့ပဲ သင်ပြဆုံးမခဲ့တာပါ။ လက်ပါဖို့ ဝေးစွာ၊ ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်းတောင် မပြောဆိုခဲ့ပါဘူး”

ဦးတင်မိုးရော ဒေါ်အေးအေးဆန်းပါ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်လေ၏။ ‘ငွေမှငွေ’ ဖြစ်နေလည်း သမီးဖြစ်သူကို တစ်ကိုယ်လုံး စိန်စီပေးနိုင်သည့် သူဌေးနှင့်သာ ပေးစားလိုက်ဖို့ ပြောလိုက်ချင်တော့တာပါ။ “နှုတ်နှင့်အလိုက် ရုပ်ပါ ရိုင်းသည်” ဟု မြင်လွှာဖြင့် ပိုဆိုးတော့မှာပါလေ။

“သမီးက အလိုလိုက်ထားလို့ နည်းနည်းပါးပါးဆိုးတာ လောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ကလေးလိုဆိုးတာမျိုးကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါတယ် ကိုတင်မိုး။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးတာနဲ့ရိုင်းတာက ကွာခြားမှုရှိပါတယ်”

“သမီးက မောင်ခန့်နဲ့ အသက်ကွာလွန်းလို့လည်း စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို မိုးကုတ်သူဌေးက သားထက်ပိုပြီးများ အသက်ထက်

နေလို့လား”

“ဒါကတော့”

“ကလေးတွေကိုစွဲကို ကလေးတွေပဲ ရှင်းနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ မဆီမဆိုင် ဟိုဘက်အခန်းက အစ်မအရွယ်ကို လက်ပါခဲ့တာကိုတောင် တစ်ချက်မတောင်းပန်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ”

“အို! ... အဲဒီကလေးအမေ အနေအထိုင်မတတ်လို့ အခုလိုတွေ ပြဿနာဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။ သူ့သာ ကြားမဝင်ရင် ကိစ္စ နှစ်ရာမှမရှိတာ”

“ပြီးတော့ ကလေးအမေက တစ်ခုလပ်ဆို မောင်ခန့်က မရှင်းမရှင်းနဲ့”

“သူ့ကုန်ခြေ သူ့သိက္ခာနဲ့ နေတဲ့ ကလေးမပါ ကိုတင်မိုး၊ သူ့ကံကြမ္မာက ဒီအတိုင်း ဖန်လာလို့ ဒီဘဝမှာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရှမ်းကန်ရပ်တည်နေတာပါ။ လေးစားတတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ မြင်တတ်ရင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်ရှင်”

မျက်နှာမဲ့သွားကြလေ၏။ “ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်” တာ သဘာဝပေမယ့် သမီးချင်းစာနာမှုကိုတော့ ရှိထားသင့်တာပါလေ။ ကိုယ့်သမီးက နှုတ်ပင်မက လက်ဖြင့်ပါ စော်ကားထားပါလျက် တစ်ခွန်းမတောင်းပန်ဘဲ ဖိနှိပ်ချင်ရတယ်လို့ ကလေးအမေမို့ အမေဖြစ်သူ

ဘက်ကို ချိန်ခွင်လျှာ သာမိချင်တာ အမှန်ပါ။

“မဝေက သမီးထက်ပိုပြီး အဲဒီကလေးမအပေါ် အလေးသာ နေသလိုပဲ”

“ကျွန်မ အမှန်ကိုပဲ ပြောတတ်လို့ပါ”

“မောင်ခန့်ကို တစ်ခုလပ်ကလေးအမေနဲ့ သဘောတူချင် လို့လားဗျာ”

“ဟင်းဟင်း... သားသာ သဘောကျနေရင် သဘောမတူ စရာမှ မရှိတာရှင်။ ကိုယ့်ကို ခေါင်းလျှိုးပြီး ဝင်လာမယ့် ချွေးမမျိုးကို ဘယ်လိုယောက္ခမမျိုးက သဘောမကျဘဲ ရှိပါ့မလဲ”

ကဲ! ... စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်ပြီး ဒေါသက မထွက်အောင် ချိုးနှိမ်ရင်း ပြောလိုက်မိတာပါ။ “လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်စေနဲ့” တဲ့။ “သားထိစားကြည့်” ဆိုပြီး ရင်ကော့ခေါင်းမော့တတ်သည့် အမေ မျိုး မဟုတ်သော်ငြား မျက်စိရှေ့မှာ သား၏ပါးပြင်ကို ရိုက်ချလိုက်သည့် မြင်ကွင်းပုံရိပ်က ယခုတိုင် မြင်နေစေပင် မဟုတ်ပါလား။

“တင်းတောင်!”

ရုတ်တရက် တံခါး Bell သံကြောင့် စကားဝိုင်းက ရပ်သွား ပါ၏။ နောက်ဖေးဘက်ရောက်နေပါသည့် မိစံကို လှမ်းမခေါ်ဖြစ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် တံခါးထဖွင့်လိုက်စဉ် အပြင်မှာရပ်နေသည်က ‘ရင်ရင်’

ဖြစ်နေလေ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုက အချိန်အခါသင့်လှချည်လား။

“ကိုခန့် phone ကျန်ခဲ့လို့ လာပေးတာပါ အန်တီ၊ ဧည့်သည် တွေ ရောက်လာတာနဲ့ အခုမှ လာပေးဖြစ်တာ အားနာလိုက်တာ”

“ဝင်ခဲ့လေ သမီး”

“ရှင်!”

“လာပါ”

“ဟိုလေ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ အံ့သြနေသည့် သူမ၏လက်ကို ဆွဲကာ အခန်းထဲဝင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ဦးတင်မိုးနှင့် ဒေါ်အေးအေးဆန်း ဆန်း၏အကြည့်တို့က သူမထံ ပြုကျလာလေတော့၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်လ တစ်ကြိမ် ပေါင်းတင်ပြီး အလှပြင်ရသည့် သမီးပျိုနှင့် ဘာမှပြင်စရာ မလိုဘဲ နဂါယဉ်သဘာဝအလှနှင့် ရင့်ကျက်သည့် ကလေးအမေက ဆယ်ဆသာနေတာ မျက်မြင်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“သမီးရင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟိုဘက်အခန်းက ကလေးမလေး လေ ... နာမည်က ရင်ခက်ပန်းတဲ့။ သမီးမိုးရဲ့မိဘတွေပါ ရင်ရင်။ ဦးတင်မိုးနဲ့ ဒေါ်အေးအေးဆန်းပါ”

၂၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ကြည့်ပါဦး... သမီးပါးတစ်ဖက် ခုထိရောင်နေတုန်းပါလား။ သားကိုတော့ အန်တီ ရေခဲအုံပေးလို့ သက်သာသွားတာကွယ့် အခု တစ်ခါတည်း အန်တီ လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“အို... မဟုတ်တာ အန်တီရယ်၊ လူကြီးက လုပ်ပေးခွင့် ရတယ်လို့ ကျွန်မ ငရဲကြီးနေပါဦးမယ်”

ဦးတင်မိုးနှင့်ဒေါ်အေးအေးဆန်းတို့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ နှုတ်ပင်ဆက်နိုင်ဘဲ ပြန်ချေပြီ။ ဘာမှနားမလည်နိုင်ဘဲ ဇေယျဝေဇာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရင်ရင့်ကိုတော့ အားနာမိပါရဲ့။ မာမိုလုပ်ရပ် မှန်ပါရဲ့လား ‘ခန့်ဝေပိုင်’။

အခန်း (၁၉)

ထမင်းစားပွဲမှာ ညစာစားနေရင်း စကားမပြောပါဘဲ တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပါလဲ။ မာမိုမျက်နှာကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲမို့ ခန့်မှန်း၍ မရပြန်ပါ။ မိမိကလည်း ဟင်းနွေးထူးတာကို ပြင်ဆင်ပေးပြီး အနားမှ ပျောက်သွားသဖြင့် ဘာကြောင့်လဲဟု မမေးလိုက်ရပါချေ။

“မာမို”

“စားလေ သားရဲ့။ စားမကောင်းလို့လား။ ကြိမ်ဆိုင်ကြော် အရသာ ရှိပါတယ်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ သူများလာဖို့တဲ့ဟင်းလေ။ မာမိ ဈေးမသွားဖြစ်တာ နဲ့ပဲ ရှိတာလေးပဲ ချက်ထားရတယ်။ မုန့်ညှင်းနဲ့ကြက်ရိုးဟင်းချို ပူလေးပါ သောက်”

“ဘယ်က သူများလဲ မာမိ”

“ရင်ရင်ပေါ့ သားရဲ့။ မာမိတို့ တရင်းတနှီးခင်မင်တာ ဒီတိုက်မှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

ဘုရားရေ! ... ‘ရင်ရင်’တဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိမ်ကို ဟင်းတစ်ခွက်ရောက်သည်အထိ ရင်းနှီးမှု ရှိပြုရတာပါလိမ့်။ သူနှင့်ဖြင့် စကားမပြောချင်သလို အကြည့်မဆုံဘဲ ရှောင်နေသည့် သူမက မာမိနှင့် အတော်လေး ရင်းနှီးနေရတယ်လို့။ ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက သူမမျက်နှာပူပြီး ရှောင်ချင်တာ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော် ဈေးဖိုးမပေးမိလို့များလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ စိတ်ထဲမကြည်တာနဲ့ မသွားဖြစ်တာပါ။ မိမိကို ခိုင်းရင်လည်း ဟိုဟာကျန် ဒီဟာမနေ စိတ်တိုင်းမကျဘူး”

“မေချို့ ရှိနေသေးလား၊ မာမိ”

“ပြန်သွားပြီထင်တယ်။ ဒီမှာ အခြေအနေအေးလို့ သုံးလေး

ခုက်လောက်ပဲ နေသွားတာ”

တိတ်သွားပြန်လေ၏။ မာမိက သူနှင့်အတူ ထမင်းမစားပေမယ့် အဖော်ဖြစ်အောင် ဘေးမှာထိုင်ပြီး ဟင်းတွေကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ကာ သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးနေပါသည်။ ဟင်းချက်လက်ရာက ဓာမိနယ် အစွမ်းမလျော့ပါလား၊ ရင်ရင်။

“သားတို့ တွေ့ဖြစ်ကြသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် အလုပ်သွားချိန်၊ ပြန်ချိန်နဲ့ ဆိုက်အောင် သူက ထွက်တာကိုး”

“မာမိမေးတာက သမီးမိုးကိုပါ”

“ဗျာ”

ရင်ရင်အကြောင်း ပြောရင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မိုးထဲရောက်သွားရပါသလဲ။ တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ကော်ဖီဆိုင်မြက်ခင်းပြင်မှာ သွားတွေ့ခဲ့တာလေ။ စိတ်ခုနေတာမျိုး မရှိပေမယ့် ရင်ထဲမှာဖြင့် နာကျင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။ အပျော်သဘောမျိုး တွဲခဲ့တာ မဟုတ်နုန်း နှစ်ဦးစလုံး သိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“မိုးတို့နှစ်ယောက် ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်သွားရမှာလဲ”

သူ ဘာမှမပြောမိပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေပါသည် ချစ်သူ၏မျက်နှာလေးကိုသာ အငေးသားကြည့်နေမိပါ၏။ ဒီမျက်နှာ

လှလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် သူစောင့်နေခဲ့တာ အချိန်
ဘယ်နှနှစ်တောင်မှ ကြာနေပါပြီလဲ။

“ကိုကို”

“ပြောလေ၊ မိုးရဲ့”

“မိုးမေးနေတာ ဖြေဦးမှပေါ့”

သူ ငြိမ်နေမိပါ၏။ ပြဿနာတွေက လူငယ်တွေနဲ့ပဲ မပြီးပြန်
ဘဲ လူကြီးတွေနဲ့ပါ ဆက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့။ တော်ရုံကိစ္စကို သိပ်ကြီး
အမှတ်မထားတတ်ပါသည့် မာမိနုတ်မှ ဤသို့ဤနှယ် အရွဲ့တိုက်သည့်
စကားလုံးတို့ ထွက်လာတာမို့ စိတ်ထဲမှာ အဘယ်မျှ တင်းမာနေနုန်း
သိသာနေတာလေ။ ကလေးအမေခန့် သဘောတူနိုင်တယ်တဲ့လား
မိုးရဲ့မိဘတွေ အဘယ်မျှ စိတ်ဆိုးလိုက်မှာလဲလိမ့်။

“ကိုယ်က ဘာပြောလို့ရမှာလဲ။ မိုးက စောင့်ဆိုလို့ စိတ်
ရှည်နဲ့ စောင့်ပေးနေတာပဲလေ”

“ကိုကိုမာမိပြောပုံက ကောင်းသလား”

“ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်ပုံ ထင်ပါတယ်။ မိုးရဲ့မိဘတွေ
မိုးကုတ်သူဌေးနဲ့မိုးကို သဘောတူချင်တယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

“အဲဒါက မေမေတို့သဘောပါ။ မိုးရဲ့ဆန္ဒမှမဟုတ်တာ”

စိတ်ထဲမှ မာမိ သတိပေးလိုက်တာကို အမှတ်ရနေသည့်

နှုတ်ကို စောင့်ထိန်းလိုက်ရလေ၏။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှု
အရှိအတိုင်း အစစ်အမှန်ကို လက်မထပ်သေးပါဘဲ ဖွင့်မပြောရ” ဟု
သေသေချာချာ ပြောထားသည်ကို။ သူဌေးနှင့်မှ သဘောတူချင်သ
တဲ့။ သူလို မန်နေဂျာလေးက အရာမဝင်တော့သည့်နှယ်ပါ။

“မာမိကလည်း ကိုယ့်ကို ပြောပါတယ်။ ကိုယ်တို့ချင်း ညှိ
နှိုင်းကြဖို့အတွက်တဲ့”

“ဒါပေမဲ့... ကိုကိုမာမိက အင်တင်တင်ဖြစ်နေတာ ကောင်း
သလား။ ဟိုမိန်းမကိုတော့ မေမေတို့ရှေ့မှာ သမီးခေါ်ပြီး ကောင်းပြ
လိုက်တာ”

‘ဟိုမိန်းမ’...တဲ့လား။ ဘယ်အချိန်ထိ အငြိုးထားသလို
သုံးပြနေဦးမှာလဲ။ ချစ်ခြင်းက ဝန်တိုမှုကို ဖြစ်တည်စေတာ မှန်ပေမယ့်
အတိုင်းအဆတော့ ရှိသင့်တယ်လေ။ မကျေမနပ်ပြောမိပါက ဘက်
လိုက်သည်ဆိုပြီး စိတ်ကောက်ပြမှာမို့ နှုတ်ပိတ်နေရပြန်လေ၏။

“ကိုကိုတို့ အဲဒီမှာပဲ ဆက်နေမှာလား”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြိုက်လို့ပေါ့။ အရင်အိမ်မှာ ပြန်နေဖို့အတွက် မာမိနဲ့
ပြန်တိုင်ပင်ရမှာ”

“မနေစေချင်လို့ပါ မိုးရဲ့။ အိမ်ကြီးထဲမှာ မာမိနေရခင် မလုပ်

ခြံသလို အထီးကျန်မှာလည်း စိုးတယ်။ အဲဒါကြောင့် တမင် ကွန့်ဝယ်နေဖြစ်တာ”

“မိုးတို့လက်ထပ်ပြီးရင် မိုးအိမ်မှာပဲ ကိုကို လိုက်နေရမှာနော်”

“အင်း”

လက်ခံခေါင်ညှိတ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ညည်းလိုက်သည့်နယ်ပါ။ ဟိုဘက်မှာ လိုက်နေဖို့အတွက် မာမိက ဘယ်လိုခွင့်ပြုမလဲ။ တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးတွေမို့ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် လွန်ခွဲကြရင် သူတို့နှစ်ဦးအဖြစ်က ခက်ခဲတော့မှာ အမှန်ပါ။

“ကိုကို”

“အင်း”

“ခုထိ မိုးအပေါ် စိတ်မပြေနိုင်သေးဘူးလား”

“စိတ်ခုနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီထဲမှာ နာနေတုန်းပဲ”

ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်စဉ် မိုးက မျက်ရည်ထဲသွားလေ၏။ ပြုသူထက် ခံရသူက အမှတ်ရနေတတ်တာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် သူမကရော ရင်ရင်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ

လား။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ထဲမှပါ နာကျင်နေလို့များ အခုလိုမျိုး သူ့မြင်အောင် ရှောင်ရှားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာလေ။

“မိုး တောင်းပန်ပါတယ်။ ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားရတာပါ၊ ဘိုကို”

“ကိုယ်က နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ရင့်ကိုတော့ ဆောင်းပန်သင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ခုထိ သူ့ဘက်ကို လိုက်ပြောနေတုန်းပါလား”

“ဘက်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မိုး... ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာဘို ပြောနေတာပါ”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ကိုကိုတို့ ကင်းကင်းမနေနိုင်ဘူးလားဟင်”

-သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပြန်ပါ၏။ မိန်းမတွေ၏အမျက်အပန်းက မပြီးဆုံးနိုင်ဘူးလား။ သူမကဖြင့် ဒီအချိန်အထိ မိုး၏အမည်ကို ထုတ်ပြောတာမျိုး စိတ်ခုနေတာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငယ်သူ၏အငြိုးက အစပျိုးပြီး အဆုံးက မရှိရတာပါလိမ့်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ...”

“မိုးတို့ကိုစွဲကို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ကိုင်ပြီး မပြောပါနဲ့လား။ ဘိုကိုတို့ အိမ်မပြောင်းချင်လည်း အဲဒီမိန်းမကို အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ မနေ

နိုင်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လို”

“ကိုကို မလုပ်နိုင်ရင် မိုး လုပ်ပေးမယ်။ နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားနေတာ မဟုတ်လား။ ပိုင်ရှင်ဆီမှာ ပြောပြီး အပိုင်ဝယ်လိုက်ရင် ...”

“မိုး!”

“အမယ်လေး! ... လန့်လိုက်တာ”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လူမပြောနဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှ အိမ်လို၊ အသိုက်အမြုံလို နေစရာရှိရတယ်ကွ၊ သူတစ်ယောက်အိမ်၊ အဆောက်အအုံကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်ရသလား”

“မိုးက သဘောပြောတာပါ”

“မပြောနဲ့၊ ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း! ... အဲဒီမိန်းမက ဘာလုပ်ထားလို့ ကိုကို့ဆရာမာမီပါ ဆေးမိသလို ဖြစ်နေရတာလဲ ... မုန်းလိုက်တာ”

“တော်စမ်း”

“ကိုကို၊ မိုးကို အော်စရာမလိုပါဘူး”

“အော်လို့ရမလားကွ ... မင်းထက် အသက်ကြီးပါတယ်လို့ ပြောထားတာတောင်မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မိန်းမ၊ မိန်းမဆိုပြီး ဆက်တိုက်ပြောနေသမျှ နားခါးလှပြီ”

“ဪ! ... ရှင်က ငါးစိမ်းမြင်နေပြီပေါ့လေ”

“ဘာငါးစိမ်း ဘာငါးကင်မှ မမြင်သလို ကြောင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိုးဆန်းပန်း၊ ချစ်လွန်းလို့ သည်းခံခဲ့တာ။ သံယောဇဉ်ရှိလွန်းလို့ အလိုက်တသိနေခဲ့တာပါ။ ကြာလေ မင်္ဂလာက ခိုင်းပျလေ ဖြစ်နေတာ အံ့သြစရာပဲ”

“ဘာ!”

“ဒါကြောင့် မာမီ အတန်တန် သတိပေးခဲ့တာ”

“ဒီမှာ! ရှင်မာမီက တစ်ခုလပ် ကလေးအမေနဲ့ သဘောတူတာများ”

“မပြောနဲ့”

“ပြောမှာပဲ ... အဲဒီမိန်းမက ဘာများတန်ဖိုးရှိနေလို့ ဒီလောက် အမွန်းတင်ပြီး ...”

“မိုးဆန်းပန်း”

“ဝန်း!”

ကော်ဖီစားပွဲကို လက်အစုံထု၍ သူ ထရပ်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားသလို မျက်နှာတင်းရင်း မိုးပါ ထရပ်လိုက်လေ၏။ တင်းလွန်းရင် ပြတ်တတ်သည့်သဘော ရှိသည်ဆိုပါက တည်းတည်းလေးသာ ကျန်တော့သည့် အနေအထားမျိုး ရောက်နေပြီမှန်း နှစ်ဦးသား

မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါလေ။

“ရှင်၊ အဲဒီမိန်းမကို ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား ... မှန်မှန် ပြော”

စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာသလို လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားလိုက်မိလေ၏။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးမို့ လက် ပါမိပါက အရှုံးဖြစ်တော့မှာပါ။ မာမီ အတန်တန် ဆုံးမထားသည့် စကားတို့က ရင်တွင်းမှ အပူမီးကို ချိုးနှိမ်မိစေလေ၏။ ကိုယ်တို့တော့ ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ‘မိုး’ရယ်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောနီ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ မြင်မြင်ချင်းကို ချစ် သွားတာ။ ရှင်းပြီလား”

“ရှင် ... ရှင် ... လူယုတ်မာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ပါးပြင်ထက်သို့ လက်ကို အရောက်မခံတော့ ပါချေ။ တော်သင့်ပါပြီ ... တစ်ကြိမ်သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါလျှင် အတိုင်းအတာထက် ပိုလာတာမျိုး မဖြစ်သင့်တော့ပါ။ ရှိသေသန လေးစားမှုဆိုတာမျိုးက ဤမိန်းကလေးထံမှာရှိမှ ရှိမနေတာလေ။

“တော်သင့်ပြီ မိုးဆန်းပန်း။ အမုန်းနဲ့ လမ်းမခွဲချင်လို့ ဘက်က အလိုက်သင့်နေပေးပေမယ့် သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ

ထွန်သွားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ လမ်းခွဲကြပါစို့။ မင်းနဲ့ပတ်သက် ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကို ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါမယ်။ တစ်ခု ဆော့ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ။ ငါဆိုတဲ့လူက အချစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ ပျော်မွေ့ခဲ့မိတာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ နောင်တတွေတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အိပ်မက် ... သွက်သွက်ခါ ရှုသွားတဲ့အထိတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ”

ရင်တွင်းမှ တင်းခနဲဖြစ်သွားသလို စားလက်စ ထမင်းက နှင်သွားရလေ၏။ ချစ်သူနှင့် လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အမူအရာ ပျက်အောင် ထိန်းနေကာမှ မာမီမေးနေတာမို့ ရင်စိုသွားရတာလေ။ နာကျင်နေတုန်းပါပဲ။ ချစ်သူဖြစ်နေသည့် သက်တမ်းကြောင့် ဒီအနာ တို့ ကုစားနိုင်ရမှာလေ။ ဒါဖြင့် တစ်အိမ်တည်း အတူပေါင်းသင်းခဲ့ပါ သည့် သူမက ထိုသို့သော နာကျင်မှုကို အဘယ်သို့သော နည်းလမ်း ဖြင့် ကုစားနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။

“သား ... ကိုခန့်”

“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မိုးနဲ့”

မာမီက သူ့ကို ကြည့်နေပါ၏။ မာမီကြောင့် လမ်းခွဲရတာ မဖြစ်အောင် ဣန္ဒြေထိန်းပြီး နေနေတာမို့ပါပဲ။ ပြောတော့ ပြော

၂၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ရမှာပါ။ ဖုံးဖိထားရမည့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာလေ။

“ပိုးနဲ့ကျွန်တော် လမ်းခွဲလိုက်ပြီ၊ မာမီ”

“ဘယ်လို”

“ဒီနေ့ပဲ”

“ကြီးမေ ... အစ်ကိုလေး”

“ဟဲ့! ... ဘာတုန်း”

“မမရင်ရင်”

ရုတ်တရက် ရောက်လာပါသည့် မိမိကြောင့် အံ့သြသွားရပါ
၏။ ‘ရင်ရင်’ တဲ့။ လူက ကြိမ်စကြာနှင့် တို့လိုက်သည့်နှယ် ဆတ်ခနဲ
ထရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဧည့်ခန်းရှိရာဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း
ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်မိ၏။ ‘ရင်ရင်’
ရယ်လေ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေတာပါလား။

* * *

အခန်း (၂၀)

“ဘာများလဲ ရင်ရင်”

“ကိုခန့် ... သမီး ... သမီး”

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်တွေ အရမ်းပူပြီး ... အဲဒါ”

“ဒါဖြင့် ဆေးရုံသွားရမှာပေါ့”

“ဟိုလေ ... Taxi ပဲ ငှားပြီး”

“Taxi ဘာလို့ငှားရမှာလဲ ... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး

နို့နေတဲ့ဟာ ... လာ၊ မြန်မြန်”

အခန်းထဲမှထွက်ကာ သူမတိုက်ခန်းဆီ လိုက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အိပ်ရာထက် သတိလစ်သည့်နယ် ပျော့ခွေနေပါသည့် ကလေးကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ စိတ်ပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပျာနေသည့် သူမက သူ့နောက်မှ အပြေးလိုက်လာလေ၏။ အခန်းဝမှ မာမိက ကားသော့နှင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်လှမ်းပေးတာကို လက်မအားသဖြင့် သူမပင် ယူခဲ့ရလေသည်။

ဘုရားရေ! ... သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ကလေးဆေးရုံကိုပဲ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ကားနောက်ခုံမှာ သမီးကို ပွေ့ထားသည့် သူမက ဘုရားစာရွတ်ပြီး လိုက်ပါလာလေသည်။ ညဘက် အချိန် (၈) နာရီကျော်မှီ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေက ဥဒဟိုသွားလာနေတုန်းပါပဲ။ ကလေးဆေးရုံကြီးထဲသို့ ကားကို ဝင်လိုက်ပြီး ရပ်လိုက်ရလေ၏။

“အခုရေပေါ်လူနာပါ”

“ဒီကိုခေါ်ခဲ့ပါ ... Nurse!”

ဆရာဝန်တွေရော နှာစံတွေပါ ပျာယာခတ်ကုန်လေ၏။ သူမက ခုတင်ဘေးမှာရပ်၍ ဆရာဝန်မေးသမျှ ကြိုးစားဖြေနေပါသည်။

လူနာထက် လူနာရှင်က သွေးမရှိတော့သည့်နယ် ဖြူဖျော့နေလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကလေးက ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“မူကြိုကျောင်းနေပါတယ်။ ပထမကိုယ်သိပ်မပူဘဲ အစာစားပြီး အန်ပါတယ်”

“ဘာအရောင်အန်သလဲ”

“ကော်ဖီရောင်ပါ ဒေါက်တာ”

“Sign က Dengue ပဲ”

ဘုရားရေ! ... သွေးလွန်တုပ်ကွေးတဲ့လား။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဘာအစက်အပျောက်မှ မပေါ်ပါဘဲ ဒီရောဂါဖြစ်ရတယ်လို့၊ ငါးရာသီက အခုမှ စရုံလေး ရှိပါလျက် သမီးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုရောဂါမျိုး လာဖြစ်ရပါသလဲ။ မြတ်စွာဘုရား! ... ကယ်တော်မူပါ။

“သွေးလိုမယ် ... ကလေးအမေနဲ့ သွေးအုပ်စု တူသလား”

“ဟင့်အင်း ... သမီးက အိုသွေးပါ။ ကျွန်မက AB”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော် အိုသွေးပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် လှူပါမယ်”

“လိုရင်ပြောပါမယ်။ လောလောဆယ် ဆေးရုံမှာ အပိုထားထားတဲ့ သွေးသွင်းပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်”

၂၄၆ မမသဒ္ဒါမောင်

ကျေးဇူးတင်စကားက အသံသဲ့သဲ့လေးပါပဲလား။ အနားမှာ မနေစေချင်တာမို့ လူနာခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်ခိုင်းသဖြင့် သူ့ရော သူမပါ ထွက်လိုက်ရလေ၏။ ဒူးညှတ်ကျလာပါသည့် သူမကို ထိန်း မတ်ကာ ခုံတန်းထက် ထိုင်စေပါသည်။ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေတွေကျနေတာ အဘယ်မျှ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါ သလဲ။

စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုကျသလိုပါပဲ။ ကရုဏာမိုးတွေ စွေနေသလို ထပ်တူထပ်မျှပါ။ လောလောလတ်လတ် လမ်းခွဲခြင်း တဲ့ ဒဏ်ရာက ရင်ဘတ်တွင်းမှာ အစိမ်းသက်သက်ကြီး ရှိနေသေး တာ မှန်ပေမယ့် သူမကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်တိုင်း သက်သာသွား သည့်နှယ်ပါ။ အသည်းကွဲသလား။ မကွဲဘူးလားဆိုတာတောင် မသေ ချာပါလား ‘ခန့်ဝေပိုင်’။

“အင့်!”

“ရင်သင့်”

ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါသည့် သူမကို စိတ်လျှော့စေရန် အသံ ထွေးဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။ အခွင့်အရေးယူသည်ဟု မမြင်စေလိုဘဲ ဖေးမကူညီခြင်းသက်သက်ပါပဲ။ စိတ်ပူပန်လွန်း၍ ကူကယ်ရာမဲ့ ငိုကြွ နေပုံက ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပါပဲလေ။

အားကိုးရာမရှိလို့လား။ ကိုယ့်ကို အားကိုးနိုင်ပါတယ်။ တိုင် တည်ရာ မရှိဘူးလား။ ကိုယ့်ကို တိုင်တည်နိုင်ပါတယ် ရင်ရင်။ တစ် ယောက်တည်း အားတင်းပြီး မတ်မတ်ရပ်နေပေမယ့် ရုတ်တရက် အားလျော့ပြီး ယိုင်လဲတဲ့အခါ မင်းဘေးမှာ မှီခိုခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းကြောင့် ဒဏ်ရာရှိနေသူချင်းအတူ စာနာနားလည် ပေးကြရအောင်နော်။ ထပ်ချစ်ဖို့ အချစ်တွေ ကျန်ပါသေးရဲ့လား။ သေးသေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွင်းကျန်နေလည်း ရပါတယ်။ အချစ်ကြီး ချစ်မိခဲ့လို့ အနာတရအကြီးကြီးရှိခဲ့တဲ့အတွက် ကင်းစင်ပျောက်ကွယ် အောင် ကုသပေးကြတာပေါ့။ နောက်ထပ်ချစ်ဖို့ တွန်းအားတွေ အတင်း ကြီး မပေးလို့ပါ။ သို့သော်... အချစ်ဆိုတာ အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွား တတ်တယ်ဆိုတာကိုတောင် ‘ရင်ရင်’ ယုံစေချင်တာ အမှန်ပါ။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူနေနဲ့လေ။ ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက် တာပဲဟာ”

“သမီး... သမီး”

“ရင်ရင် ဂရုမစိုက်လို့ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာသီအချိန် အခါကြောင့် အမှတ်မထင် ဖြစ်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက် ပီအားမဖြစ်စေနဲ့လေ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မအမှားပါ”

“မဟုတ်တာ”

“ကလေးကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိလို့”

“ကျွန် ... မဟုတ်တာ ရင်ရင်ရယ်။ ဟိုလူကို ပေးလိုက်တော့ရော သမီးက မဖျားမနာဘဲ ရှိမလား။ အမေဖြစ်သူနဲ့ ခွဲရလို့ ပိုပြီးတောင် စိတ်ဒဏ်ရာ ရစဉ်းမှာ။ အခန့်မသင့်ရင် ဒါမျိုးဖြစ်တာတော့ သဘာဝပဲဟာ။ အသက်အန္တရာယ်မပေးရဲတော့ပါဘူး။ စိတ်ကို အရမ်းကြီး တင်းမထားနဲ့”

ကျောပြင်ကို ခပ်သာသာလေး ပွတ်ပေးနေမိပါ၏။ ရှိကဲ့သို့ ခြင်းက လျော့သွားလေသည်။ မျက်ရည်တို့ကတော့ ကျနေတုန်းပါပဲ။ လျှို့ဝှက်ထားပါသည့် ဆံပင်အုံက ပြေလျော့လျော့ ဖြစ်နေတာတောင် အလှတရားတို့က မပျောက်ပျယ်ပါ။ မာမိပြောဖူးသလို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေတာမို့ သူမ၏အိပ်ရာထ ကပိုကရိုအလှက သူ့မျက်စိထဲ ကြည့်ကောင်းစေတာ ထင်ပါရဲ့။

“ခက်!”

“ဟင်!”

အနားသို့ ရောက်လာပါသည့် ‘မာနီ’ ကြောင့် သူက သူ့ပခုံးကို ဖက်ထားရာမှ အသာလွှတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ သူတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင်မှ အားမကိုးဘဲ ကလေးရဲ့အမေ

ကို phone ဆက်ခေါ်လိုက်တာပါလား။ ဘာသဘောနဲ့ပါလဲ၊ ရင်ရင်။ နောက်ဆုံးတော့ အဓိကလူက ‘ဇွဲမာနီဦး’ ဖြစ်နေပြီး သူဆိုသည့် ‘ခန့်ဝေပိုင်’က အရံလူအဖြစ်သာ ရှိနေတာပါလေ။

“သမီးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ အထဲမှာ ဆရာဝန်တွေ ကုနေတုန်းပဲ”

“တော်တော် အခြေအနေဆိုးလို့လား”

“ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက်တယ်လို့ ဒေါက်တာတွေ ပြောပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကိုခန့်ဝေပိုင်”

အလို! ... ကျေးဇူးစကားပြောတယ်ပေါ့။ ဒီလူငယ်ရဲ့စရိုက်က ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည်ဟုသာ မြင်နေရတာမို့ သူ့ကို ဒီကျေးဇူးစကားပြောမည်ဟု မထင်တာ အမှန်လေ။ ‘ဇွဲမာနီဦး’က သူမ၏တစ်ဖက်ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူ့ပခုံးကို မှီသည့်အတိုင်း ဟိုကောင်လေးကို မှီလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိပေမယ့် သူမ မမှီပါချေ။ Corridor ကြမ်းပြင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးရင်း အသံတိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေကြပါ၏။

“သွေးလိုမယ်တဲ့လား”

“အခုက ဆေးရုံမှာရှိတဲ့သွေးကို သွင်းပေးနေတာ။ လိုရင်

ပြောမယ်တဲ့”

“သမီးသွေးက”

“အို”

“တော်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ Group တူနေလို့”

အသံတို့ ပြန်တိတ်သွားပြန်လေ၏။ မလိုအပ်တော့ဘူးလား သူက လူပိုအဖြစ် ဒီဘေးမှာ ဆက်ထိုင်နေရတာ ရှက်စရာဖြစ်နေပြီလား။ သူရှိနေတာကို သတိမထားမိသလို သူမနှင့် ‘ဖွဲ့မာန်ဦး’က အပြန်အလှန် တီးတီးပြောနေကြတာပါလေ။

ရင်တွင်းမှ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ နောက်ကျသွားပြီလား ဒီထက်ပိုပြီး စောစောသာ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရင် သူမ၏ပိုင်ရှင်အစစ်က သူဖြစ်နေမှာလေ။ ဒီလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့် ရခဲ့မှာ။ ဒီပန်းခွေးခွေးလေးကို ထွေးဖက်ထားခွင့်ရနိုင်မှာ။ ဒီခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လေးကို မပျောက်သွားရလေအောင် ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားမိမှာလေ။

ဪ... ‘ရင်ရင်’ရယ်။ အခုတော့ ကိုယ်က... ကိုယ်... ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘဲ ဘေးမှဒေါ်ကြည့်ခွင့်သာ ရှိသူလား။ ပိုင်ရှင်စိုက်ထားသည့် ဥယျာဉ်တွင်းမှ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို လိုချင်စိတ် အာသီသဖျိုးနဲ့ ရည်ရွယ်မိသလိုဖြစ်နေချေပြီ။ ရင်ဘတ်ထဲ

အောင့်သက်ခြင်းက ဘာနှင့်မှ မတူအောင်ပင် ခံစားလိုက်ရလေ၏။

အလို! မိုးနှင့် လမ်းခွဲလိုက်စဉ်ကထက် ပိုပြီး ထူးခြားနာကျင်ရသလိုပါပဲလား။ မေတ္တာစစ်မှန်သည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ပါလျက် ယခုတစ်ကြိမ်က သူ့ကို ပို၍နာကျင်စေသည့်နှယ်ပါလေ။ နှလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ်ချေလိုက်သည့်နှယ် ခံရခက်စေပါ၏။ ဘုရားရေ! ... သူတော့... သူတော့ ဘာမှအချိန်မကြာသေးဘဲ ဒုတိယအကြိမ် အသည်းထပ်ကွဲရပြန်ပြီလား... ရက်စက်ပါ ကံကြမ္မာ။

“နောက်ထပ် နောင်တတွေ မရချင်တော့ဘူး မာန်”

“...”

“မျက်စိထဲမှာ ဒီအချိန်အထိ မပျောက်ဖျက်နိုင်အောင် မြင်နေတုန်းမို့ပါ။ သမီးပါ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ... ဒီလောကကြီးထဲမှာ ငါ အသက်ဆက်ရှင်ပြီးမနေနိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“သွေးသားရင်းချာတွေကို ခွဲထားမိလို့များ ငါ့ကို လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လေသလား”

“ဟာ! ... အဲဒီလို မထင်နဲ့လေ။ ရာသီဥတုကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါ၊ ခက်ရာ။ ဒီလိုယူကုံးမရစိတ်မဖြစ်ပါနဲ့။ လောလောဆယ်မေမေ စိတ်ခုနေပေမယ့် ဖေဖေက နားလည်ပါတယ်”

“သမီးနဲ့ အချိန်မရွေး တွေ့ခွင့် ငါပေးမှာပါ”

“သိပါတယ်။ ခက်မှာ ဒီလောက်ကြီး ရက်စက်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမှ မရှိတာ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ကိုယ် သိခဲ့ပါတယ်”

နားလည်မှုတွေ အပြန်အလှန်ရှိနေသတဲ့လား။ အမုန်းတရားတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့ ဥပေက္ခာပြုပြီး လမ်းဆွဲခဲ့တာတောင်မှ အခုလို အရေးကြီးသည့် အချိန်မှာဖြင့် သင်ပုန်းချေပြီး စိတ်ပြေသွားပြီတဲ့လား ‘ရင်ရင်’။

မထင်ထားမိပါ။ သူမမှာ ဤမျှအထိ မာကျောလွန်းပါသည်။ စိတ်မျိုး ရှိနေတာ၊ မာနတွေရှိပြီး ကျောခိုင်ပြီးသားလူကို လှည့်မကြည့်တတ်တာတွေက အခုတော့ သမီးအတွက်နှင့် အားလုံးကို အရည်ပေါင်းစေပြီတဲ့လေ။ မုန်းတာ၊ မေ့တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်သတ်ကြောင့် ခြင်းတွေနဲ့ ဒီနေ့အထိ ‘ဖွဲမာန်ဦး’ ကိုပဲ မျှော်လင့်နေစေလဲလားကွယ်။

“ဒီမြင်ကွင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြင်တွေ့ကြရတာနဲ့ လုံလောက်ပါပြီ၊ မာန်”

“ခက်ရယ်”

“နောက်ထပ်တစ်ခါဖြစ်မယ်လို့ကို ထင်မထားတာ”

“...”

“လေပ် ... လေပ်တုန်းကလိုပဲ နင့်ကို နှုတ်ကနေ တင်-

ရင်း မျက်စိမှိတ်သွားရမှာကို”

“ထော်ပါတော့ ခက်ရယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့။ ဒီလိုကြီးပြောနေလို့ ခက်ရင်ထဲက ဝေဒနာက ပိုတိုးရုံပဲ ရှိမှာပေါ့”

“ငါမှ မမေ့နိုင်တာ”

“အင်းပါ ... ကိုယ်လည်း မမေ့သေးပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေပ်တုန်းကလိုမျိုး နင့်မျက်နှာကို နောက်ဆုံးမြင်ခွင့် မရလိုက်မှာစိုးရိမ်လွန်းလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာပါ”

‘လေပ်’တဲ့ ... ဘယ်သူများလဲ။ သူမတို့ ပြောနေသမျှကို သူ လုံးဝနားမလည်ပါချေ။ ‘ဖွဲမာန်ဦး’ နှင့် သူမတို့နှစ်ဦး၏ဇာတ်လမ်းမှာ ဤအမည်က ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး ပါဝင်နေရတာပါလဲ။ ဒီနေ့အထိ မမေ့နိုင်သေးဘဲ အမှတ်ရနေသည့် မိန်းကလေးက သမီးနှင့် ချောဆက်နွယ်နေပါသလား။ ပဟေဠိပစ္စာတစ်ပုဒ်က အဖြေရှာခက်ခဲ့ပါတိ။

“သမီးအတွက် လေပ်ရဲနေရာမှာ ငါနေတာဖြစ်ပေမယ့် နင်နဲ့ အဲဒီလိုပတ်သက်မှုမျိုး မရှိချင်ဘူး မာန်။ လေပ်ပွင့်ဟာ ငါ့ညီမလေးပါ။ ဒီတော့ နင်က ငါ့မောင်လေးနေရာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနေရာ၊ သမီးရဲ့ အဖေနေရာမှာ တစ်သက်လုံး နေခွင့်ရစေရပါမယ်။ အဲဒီလိုပဲ လေပ်သည်း မြင်ချင်မှာပါ”

‘ဇွဲမာန်ဦး’ ခေါင်းညိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။ သူ ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတာအမှန်ပါ။ ညီမလေး၏သမီးတဲလား။
ဒါဖြင့် သမီးက ရင်ရင်၏တူမလေးပေါ့။ ဘုရားဧရ! ... လောကကြီး
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါသလဲ။ သူမ ဖုံးကွယ်ထားပါသည့် အတိတ်ဇာတ်
လမ်းက သူ မည်သို့မျှ ထင်မထားသည့် ဖြစ်ရပ်ကွဲလေ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားချိန် အခန်းထဲမှ
ထွက်လာသည် နှစ်၏သွေးလိုသည်ပြောတာနှင့် ပြိုင်တူထရပ်လိုက်
မိသည်က သူနှင့် ‘ဇွဲမာန်ဦး’ ဖြစ်နေလေတော့၏။

* * *

အခန်း (၂၁)

စက္ကူပုံးတွေထဲ ပစ္စည်းတွေသိမ်းကာ Tape ဖြင့် ပိတ်နေပါ
၏။ သမီးက သူမ လုပ်နေသမျှ ကြည့်နေရင်း ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်
လျက် မျက်နှာကို စုပုတ်ထားလေသည်။ မပြောင်းချင်ဘူးတဲ့လား။
ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ ဒီမှာဆက်နေရင် သူတို့မိသားစုနှင့်ပတ်သက်မှုမျိုး
ဖြစ်နေရသလို သူတို့စုံတွဲအတွက်ပါ ပြဿနာဆက်ရှိနေရဦးမှာလေ။

‘မိုး’ရဲ့မိဘတွေဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာ ဘာသဘောနှင့်ပါ
လဲ။ သားဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသည့် ပိုင်ရှင်တွေဟူသည့်
သဘောမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပါလေ။ ဟုတ်မှာပေါ့။ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို

သမီး၏အမေအဖြစ်နှင့်သာ အသိခံခဲ့တာ မဟုတ်လား။

Tape ပိတ်တာဖြစ်ရင်း လူက စိတ်မရွှင်ပါဘဲ ငှက်ငိုငိုငိုဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ။ “ပျော်ရာမနေရ၊ တော်ရာမှာနေရ၏” တဲ့... မှန်လိုက်တာနော်... ဒီအခန်းလေးထဲမှာ အထီးကျန်စွာ နေနေရပေမယ့် နွေးထွေးလုံခြုံသလို ခံစားရတာလေ။ သမီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာလေးပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးပါဘဲ ရင်ခွင်တံခါးကို အပြီးတိုင် ပိတ်ထားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် ... တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ကို သူမနှလုံးသားက အလိုလို ကြားလိုက်မိတာလေ။

ရှူးပါ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်။ ဘယ်လိုလူလွတ်က ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်ကို ချစ်ခွင့်ပန်မှာတဲ့လဲ။ ချစ်သူနှင့် စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ရင်း ခဏတာ ယိုင်လဲချင်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။ ရူးနမ်းနမ်း မျှော်လင့်ခြင်းတွေက အရှက်ရစရာပါပဲ။

“ပြောင်းချင်ဘူး... တာတာ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်”

သမီး၏အသံစူးစူးလေးကြောင့် သတိပြန်ဝင်သွားရပါ၏။ ‘တွယ်တာဦး’ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂျီတိုက်ပြုနေလေပြီ။ လက်ထဲမှာ ကိုင်လက်စ ပန်းသီးက ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အစားအသောက်ကို ကုန်အောင်မစားဘဲ လွှင့်ပစ်တာမျိုး အကျင့်မဖြစ်အောင် ထိန်းခဲ့တာနဲ့

စိတ်ကောက်ပြုနေပေမယ့် ပန်းသီးကိုတော့ မပစ်ပါချေ။

“ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ မဟုတ်တာ ဂျီမတိုက်နဲ့စမ်း”

“တာတာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တာ၊ သွားသွားလည်း ရှိတယ်။ ဦးဦးလည်း ရှိတယ်။ မမလည်း ရှိတယ်”

အမယ်လေး! ... အားကိုးနေလိုက်တာ။ သူ့စိမ်းက ခဏတာ ချစ်ပြန်နဲ့ ဤမျှပါသွားစရာလား။ အဲဒီလူတွေက သူတို့ဘဝနှင့်သူတို့ ဖြစ်ပြီး ရင်ရင်တို့နဲ့ သီးခြားကမ္ဘာဆီမှာပါ သမီးရယ်။ မှန်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် အပြင်မှာ မိုးသည်းနေသည်ကို မြင်နေရပါ၏။ လွမ်းစရာ တောင်မရှိတော့သလို အားတွေပါ ယုတ်လျော့နေချေပြီ။

တစ်ယောက်တည်း မတ်မတ်ရင်အားခဲတတ်ခဲ့ပါလျက် သူ့ကို ခိုခွင့်ခဏတာလေး ရှိခဲ့တာမို့ ရင်ခုန်သံမြန်ခဲ့တာပါလား။ ‘အချစ်’ ဆိုသည့်အရာမျိုးကို နောက်ထပ် မကြုံဆုံချင်၍ တမင်ရှောင်ရှားခဲ့တာ တောင်မှ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့။ ရှက်စရာပဲ ‘ရင်ခက်ပန်း’ ရယ်။

“တွယ်တာနော် ... သိပ်မဆိုးပြချင်နဲ့။ ရင်ရင်နဲ့အတူ မနေချင်ဘူးလား”

“နေချင်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း လိမ္မာရမှာပေါ့။ ဖေဖေတို့နဲ့လည်း နေချင်

၂၅၈ မမသဒ္ဓါမောင်

လို့လား”

“ဟင်အင်း”

“ဒါဖြင့် ဂင်္ဂါဂျောင်မကျချင်နဲ့”

“တာတာတို့သွားရင် ဦးဦးနဲ့ တွေ့ရမှာလား”

သူမ ပြန်မပြောပါ။ ခပ်ကင်းကင်း မနေမိတာ သူမ အမှားမိပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီကို စပြောင်းလာကတည်းက စမှားတာ။ ဒီတိုက်ခန်းမှာနေရင်း သူတို့သားအမိနှင့် ဖော်ရွေစွာ ပြောခဲ့မိသည့် အတွက် မှားတာပါပဲ။ သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းပို့ဖြစ်အောင် အကူအညီတောင်းခဲ့တာကရော မှားတာပါပဲလေ။ သူ ကူညီလို့ အရေးပေါ်အဖြစ် ဆေးရုံကိုရောက်ခဲ့ရတာ။ သမီး ကျန်းမာရေးပြန်ကောင်းအောင် စောင့်ရှောက်ကူညီပေးတာတွေကအစ ကျေးဇူးတင်ရင်း သူမ အမှားတွေချည်း ဆက်တိုက်လုပ်မိခဲ့တာပါလား။

မှားပြီးရင်း မှားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ‘ရင်ခက်ပန်း’။

“တင်းတောင်!”

တံခါး Bell သံကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်ရာမှ တံခါးဆီ ပြေးလေတော့၏။ ဘယ်သူလာမှာကိုများ မျှော်လင့်နေပါသလဲ။ တံခါးဖွင့်၍ အသာဟကြည့်လိုက်စဉ် ချိုင့်ကိုင်လျက် ရပ်စောင့်နေပါသည့် ‘ချိုသက်ရီ’ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာများလဲ သမီး”

“အသက်မွေးနေ့ ကြာဆံချက်၊ ချက်စားလို့လာဖို့တာပါ မမ”

“ဪ... အားနာစရာကြီး”

“အပေါ်တစ်အံ့ယူနော်၊ မမ၊ အောက်နှစ်အံ့က ဦးမာန်တို့

နဲ့ပါ”

“မမချို့ချို့”

“ဝေး! အသည်းတုံး... ဘာလုပ်နေလဲ”

“ခဏလေးစောင့်နော်”

သုံးဆင့်ချိုင့်ကို ယူလျက် ထမင်းစားခန်းမှာ တစ်ဆင့်အံ့ကို လှယ်လိုက်ပါ၏။ ဟိုဘက်အခန်း သွားပို့ပါက ချိုင့်အပေနှင့်မဖြစ်စေ ချင်သဖြင့် တစ်အံ့ကို ဆေးလိုက်ပါသည်။

သူများအလှူလုပ်လျှင် ချိုင့်တို့ ပန်းကန်တို့ကို ပြန်ဆေး၍ ခပေးကောင်းမှန်း သိပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ အမြင်ကောင်းဖို့နှင့် သန်းရှင်မှုက အဓိက မဟုတ်လား။

“မပြောင်းချင်လည်း အသည်းတုံးက မေမေ့ကိုပြောပေါ့”

“မရဘူး”

“ရအောင်ပြောလေ”

“သမီးနော်”

“မမတို့ တကယ်ပြောင်းမှာလား”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဒီမှာနေတာ အဆင်မပြေဘူးလား။
ချို့တဲ့နေတာတောင် (၁) နှစ်ကျော်နေပြီ”

“မပြောင်းမဖြစ်မို့ပါ။ ကျေးဇူးပဲနော်၊ သမီး Birthday gift
ဘာလိုချင်သလဲ”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး... မပြောင်းပါနဲ့လား မမရာ၊ အသည်း
တုံးနဲ့ ချို့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ရှုး! ... ကြားသွားတော့မှာပဲ”

“မမကလည်းလေ”

“ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့နော်”

“အာ... ဘယ်ရမလဲ ဦးခန့်ရဲတို့ သိရင်”

“သူတို့ကို ပိုပြီး မသိစေချင်တာ။ လုံးဝမပြောရဘူးနော်
... Please!”

‘ချိုသက်ရီ’က သူမကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါ။
ချို့ကိုပေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား
လေသည်။ သမီးက နောက်မှ လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် တံခါးကို အပြန်
ပိတ်လိုက်ရပါ၏။

သက်ပြင်းကိုပါ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ ရင်မော
လိုက်တာနော်။ မိုးကလည်း ... ဒီနေ့မှ သဲသဲမဲမဲ ဘာကြောင့်
ရွာနေရပါသလဲ။ မိုးမှောင်ကျနေသဖြင့် အပြင်မှာ မှောင်နေ၍ မီးထွန်း
ရန် ခလုတ်နှိပ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

*

မာမိထံမှ မျက်စောင်းတစ်ချက် သူရလေ၏။ လူက အလိုတိုင်း နေရင်း ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်လာတာမို့ မာမိအစ်အောက်မေးတာနှင့် ဖုံးကွယ် ထားသမျှ အကုန်ပေါ်တော့တာလေ။ မိစ်ပင် သဘောကျကာ ရယ်နေ ပြီး မဟုတ်ပါလား။ တစ်သက်လုံး ခပ်တည်တည်နေလာသမျှ အကုန် ပျောက်ကုန်လေပြီ။

ကိုယ်တော့ အရှက်ကွဲပြီ ‘ရင်ရင်’။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“ဘယ်သံပါ့မလဲ မာမိရဲ့။ သမီးမှာ အမေမရှိမှာစိုးလို့လည်း”

ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ထင်တယ်... အဲဒါကြောင့် အစကတည်းက သတိပေး ခဲ့ပါလျက်နဲ့ တားမရတာ”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မိလို့လဲ မာမိရယ်”

“မလုပ်ဘဲနေမလား။ ဘေးကနေကြည့်တာတောင် အသိသာ ကြီးပဲဟာ။ မိုးဆန်းပန်းနဲ့ လမ်းခွဲတာတဲ့။ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်၊ အသည်းဟက်တက်မကွဲဘဲ ဣန္ဒြေမပျက်နေနိုင်တာ အံ့ရော”

“ကလေးမှ မဟုတ်တာဗျာ”

“ကလေးမဟုတ်ဘဲ ကလေးအဖေနေရာကို တန်းယူချင်တာ ကောင်းမလား”

“ဟင်းဟင်း... မာမိကရော တွယ်တာ့ကို မချစ်လို့လား”

“ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ကို ကိုင်ပေါက်ပြန်ပြီ”

“ဟော!”

တံခါး Bell သံကြောင့် မိစ်က သူတို့အနီးမှ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်သွားလေတော့၏။ ခဏအကြာ သုံးဆင့်ချိုင့်ကိုင်၍ ရောက်လာ လေသည်။ ဘယ်အခန်းက ဘာတွေများ လာပြန်ပါလိမ့်။

“ဦးခန့်တဲ့... အစ်ကိုလေးကို အသက်ခေါ်နေတယ်”

“အသက်... ဪ၊ ချိုသက်ရီထင်တယ်”

အလယ်ခန်းမှာ ထိုင်နေရာမှ ထထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဟင်းလင်း
ဖွင့်ထားပါသည့် တံခါးဝမှာ ‘ချိုသက်ရီ’က မျက်နှာမကောင်းဘဲ
ရပ်စောင့်နေလေသည်။ ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်။ အလှူအတန်းလုပ်နေ
သည့် ချာတီတ်မမျက်နှာက ဤမျှမကောင်းသလိုဖြစ်ရလား။

“ဘာများလဲ ချိုသက်ရီ”

“ဦးခန့်”

“ပြော”

“မတားဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မမတို့သားအမိကိုလေ”

“မမ... ဪ၊ ရင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ပြောင်းဖို့ ပြင်နေပြီလေ။ အထုပ်အပိုးတွေ သိမ်းနေ
တာတောင် ပြီးသလောက် ရှိနေပြီ”

“ဘာ!”

“သမီးရေ ... ကျေးဇူးပဲနော်! ... ဟဲ့ သား ... ဒါက
ဘယ်လဲ”

မာမိခင်သံက အနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ လေ၏အလျင်
အမြန်နှုန်းဖြင့် သူမ၏အခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ပြောင်းတော့မှာ

တဲ့လား။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူးနော်။ အခုမှ အချစ်အတွက် တစ်ဖန်
မွေးဖွားဖို့ အစပျိုးနေတုန်းလေ။ အကြင်နာတွေ ပုံအောပြီး ချစ်ချင်
လို့ပါ။ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့စကားထက် ပိုသာတဲ့ ယုယတွယ်တာခြင်း
တွေနဲ့ လက်တွေ့ပြချင်လို့ပါ ရင်ရင်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်နဲ့ဝေးရာဆီ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားလိုက်
ပါနဲ့လား။

“တင်းတောင်!”

ဟော! ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီညနေမှ တံခါး Bell လာတီး
နေကြတာပါလဲ။ မိုးသည်းပုံနှင့် မနက်ဖြန် အိမ်ပြောင်းဖို့ကိစ္စက ပျက်
တော့မှာမို့ စိတ်ညစ်နေတာလေ။ ‘ချိုသက်ရီ’ လာပို့သည့် ကြာဆန်
ချက်က ပူနွေးတုန်းမို့ သမီးကို ကျွေးထားရင်းမှ ဧည့်ခန်းကို ထွက်
ခဲ့ရလေ၏။ Doorlock ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ရင်ရင်”

“ဟင်”

“ဒါက ဘာသဘောလဲ ... ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ အိမ်
ပြောင်းချင်ရတယ်လို့”

ဒုက္ခပါပဲ ... အသက်တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်လေပြီ။
ဒီလောက် မပြောပါနဲ့လို့ သေချာမှာမှပဲ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်

တာ ကလေးကြားမည်မိုးပြီး အသံအုပ်ကာ သူ့ကို အိမ်ထဲမဝင်အောင် တားလိုက်ပေမယ့် ခြေလှမ်းက အတွင်းသို့ ရောက်လာလေတော့၏။ ပြဿနာပါပဲလား။

“ကိုခန့်”

“သမီးရော”

“ထမင်းစားခန်းမှာ ကြာဆန်သောက်နေတယ်”

“ကြည့်စမ်း! ... အဟုတ်ကိုပဲ သိမ်းနေတာပါလား”

“ဟိုလေ ... မနက်ဖြန်ပဲ”

“မပြောင်းရပါဘူး”

“ရှင်!”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်စွာ တားလိုက်သဖြင့် သူမ အံ့သြသွားရမိ၏။ အသံမကျယ်စေရန် မျက်လုံးဖြင့် အချက်ပြနေပေမယ့် မသိခွင့် ယောင်ဆောင်စွာ ပြောနေတာလေ။ သူ့အသံကြားတာနဲ့ သမီးတို့ ထိန်းမရဖြစ်တာ မသိဘူးတဲ့လား။

“ကိုခန့်”

“ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ ပြောင်းချင်ရတာလဲ။ ဘယ်သူ သွားနေပြီး ဒုက္ခတွေ ခံနေဦးမလဲ ပြော”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အရေးအကြောင်းဆို ကိုယ်တို့လို ကူညီမယ့်သူ ရှိပါ့မလား မစဉ်းစားဘူး။ စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ လုပ်နေတာချည်းပဲ”

“ကျွန်မ နေတတ်ပါတယ်”

“သမီးကိုရော ထည့်မတွက်ဘူးလား”

ရော်! ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒေါသဖြစ်ပြနေရတာပါလိမ့်။ ရှေ့တိုးလာသဖြင့် နောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်စဉ် ချထားသည့် စက္ကူပုံးကို ခြေဖနောင့်ဖြင့် ထိမိပြီး လူက ယိုင်သွားပါ၏။ သူက သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို လဲကျမသွားစေရန် လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“အမေ့!”

“ရင်ရင်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ခွဲသွားနိုင်သလား”

“ဘယ်လို”

“မေးတာဖြေလေ”

“သူ့မှာ ... သူ့မှာ ... မိုးရှိနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အန်တီကလည်း”

“မိုးနဲ့ကိုယ် ပြတ်သွားတာ ကြာပြီ။ အခု ရွာနေတဲ့ မိုးကပဲ မပြတ်စတာ”

“ဟင်!”

“မာမိကိုယ်တိုင် ငါ့ရဲ့မိဘတွေကို အပြီးပြတ်ပြောလိုက်တာ ပါ ရင်ရင်”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဘာလဲ... ကိုယ့်နဲ့ တကယ်ပဲ ခွဲသွားနိုင်တယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“ဟို... ကို”

“အဲဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရက်သလား ရင်ရင်၊ ရင်ရင် နဲ့ ဝေးရရင် ကိုယ်သေမှာ”

ပြီးချင်ချင် ဖြစ်သွားတာမို့ မနည်းကူခြေဆယ်လိုက်ရပါ၏။ မကြီးမငယ်နဲ့ ဒါမျိုးလည်း ပြောတတ်သတဲ့လား။ လူကို လက်မောင်း နှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရည်းစားစကားပြောတာမျိုး ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံဖူးပါတယ်ရှင်။ တကယ့်ကို အထူးအဆန်းပါပဲ။

“ကိုခန့်နဲ့ရင်ရင်က သူစိမ်းတွေလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူကျက်ဖြစ်ချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး... လူကို စားပြလာတိုက်သလို ပြောနေလို့”

“ဘာလဲ... ချစ်တယ်ပြောမှဖြစ်မှာလား... ဒါဆိုလည်း”

“ကိုခန့်နော်... သမီးရှိတယ်”

“ရှိကွာ”

“ဦးဦး”

တကယ်ပင် သမီးရောက်လာပြီမို့ သူမလက်မောင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရလေတော့၏။ အဖြေမပေးလည်း မျက်ဝန်းတွေကတင်ဆင့်သိသာနိုင်တာလေ။ ဘေးနားရောက်လာပါသည့် သမီးကို သူပွေ့ချီလိုက်မိပါ၏။ ဒီတီတီတာတာပြောတတ်သည့် သမီးနှင့် စကားနည်းလွန်းပါသည့် မိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရတော့မှာလေ။

“ရင်ရင်က အိမ်ပြောင်းမယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဦးဦးတို့နဲ့ အိမ်အသစ်ပြောင်းမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့... ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့ အိမ်က အကြီးကြီးပဲ။ သမီး ပြေးဆော့လို့ရတယ်”

“ဟေး!... ပျော်စရာကြီး”

“သမီးလိုက်မယ် မဟုတ်လား။ ကားကားကြီးနဲ့ သွားကြမယ်လေ”

“လိုက်မယ်... လိုက်မယ်”

၂၇၀ မမသဒ္ဒါမောင်

သမီးက အူမြူးစွာဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်နေလေတော့၏။ သူက သမီး၏နားသို့ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ သမီးက ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းကို လိုလိုချင်ချင်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ညိတ် လိုက်လေ၏။ ဘာတွေများ ပြောနေလို့ပါလဲ။

သူက ရုတ်တရက်ဖြင့် သူမ ပါးပြင်ကို ငုံ့နှမ်းလိုက်လေ၏။ အမှတ်တမဲ့ ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ ကြောင်သွားစဉ် သူနှင့်သမီးက ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

“သမီးက ... ကိုယ့်ကိုပြောတယ် ... ရင်ရင့်ကို ပေးမယ် တဲ့”

မျက်စောင်းခဲလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတို့က ပြုံးနေစေပါပဲ။ “ခန့်ဝေပိုင်” ဆိုသည့် သူ့ကို “ယုယတွယ်တာခွင့်” ပြုလိုက်လေပြီ။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်

26th Dec: 2015

PM 1:29

ရွှေပဒေသာစာပေ

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

(၈၇) ဆုပ်မြောက်

“လရောင်လွှမ်းသည့် လင်းလက်ကြွယ်”

အမှန်တော့ “လ”ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်မရှိတဲ့ ဂြိုဟ် တစ်ခုပါ။

သို့သော် ...

“လင်းလက်ကြွယ်စင်”ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို တစ်သက်တာ ဖုံးလွှမ်းအုပ်စိုးထားသည့်သူက “လွှမ်းလရောင်” ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ...။